

DEN NY VERDENS
impuls

NUMMER 3 - SEPTEMBER 2015 - 33. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

En berigtigelse

I sidste nummer af bladet (Impuls 2/2015) fremstod Mischa's artikel "Bevidsthedens evolution" ikke med tegningerne i farver, hvilket har vanskeliggjort forståelsen af artiklen.

Den kan dog ses på hjemmesiden på nettet, sådan som den burde have set ud på papir. Trykkeren havde misforstået sin opgave. Derfor har jeg nu trykt de to tegninger på bagsiden af dette blad - for her kan jeg jo bruge farver!

Men man kan også blot kontakte forfatteren : mischa.lim2@gmail.com - og få artiklen tilsendt i farver.

PS. Biografien koster stadig kun 100 kr ligesom Tverskovs samlede 3-bindsværk også kun koster 100 kr.

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
Hvad er døden?	27	<i>Jes Arbov:</i>
Om rådsarbejde eller hvordan man
skaber en ny kultur ud fra de kosmiske
analyser
6	<i>Jes Arbov:</i>
Åbent brev til Rådet	36	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>
Rådsmedlem Jacob Kølle Christensen på
mindedagen 2015
10	<i>Ruth Olsen:</i>
Årsagerne til demens?	37	<i>Mary, /Nils og Hanne:</i>
Historien om endnu et forgæves forsøg
på konfliktløsning
12	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>
"Livets Bog er en meget ejendom-
melig bog"	39	<i>Gunnar Carlsson:</i>
Bare almindeligt vand
13	<i>Jens Lindsby:</i>
Videnskab, åndelige love og hvor er
værket på vej hen?	40	KORT FORTALT
20	BOGANMELDELSER v/Ruth Olsen:

<i>Naem Sundoo: Et liv uden sygdom</i>

<i>Kelly Turner: Nøglen til spontan helbre-
delse</i>

<i>Niels Chr. Hvidt: Kan bjerge flytte troen?</i>

<i>Birgit m. Schmidt: Vise ord fra himlen</i>

<i>Anders Silverfall: Monetærdemokrati</i>

<i>Sanne Kristensen: Lysøen</i> | 45 | <i>Udpluk fra debatten på facebook</i> |
| 22 | <i>Ruth Olsen:</i>
Nu er det bare en erhvervsvirksom-
hed | 50 | <i>Jes Arbov:</i>
Noget om at analysere en problemstilling
med logik og kærlighed som ledestjerne. |
| 23 | <i>Uwe Todt:</i>
Antroposofien og Martinus | 52 | Møder i Livets Skole |

Den Ny VerdensImpuls nr.3/2015

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **270 kr** og Norge **260 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

**Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse**

Efter 2014 kan man **kun** betale til vor danske konto:
reg.nr. 3409 - konto 925 4242

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

Kære Impuls-læsere!

Der er gået 4 måneder siden sidst, så jeg har fået mange artikler tilsendt. Men jeg får ikke plads til dem alle denne gang.

Jeg har i dette blad oprettet en særlig rubrik, jeg kalder "Udpluk fra facebook-debatten", for der foregår faktisk en livlig diskussion, og mange af dette blads læsere følger nok ikke med i den.

Når der nu ikke er åbenhed og ytringsfrihed indenfor "Sagen", er det jo godt, vi har de sociale medier. Instituttet har godt nok udsendt et "sommerbrev", hvor man forsøger at tegne et "lyserødt" billede af Sagens tilstand, men der er en del urigtige oplysninger.

F.eks. påstår man, at Martinus selv oprettede en fond, som blot blev videreført, men i hans tid var det nogle af Sagens venner, der oprettede en fond, hvor man kunne sende penge, så man undgik at sende dem til Martinus personligt. Martinus ville jo altid helst undgå at komme under offentligt tilsyn. Han ønskede heller ikke, at gævegivere kunne få fradrag, for så ville Instituttet jo få en fordel på andres bekostning.

Det kan undre, at man ikke i dette sommerbrev skriver noget om, at man har fået nye vedtægter i 2014, og at Per Jan Neergaard er udpeget til direktør med bemyndigelse til at ansætte og afskedige medarbejdere. Denne "nye" erhvervsvirksomhed kaldes også en "international organisation".

Med kærlig sommerhilsen - (nu hvor sommeren endelig er kommet!)

Ruth

Hvad er døden?

Af Martinus

For det store flertal af alverdens mennesker er døden en uløselig gåde. Den materialistiske videnskab, som har et fabelagtigt kendskab til den fysiske verden, synes i det store og hele at mene, at døden må være livets ophør, en total tilintetgørelse af individets bevidsthed og livsoplevelse, selvom der er forskere, der nøjes med at sige, at det er noget, den fysiske videnskab slet ikke kan beskæftige sig med. Da den fysiske videnskab ganske naturligt er en autoritet for mange mennesker, fordi den har løst adskillige gåder i den fysiske verden og på mange områder har været til umådelig stor gavn, er man tilbøjelige til at anse denne videnskab for autoritet på alle områder, også når det gælder døden. Man søger at slå sig til tåls med, at man kun lever een gang, og derfor gælder det om at nyde livet så meget som muligt, selvom det måske til tider sker på andres bekostning. Tanken om døden slår man hen, i alt fald så længe man ikke har nogen fornemmelse af, at den umiddelbart står for døren. Det er den materialistiske indstilling: enten at døden er afslutningen på alt, eller også at den er noget, man ikke skal beskæftige sig med.

Men der er også mennesker, der tror, at døden er en indgang til et andet liv, enten et "himmerige" eller et "helvede", en anden form for tilværelse, som de kalder "det evige liv". Med hensyn til liv efter døden er menneskeheden altså delt i to grupper, "de troende" og "de vantro". Ser vi på de troende menneskers område, ser vi, at det strækker sig lige fra menneskets allerførste tilsynkomst som abemenneske og frem til en del af den nulevende menneskehed. Vantroen er derimod af nyere dato, den har især gjort sig gældende i de sidste par århundreder og i særlig grad i vor tid, idet den materialistiske indstilling til livet behersker verden i dag.

Troen på døden er den moderne verdenskulturs fundament. Man dræber de mennesker, man ikke kan lide, man straffer mordere med døden, opruster til krig, hvilket vil sige, at man dygtiggør sig i at dræbe så mange mennesker

som muligt, tilhørende nationer og folk, som man ikke kan lide. Det sker alt sammen i tillid til, at alle disse mennesker ved døden bliver tilintetgjort, så man ikke mere behøver at frygte for at blive generet af dem. Denne tro er en fundamental magt i den moderne verdenskultur. Men det er ikke blot inden for vor tids materialistiske opfattelse, at en sådan drabsudfoldelse har fundet sted. Man har fulgt dette princip i umindelige tider også inden for de troendes rækker. Er ikke moselovens "øje for øje og tand for tand" en kundgørelse om dødsstraf som den eneste retfærdiggørelse? Gennem århundreder har troende kristne såvel som muhammedanere ført "hellig krig" for at udrydde "hedninger" eller omvende dem til den "sande tro".

Men hos de religiøst troende mennesker sker drabene i tillid til, at de væsener, man afliver, kommer i helvede og således yderligere bliver straffet af den gud, man selv tror at tjene med sin morderiske indstilling. Altså, materialisterne dræber for at tilintetgøre, og de troende for at sende mennesker til "helvede", i begge tilfælde udfoldes en blodbesudlet, morderisk mentalitet, der gør selve livet på jorden til et "helvede", idet den er en "djævelsk" mentalitet baseret på had og med umådelige lidelser som sine virkninger. Livet på jorden er mere en dødsudfoldelse og en tro på døden, end det er livsudfoldelse og tro på livet. Har denne dødsbefordrende mentalitet, som nu i årtusinder har behersket menneskeheden først i religionens navn og senere i materialismens, da medført, at livet på jorden er blevet bedre, fordi man efterhånden har fået udryddet alle de "onde" mennesker?

Nej, tværtimod, det lader til, at man stadig må opfinde større og større og mere og mere geniale krigsmaskiner for at prøve at ødelægge de "forbryderiske og amoralske fjender", som man er bange for vil udrydde en selv, inden man kan komme dem i forkøbet. Udryddelsesmetoderne har ikke haft nogen mønstermenneskehed som resultat. Krige, rov, mord, forbrydelser og perversiteter dominerer på jorden som ingensinde før, samtidig med at mennesker lider nød, sulter ihjel eller udsættes for så mange sygdomme, at man ikke kan udvide hospitalerne så stærkt, som behovet fordrer. Menneskeheden er stadig trods årtusinders udryddelseskampagner fuld af mordere og røvere, der under mere eller mindre camouflerede former gør sig livet behageligt ved at fjerne alle de mennesker, der på en eller anden måde synes at true eller genere deres livsudfoldelse.

Men det er ikke blot de mennesker, der med våben dræber andre mennesker, som er mordere. Mord er et langt mere udbredt fænomen i denne verden, end de fleste mennesker tror. De våben eller den gift, der bruges til disse mord, benytter de fleste mennesker sig af, når de bliver vrede, hidsige, bitre eller hadefulde. Det er mikroskopiske mord, mord på langt sigt forårsaget ved giftige bemærkninger, sårende ord, der trænger ind i andre menneskers psyke og skaber rifter og sår, som gennem lang tid virker dræbende på disse menneskers livslykke. Livet i junglen er som et paradys i forhold til det helvede, der findes i menneskenes liv. Kulturen er blevet en intellektualiseret jungle, hvor man dræber med intelligens i stedet for med tænder og klør. Nu har den menneskelige intelligens endda fundet ud af at frigøre kræfter, der virker i selve jordlegemets struktur, for at have dem som «forsvarsredskaber».

Man kan sammenligne menneskeheden med passagererne på et skib ude på oceanet, der er kommet i krig med hverandre, og som i desperation er begyndt at nedbryde selve skibet for deraf at skabe materiale til sprængstoffer, der ikke blot kan dræbe de kæmpende selv, men også sprænge dele af skibet i luften. Vil man ikke sige om disse mennesker, at de er blevet vanvittige? Med atombomber og brintbomber skaber menneskene sår i selve klodens organisme, sår, der er livsfarlige for de levende væsener på klodens overflade. Hvis ikke der var en magt, der var stærkere end menneskenes, ville menneskeheden tro på døden og deres udfoldelse af dræbende kræfter snart have gjort ende på alt liv på denne klode.

Men en sådan stærkere magt findes. Den har bevirket jordklodens udvikling gennem millioner af år, fra den var en glødende tåge i rummet, til den er blevet den vidunderlige bolig for levende, tænkende væsener, den er i dag. Og denne magt vil også vide at sætte en stopper for menneskenes forsøg på at sabotere den skabelsesproces, som skal føre både jordkloden og menneskeheden videre i udvikling.

Menneskene tror, at døden er enten en udslettelse af bevidsthed og livsoplevelse, eller en indgang til et evigt liv i himmeriges salighed eller helvedes pine. At de har disse trosformer, er en naturlig følge af det midlertidige udviklingstrin de står på, og det kan heller ikke bebrejdes dem, at de udfolder junglementalitet; det er, fordi de endnu med en stor del af deres bevidsthed tilhører dyreriget. Ideen om det gode, om næstekærlighed og en verden, hvori der er fred, eksisterer dog også i deres bevidsthed, det er den «sød, hvori alle jordens folkeslag skal velsignes», når den sås i hverdagen gennem handlinger. Derigennem vil mennesket overvinde «døden», det vil blive et guddommeligt levende væsen, ikke blot fysisk set, men også kosmisk set, i modsætning til dets nuværende tilstand, hvor det, selvom det fysisk kan være

sprællevende, dog er et kosmisk dødt væsen, der befinder sig i «de dødes rige». Døden er nemlig ikke det, menneskene forstår ved dette ord.

Døden er den tilstand, hvori menneskene i øjeblikket befinder sig. Hvis døden var, hvad menneskene tror, den er, og hvis deres opfattelse, at «de onde fjender skal udryddes», var rigtig, ville menneskeheden i dag efter i årtusinder at have udryddet «de onde» bestå af ædle sjæle, der levede sammen i et næstekærlighedens broderskab, eller den ville i alt fald være regeret af sådanne sjæle. Men ingen af delene er tilfældet. Verden regeres af krigstilhængere og våbenmagtsudøvere valgt af folkets eget flertal. Livsbetingelserne er for millioner af mennesker langt hårdere og mere besværlige, end de nogen sinde har været for fortidens primitive folkeslag. Millioner af mennesker dør i dag af sult, fordi de ingen betingelser har for at komme til at tjene det daglige brød. Alt livgivende arbejde i verden er mere eller mindre monopoliseret og dermed privilegeret.

Alle de fysiske goder, som med rette tilhører hele menneskeheden og bør komme hele menneskeheden til gode, besiddes som privatejendom, dels af enkelte personer, dels af store koncerner og aktieselskaber. Denne privatmonopolisering af alle naturgoder i verden er absolut dødbringende. De små goder, almindelige ubemidlede mennesker kan tilegne sig ved deres arbejdskraft, er i virkeligheden kun små løsrevne brudstykker af dette privatmonopol. Hele verdenskulturen af i dag, alle nationers indbyrdes forhold og forholdet mand og mand imellem befinder sig i en kulminerende døds kultus. Man tror på døden, man lever i døden ved at udstråle dødsenergi, man hader, hævner og straffer og tilegner sig livsgoder ved hjælp af døden.

Dødens vinterkulde råder i menneskenes verden, selv videnskaben, læger, naturforskere og filosoffer tror på døden. Man ser millioner af lysår ud i verdensrummet, men siger blot, at det er en livløs mekanisme. Man kan kun fortælle om mål, vægt, afstande, tid, rum etc., det

bliver kun til livløse facitter. Nydelsen af «kundskabens træ» er ved at ske fyldest, døden tilbedes i stedet for livet. Men findes der da ikke en «opstandelse» fra dette dødsrige? Det gør der, og det er netop den udviklingsepoke, menneskeheden nu er ved at glide ind i. De kommer til at opleve, at det, de kalder døden, snarere er en fødsel, en forvandlingsproces, og at intet levende væsen nogen sinde er ophørt med at eksistere, såvel som intet væsen nogen sinde er begyndt at leve. De har altid været, og de vil altid vedblive at være. Evigheden er ikke noget, der begynder efter døden eller med fødslen, Evigheden er «noget, som er», og vi er også «noget, som er», vi er eet med selve evigheden.

Menneskene udgør netop, hvad man kan kalde «kosmiske lig», fordi de identificerer sig selv med den fysiske krop, som kun er et redskab, gennem hvilket de oplever livet i en fysisk verden. Selve livet findes ikke i den fysiske verden, det er kun livets virkninger, vi her oplever. Selve den kraft, som sætter disse virkninger igang, er noget åndeligt. Denne åndelige kraft gennemstrømmer hele universet som en livsrytme, et kosmisk åndedræt, en livsfornylelse. Den manifesterer sig gennem det evige kontrastprincip, uden hvilket det ville være umuligt at opleve det evige liv.

Derfor eksisterer der lys og mørke, kulde og varme, ondt og godt o.s.v., og ingen af disse livsytringer ville det være muligt at opleve, hvis ikke deres kontraster også eksisterede og kunne opleves af de levende væsener. Vi ved, at der også er to kontraster, vi kalder «sandhed» og «usandhed». Det er to former for bevidsthedskraft, og de udgør de samme kontraster, som vi kalder «livet» og «døden», «det gode» og «det onde» og «det fuldkomne» og «det ufuldkomne».

Menneskeheden befinder sig i en kulminerende udfoldelse af «det onde» eller «det ufuldkomne», som er identisk med «døden» eller «usandheden». Har menneskene da forladt sandheden, har de engang været den nærmere? Det har de, sandheden har engang været en langt større livskraft i mennesket, end den nu er. Engang var troen på et evigt liv hinsides den fysiske tilværelse en førende drivkraft i menneskets livsudfoldelse, og det er den endnu for alle såkaldte naturmennesker.

Troen på livet i stedet for på døden, troen på livet, som det virkeligt primære i tilværelsen og døden som noget sekundært og underordnet i livsproccessen, er fundamentet for mennesket på dets første udviklingsstadier som dyremenneske. Det tror, at alt er levende, besjælet af «ånder», «guder» og «dæmoner», og denne livsopfattelse er sandheden nærmere, end den det materialistiske og ateistiske menneske har. Selvfølgelig er det ikke meningen, at menneskeheden skal vende tilbage til et sådant trin for at komme sandheden nærmere.

Det er en evig udvikling, kontrastprincippet beforder, og den sandhed buskmanden eller australnegeren oplever instinktivt, vil kulturmennesket blive i stand til at opleve med følelse, intelligens og intuition hundrede procent dagsbevidst. Og det vil medføre en livsudfoldelse, som gør mennesket til en guddommelig medarbejder i verdensaltet, et «menneske i Guds billede».

Jordmenneskehedens kultur, som den er i dag, er en «kosmisk kirkegård». De skønne paladser, den megen luksus, de strålende uniformer, ordener, titler o.s.v. er «gravstene», som viser, at «noget» er begravet her. Dette «noget» vil stå op af «graven», og det vil ske derigennem, at det enkelte menneske, som udgør dette «noget», forvandler sin kraft fra at være udfoldelse af dødbringende tanker og handlinger til at blive livgivende næstekærlighed, hvortil der kræves ikke blot følelse, men også intelligens og indsigt i livets fysiske såvel som åndelige love. Hele den materialistiske, tekniske og videnskabelige udvikling er den «nydelse af kundskabens træ», som for en tid får mennesket til «at dø døden», fordi det mister forståelsen af det evige liv.

Men i kraft af reinkarnationsprincippet, som også er et led i den evige livsrytme eller udvikling, gør det enkelte menneske ved at «så» og «høste» fra liv til liv de erfaringer, som forårsager, at det bliver søgende.

Det er begyndelsen til opvågningen fra den kosmisk «døde» tilstand, til at det selv bliver «vejen, sandheden og livet».

(Ovenstående foredrag blev holdt af Martinus i KOSMOS FERIEBY mandag den 12. juli 1954. Det er bearbejdet for kontaktafdelingen af Mogens Møller. Bearbejdelsen godkendt af Martinus.) Brev nr. 22-1957.

Åbent brev til Rådet

af Jes Arbov

Kære Willy Kuijper, Per Jan Neergaard, Trine Möller, Jacob Kølle Christensen, Peter Bendtsen og Mary McGovern

Det er med sorg, jeg konstaterer, at Martinus Institut har rejst et søgsmål ved en offentlig ret mod navngivne personer.

Jeg forstår udmærket, at Martinus Institut, som rettighedshaver og ansvarlig for at udgive Martinus' litteratur, er nødsaget til at handle. Det undrer mig bare, at man har valgt at gå til det offentlige retssystem for at få løst konflikten. Umiddelbart kan det måske forekomme logisk, fordi det er en sag om copyright. Jeg forstår dog samtidig, at konflikten dybest set er opstået, fordi man er uenige om, i hvilken form Martinus' værker bør udgives på dansk. Den del af problemstillingen har jeg svært ved at se, at en offentlig ret har forudsætninger for at tage stilling til. Er denne antagelse korrekt, betyder det, at selvom der på et tidspunkt kommer en afgørelse ved den højeste retsinstans, som endegyldigt stadfæster, at Martinus Institut har copyrighten, vil den underliggende konflikt stadig bestå. Når retten har talt, er man kun nået halvvejs, og det underliggende problem, der har skabt konflikten, vil stadig ikke være løst. Rettens afgørelse vil dermed ikke skabe den fred og fælles forståelse, som alle Sagens interesserede længes efter.

Dette brev er et forsøg på at undersøge, om det er muligt at løse konflikten på en anden måde.

Træder vi et skridt tilbage og hæver os over al den ballade, der er lige nu, kan vi konstatere, at der – til trods for alle de divergerende opfattelser – er én ting, som alle involverede i konflikten har til fælles. De forsøger alle efter bedste evne at tilegne sig Martinus' verdensbillede. Som jeg ser det, er det et stort plus. Martinus' kosmiske analyser kan nemlig hjælpe os med at kaste nyt lys over sagen på et langt mere grundlæggende niveau, end det er muligt ved en offentlig ret. Vælger vi derfor at analysere problemet ud fra Martinus' verdensbillede, og baserer vi den endelige afgørelse på resultatet af denne analyse, opnår vi, hvad vi dybest set ønsker. Vi får en løsning, der stemmer overens med Martinus' vilje.

Det kan vi ikke være sikre på vil ske, så længe sagen kører ved en offentlig ret. Tværtimod risikerer man, at sagen afgøres ud fra helt andre principper og hensyn end dem, der ligger til grund for den moral, som Martinus står for. Ret beset er det faktisk det mest sandsynlige. For i forhold til det, Martinus Institut er sat i verden

for at realisere, repræsenterer den juridiske retsinstans en uddøende moralopfattelse. Den hviler på juridiske principper og bestemmelser, der er blandet op med gammeltestamentlig moral.

Det betyder, at en eventuelt senere og endelig afgørelse ved en offentlig retsinstans kan vise sig at være irrelevant for Martinus Institut, fordi det er Instituttets opgave at repræsentere en moral, der fundamentalt adskiller sig fra Moselovens retsfilosofi ved at være i overensstemmelse med Kristi tænke- og væremåde. Man risikerer dermed at komme i den paradoksale situation, at rettens afgørelse vil være ubrugelig for Martinus Institut, fordi den ikke harmonerer med det, man ville være nået frem til ud fra de kosmiske analyser, som Martinus har givet os.

Jeg tror, at alle dybest set er enige i, at det er i Martinus Instituts interesse at undgå en sådan situation. Lad os derfor undersøge, hvordan sagen stiller sig, hvis vi analyserer problemstillingen med udgangspunkt i Martinus' verdensbillede.

Når spørgsmålet, om hvordan Martinus' interesser bedst varetages ved udgivelse af hans værker, overhovedet fremstår som et problem, bundet det i det simple faktum, at der er uenighed om, hvad der er det korrekte svar på spørgsmålet. Den opgave, vi derfor er stillet overfor, er at nå til klarhed over, hvordan vi bedst varetager Martinus' og Forsynets interesser i denne sag.

For at gennemføre en analyse, der giver os svar på dette spørgsmål, er det helt underordnet, om man tilhører den ene eller anden part i sagen. For sandheden må alle andre interesser og personlige præferencer vige. Som åndsforskere har vi yderlige den fordel, at vi hver især har et personligt ønske om, at vor egen vilje må underordne sig og acceptere det, vi er i stand til at erkende som sandt.

Umiddelbart kan det måske virke som en uoverskuelig opgave at finde svar på det stillede spørgsmål. Martinus har dog heldigvis givet os nogle glimrende redskaber, som vi kan anvende. Navnet på disse redskaber er logik og kærlighed. Og det forholder sig jo forunderligt nok sådan, at tænker vi 100 % logisk, er det kærligt – og omvendt, tænker vi 100 % kærligt, er det logisk. Opgaven må derfor være at foretage analyser, der belyser spørgsmålet fra forskellige synsvinkler og angiver mulige svar. Det eneste krav til disse analyser er, at vi må bestræbe os til det yderste for, at de er i kontakt med logik og kærlighed. Alle analyser, der er logiske og kærlige, må anses

for sande. Og tilsvarende må enhver analyse, som kan påvises at være i strid med logik eller kærlighed, anses for falsk eller i det mindste at have begrænset gyldighed. Først når vi finder det korrekte svar, får vi ”fred”, og vi får dermed mulighed for inden for dette begrænsede, men særdeles vigtige område at bringe vores egen vilje i overensstemmelse med Forsynet eller den højere vilje, der også er Martinus’ vilje. Belønningen for vore anstrengelser er, at vi – når analysen er gennemført og resultat foreligger – når den tilstand af afklaret ro og sikkerhed, vi alle længes efter i denne sag.

Efter således at have præciseret præmisserne for undersøgelse af den aktuelle problemstilling, vil jeg gerne præsentere fire analyser, der efter min bedste vurdering er i overensstemmelse med logik og kærlighed. Da spørgsmålet om retskrivningen er det helt centrale stridspunkt i uenigheden om, hvordan Martinus’ interesser bedst varetages ved udgivelse af hans værker på dansk, er det dette spørgsmål, der er det centrale i de fire analyser.

Analyse nr. 1: Det formelt logiske argument

1. Jeg går ud fra at alle, der kender Martinus og hans forfatterskab, er enige om, at Martinus ikke på noget tidspunkt har givet udtryk for, at han ikke ønskede eller på nogen måde modsatte sig, at hans værk blev udgivet med den oprindelige retskrivning.

2. Tilsvarende går jeg ud fra, at der er enighed om, at Martinus på intet tidspunkt udtrykkeligt tilkendegav, at han efter sin død ønskede hele værket udgivet med moderne retskrivning. Med retskrivningsreformen 1948 havde han ellers haft rig lejlighed til det. Hvis det virkelig havde været hans udtrykkelige ønske, må man gå ud fra, at han havde sagt det.

Af punkt ét fremgår, at udgivelse med den oprindelige retskrivning ikke kan være i modstrid med Martinus’ vilje. Af punkt to fremgår, at vi ikke ved om Martinus ville modsætte sig, at værket nu udgives med moderne retskrivning. Måske ville han acceptere det; men vi ved det ikke. Omvendt ved vi, at det ikke lå ham stærkt på sinde. Hvis det havde gjort det, havde han sagt det.

Konklusionen på denne analyse må derfor være, at hvis man ønsker at handle i overensstemmelse med, hvad vi med sikkerhed ved, at Martinus ville støtte og acceptere, skal værket udgives med den oprindelige retskrivning.

Vælger man derimod at ændre til moderne retskrivning,

handler man måske ikke i modstrid med Martinus’ vilje – det er muligt – men måske gør man det! Det er der en reel risiko for. Det er ikke til at vide med sikkerhed, da Martinus ikke har været eksplicit i sine udtalelser på det punkt.

Ønsker man derfor at være på sikker grund og bringe sin egen vilje i overensstemmelse med Martinus’ vilje, skal værket udgives med den oprindelige retskrivning.

Det eneste der kan rokke ved dette ræsonnement, er at der fremlægges klar dokumentation for, at Martinus – hævet over enhver tvivl – ønskede værket ajourført med moderne retskrivning. I modsat fald handler man på egen hånd.

Analyse nr. 2: Det sprogvidenskabelige argument

Sproget er dynamisk og ændrer betydning over tid. Skal man være konsistent og tro mod den ny retskrivning, er man derfor nødt til også at ”oversætte” forældede ord og vendinger, og ord der har ændret betydning. Gør man ikke det, forringer man kvaliteten af teksten, fordi visse ord og vendinger nu ser forældede ud eller har en anden betydning i konteksten og dermed repræsenterer en mening, der afviger fra den oprindeligt intenderede. Vælger man derimod at ”oversætte” ældre ord og vendinger, så de svarer til den nye retskrivnings sproglige betydningshorisont, forringer man også kvaliteten. Det gør man, fordi en 1:1 oversættelse ikke er mulig.

Ved at ændre retskrivningen bringer man sig dermed i et uløseligt dilemma, fordi teksten udsættes for et kvalitetstab, ligegyldigt hvad man vælger at gøre. At udsætte Martinus’ tekst for et kvalitetstab er hverken logisk eller kærligt.

Analyse nr. 3: Det kildekritiske argument

En del læsere er forskningsorienterede i deres tilgang. De ønsker at komme så tæt på kilden og skabelsesprocessen som muligt. I den sammenhæng er opdatering til moderne retskrivning og eventuel ”normalisering” af bestemte udtryk identisk med tab af nuancer og dermed information. Det betyder igen, at man ved at ændre retskrivningen forringer kvaliteten og det særlige sproglige særpræg, der knytter sig til den gave, Martinus har skænket menneskeheden. En sådan praksis kan af den grund næppe karakteriseres som ”kærlig”, fordi man – om end diskret – lægger et ”filter” eller ”slør” ind over visse ord og udtryk. Uden tvivl i den bedste mening; men for den udviklede åndsforsker er det generende og logisk set ubegrundet. Når det gælder anden ældre dansk litteratur, er der som noget helt selvfølgelig værker i handlen af fx Søren Kierkegaard, H.C. Andersen og Karen Blixen med den oprindelige retskrivning intakt. Den seriøst interesserede læser forstår ikke, at den samme mulighed ikke eksisterer for Martinus’ værker.

At tilbyde den udviklede åndsforsker tekster, der er af ringere kvalitet, end hvad der er normalt inden for den

litterære institution i Danmark, kan hverken betegnes som logisk eller kærligt.

Analyse nr. 4. Det ophavsretslige argument

Enhver forfatter har den fulde ret til at bestemme over sit værk med hensyn til ordvalg, tegnsætning og bogstavering. At ændre en forfatters tekst uden hans udtrykkelige samtykke, er at forbyrde sig mod forfatterens suveræne ret til at bestemme over sit værk. I Martinus tilfælde har man ovenikøbet ændret stavemåden på titlen til hans samlede værk fra "Det Tredie Testamente" til "Det Tredje Testamente". At fratage Martinus retten til at selv at bestemme over indholdet og titlen på sit værk er hverken kærligt eller logisk.

Bevisets stilling

Betragter vi herefter det rejste spørgsmål videnskabsteoretisk, kan vi med inspiration fra den østrigske videnskabsteoretiker Karl Popper sige, at Martinus Institut med sine nyudgivelser har opstillet den "hypotese", at opdatering til moderne retskrivningen er den mest sandfærdige, logiske og kærlige måde at behandle Martinus' tekster på. Jeg går som givet ud fra, at Rådet og Martinus Institut er enig i dette.

Bevisets stilling er nu sådan, at hver af de her angivne analyser må tilbagevises som "ugyldig" eller "falsk" – og det vil i Martinus-sammenhæng sige ulogisk og ukærlig – for at ændringen af retskrivningen kan begrundes og dermed "forsvares" rent logisk. Er blot en af analyserne nemlig sand, er det dermed påvist, at hypotesen om, at overførsel af Martinus' tekster til moderne retskrivning er i fuld overensstemmelse med logik og kærlighed, må tilbagevises som ikke-gyldig.

Det samme gælder vel at mærke alle tilsvarende analyser, der vil kunne fremføres fremover i helt andre sammenhænge!

Alternativt vil man være nødt til at påvise, at alle relevante, logisk begrundede indvendinger – der kan fremsættes nu og i fremtiden – repræsenterer et mindre "onde" end det "gode", man opnår ved at tekstmodernisere.

Dette er, som jeg ser det, i al enkelhed "bevisets stilling" i denne sag.

Som interesserede i Martinus' verdensbillede har vi fået adgang til enestående ny viden. Men dermed følger helt naturligt et særligt ansvar. Det er min inderlige bøn, at enhver, der læser dette brev, åbent og fordomsfrit vil gøre op med sig selv og sin samvittighed, om analyserne, der er fremført her, har gyldighed og er sande.

Som allerede nævnt kan denne konflikt ikke løses tilfredsstillende og i overensstemmelse med Martinus' ånd i en retssal. Det eneste, der kan løse konflikten, er, at de involverede parter samarbejder og i bøn til Gud analyserer

sig frem til, hvad der er sandt og derpå handler i overensstemmelse hermed.

Ved at sidde i Rådet og arbejde på Institutet har man påtaget sig et ganske særligt ansvar. Med det følger, at man er i stand til at lægge sine synspunkter frem og i åbenhed forklare omverdenen, på hvilken måde de dispositioner, man er med til at træffe, er i kontakt med Martinus' kosmiske analyser. Man sidder jo ikke i Rådet for at føre sin egen vilje eller ideer ud i livet; men Martinus' vilje, der også er Forsynets vilje. Det er ved at gøre dette, at man moralsk set gør sig fortjent til at arbejde for Martinus' sag som en særligt betroet medarbejder.

Der er rigtig mange, der undrer sig og ikke forstår den måde, man handler på i denne sag. De kan ikke se, hvordan det hænger sammen med Martinus' verdensbillede. Det er som om Rådet ikke forstår, at man ved at "sadle om" og gå "fredens vej" vil få al den medvind og opbakning fra Forsynet, som man behøver for at løse konflikten. Tror man virkelig, at den bedste måde at få Martinus' støtte på er ved at gå i en retssal? Taler Martinus ikke utrætteligt om at søge freden og forsoningen og om at være venner? Tror man måske ikke, at Forsynet og alle gode kræfter vil være samlede og yde hjælp og vejledning, så snart man beslutter sig for en fredelig løsning frem for som nu at afvise invitationer til mæglingsmøder?

Er man virkelig ikke klar over, at det er meningen, at Martinus Institut skal være et forbillede for omverdenen? Ved man ikke, at det er planen, at Martinus Institut skal kunne demonstrere, at der er andre måder at løse konflikter på end at gå i retten? Er man virkelig uvidende om, at man må handle i overensstemmelse med Martinus' moral for at opnå resultater, der kan accepteres og godkendes af Martinus? Hvis man virkelig repræsenterer Martinus' Sag i sandhed og ånd, hvorfor vælger man så at gå mod analyserne og handle på egen hånd? Hvordan kan man tro, at man tjener Sagens og Martinus' interesser ved at sætte "hårdt mod hårdt"?

Nej, denne konflikt vil først blive løst, når det ud fra grundigt gennemtænkte, logiske og kærlige analyser kan påvises, hvad der er den bedste udgivespraksis. Først når sandheden om dette fundamentale spørgsmål

er afdækket og bragt frem i lyset – synligt for alle – kan den fredens kultur og det samarbejde, vi alle inderligt længes efter, etableres og udfolde sig til inspiration og glæde for alle involverede.

Det er min inderlige bøn, at det snart må ske. Den måde det hele foregår på nu, er aldeles uværdig, og det er – som jeg ser det – identisk med en korsfæstelse af Martinus efter hans død.

Afslutningsvis vil jeg for en god ordens skyld gøre opmærksom på, at jeg er helt klar over, at I sandsynligvis ikke svarer på mit brev. Måske læser I det ikke engang. Som dokumenteret på martinus-webcenter.dk er der i mere end to år sendt en mængde breve fra Sagens venner, der er ulykkelige over den måde Rådet og Martinus Institut forvalter arven efter Martinus på. Jeg kan tage fejl, og håber jeg gør det; men så vidt jeg er orienteret har ingen af disse mange mennesker fået svar på deres henvendelse.

Det får mange inklusiv mig selv til at spørge, om Martinus Sagen reelt set har et fungerende Råd længere. I min optik er et Råd, der er ude af stand til at gå i dialog med mennesker, der interesserer sig og brænder for Martinus' Sag, og som har det som deres højeste ønske, at medvirke til at Martinus' arv forvaltes i overensstemmelse med de kosmiske analyser og ånden i Det Tredie Testamente, ikke et Råd, der er Martinus' Sag værdigt. Det er et Råd – det må jeg desværre sige – der er dysfunktionelt.

Lad derfor nu alle gode, sandhedskærlige kræfter forenes i arbejdet for at rette op på dette, så vi får et Råd, der er i stand til at træffe velbegrundede beslutninger, som er i fuld overensstemmelse med Martinus' kosmiske analyser.

Med kærlige hilsner

Jes Arbov

Baunehøjparken 36

8410 Rønde

Tillæg til ”Åbent brev til Rådet for Martinus Institut, den 2. juni 2015”

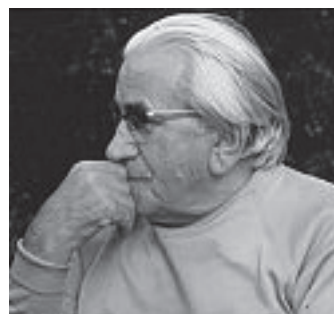
I brevet er nævnt en række analyser, der hver især tilbageviser eller ”falsificerer”, den af Martinus Institut opstillede hypotese om, at opdatering til moderne retskrivningen er en forsvarlig måde at formidle Martinus' tekster på.

Desuden nævnes det i brevet, at tilsvarende, logisk begrundede analyser løbende kan fremføres som tillæg til de fire analyser, der er i brevet.

Formålet med dette tillæg er at samle disse supplerende analyser ét sted. Tillægget kan derfor løbende opdateres.

Analyse nr. 5: Det dokumentariske argument

Der er en lang række personer, der har været tæt på Marti-

nus, som samstemmende giver udtryk for, at Martinus på det bestemteste modsatte sig ændringer og ønskede sit værk bevaret uændret, nøjagtigt som det forelå fra hans side. Dette er dokumenteret i de følgende artikler:

Buch, Tage: ”Der må ikke ændres et komma II...”.
Den Ny Verdensimpuls nr. 3/2005 september, side 28

Groens, Gerard Oude: ”Hvad siger Martinus og hvad gør Rådet”. Mail af 17. april 2013. <http://martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2013-05-08-gerard.html>

Larsen, Søren Ingemann: ”Nogle historiske noter om bevarelsen af Martinus værk”.
Den Ny Verdensimpuls nr. 4/2012 december, side 29

Lim. Mischa: ”Kommentar til ’Apropos en smuk misforståelse’”.
Den Ny Verdensimpuls nr. 2/2012 juni, side 19

Martinus Institut: *Samarbejdsstrukturen*. 1992. Referat af Råds- og Samarbejdsudvalgsmøder. s. 102-03.

gbhThurø, Kirsten: ”At læse ånd og at læse ord”.
Den Ny Verdensimpuls nr. 4/2013 september, side 7

At handle i modstrid med Martinus udtrykkelige ønske er ikke kærligt, og det er heller ikke logisk for en institution, der har som opgave, at være tro mod Martinus' ønsker og føre dem ud i livet.

Tillæg til det kildekritiske argument

Det er hverken logisk eller hensynsfuldt at udenlandske læsere, der lærer sig dansk for at læse Martinus på originalsproget, er henvist til udgaver med ændret retskrivning.

Årsagerne til demens?

v/Ruth Olsen

Plejhjemmene fyldes i disse år med personer, der lider af en fremskreden form for demens (de-mens = ude af sind). Over 90.000 er i dagens Danmark ramt af sygdommen, og 15.000 kommer til hvert år, så om 25 år regner man med, der vil være 165.000. Allerede nu koster det samfundet ca. 24 mia. kr. om året. Demens, herunder de andre former som f.eks. alzheimer, er blevet den 5. hyppigste dødsårsag i Danmark. Den rammer næsten dobbelt så mange kvinder som mænd. Man mener stigningen især skyldes, at vi bliver ældre, og fordi kvinder bliver 4 år ældre end mænd i gennemsnit, er de især ramt. (Kilde: Ældre Sagens blad juni 2015)

Demens er ifølge lægevidenskaben en kronisk sygdom, der over tid nedbryder hjernens celler. Der findes ingen kur, der kan standse processen, højst måske forsinke den lidt. Forskning viser, at en del af årsagen til sygdommen skyldes åreforkalkning og mange små blodpropper i hjernen.

Kan vi med baggrund i åndsvidenskaben finde de dybere årsager til denne udvikling? Vi ved at hjernen blot er et fysisk redskab, der formidler de åndelige energier frem til dagsbevidstheden. Men da vor fysiske organisme er styret af den åndelige del af os, må sygdommen være opstået i de åndelige legemer. Ved f.eks. en bilulykke kan hjernen beskadiges udefra, men her ved demens er der tale om, at hjernen så at sige ødelægges indefra.

Vore åndelige legemer består, som Martinus beskriver det, af en stråleformig energi, som er elektricitet. Vor sansestructur er et fin-elektrisk system, som kan kortslutte. I Livets Bog VI stk. 2161 skriver Martinus om kortslutning:

”Sanseimpulserne kommer ind i fejlagtige baner og afføder her forstyrrelser, lammelser og udygtighed i væsenets tanke- og viljeføring og dermed i dets væremåde. Alle større eller mindre mentale forstyrrelser og abnormiteter er således i deres inderste analyse større eller mindre kortslutninger og afsporinger, overgange eller fejlføringer

af de mellemkosmiske, elektriske impulser i væsenets mellemkosmiske, elektriske system.”

Hvad er det så, der helt nede i organismens mikro-univers, her hjernecellernes atomverden, kan forårsage sådanne kortslutninger? Det er især den forkerte livsstil og tankeverden, som skaber disharmoni og ravage i organismens atom-verden. Martinus sagde 22/7-68 (Kosmos nr 1-2001) bl.a.:

”Vi kan se, at vi med hele vor tankefunktion opretholder vore organers og vor organismes sundhed og velvære. Eller også, at vi forårsager usundhed, sygdom, nedbrydning, ja, måske total ødelæggelse af visse organer, måske af hele organismen. Når vor tankekraft via hjerne og nervesystem gennem blodet gennemtrænger og opmagnetiserer alle vore organer, betyder det naturligvis, at den trænger ind i disse organgalakser, hvis tomrum og partikler påvirkes deraf. Og lige såvel som vor tankekraft kan være livgivende og opbyggende impulser, kan den også være af så negativ art, at den laver ravage – ja, ligefrem katastrofer i vore organgalakser.”

...”Væsener, hvis bevidsthed er, hvad vi kalder mørk, dvs fuld af vrede, had, jalousi, bitterhed og irritation m.m. udfylder tomrummet i deres organgalakser på en meget negativ måde, hvilket også er tilfældet om end i andre variationer, hvor det gælder den form for mørk bevidsthed, vi kender som sorg, angst, depression og stress.”

Det er velkendt, at stress forringer hukommelsen, men hvis den blot er kortvarig, behøver hjernen ikke tage skade fysisk.

De fleste mennesker er nok ikke klar over, hvor stor betydning vore tanker har. Martinus sagde 10/5-62: ”Enhver tanke, der går igennem hjernen, er en elektrisk udstråling, der går til sit særlige felt og holder det i live. Hvis vi kunne holde op med at tænke, ville det ikke vare længe, inden kroppen ville dø. Men det kan vi ikke, vi er nødt til at tænke. Når mennesker bliver forkalkede og ikke kan tænke, er de allerede stærkt på retur, så er de døende.”

I dag er mange blevet bevidst om, hvor meget giftstofferne i vort miljø og i vor mad betyder. Ja, en del er endda blevet klar over, at kød faktisk også er en form for giftstof, alt efter hvor langt man er i sin åndelige udvikling. I småbogen ”Den ideelle føde” skriver Martinus (s. 13):

”Det er givet, at en livsform eller tilværelse, der således i form af unaturlig mad og drikke beforder en permanent

opsummering af giftstoffer i organismen, og dernæst i form af ”medicin” beforder en anden opsummering af giftstoffer, der måske nok i visse tilfælde kan bøde på virkningerne af de første, men så til gengæld i mange tilfælde efterlader helt andre skadelige eller uheldige virkninger, og til sidst underminerer selve individets højeste skabevne.”

Men vi er til dels undskyldt, for vi har jo mistet vort instinkt for, hvad der er sundt og usundt for os og må klare os med intelligensen, men det er ikke så let, når en profitthungrende fødevarerindustri manipulerer med os. Og mon ikke de mange former for medicin – nervepiller, sovepiller osv – har sin del af baggrunden for udviklingen af demens? Jeg vil tro, at demensproblemet ikke er nær så stort i de såkaldt underudviklede lande, men at det er noget der følger med de rige landes vellevned.

Erindringsevnen

Den evne, som den demente først mister, er erindringsevnen. Som Martinus beskriver det (LB I stk. 186-190), er denne evne et meget kompliceret fænomen. Den er nemlig ikke en fysisk sans men en rent åndelig sans, og den er den sidste sans, vi har udviklet. At den er åndelig vil sige, at den kun består af tankebilleder, af opsamlede erfaringer. Erindring kræver genkendelse, og hvis genkendelsen skal blive skarp nok, må erindringerne organiseres sådan, at samme slags erindringer sidder samlet i ”kartoteket”. For at kunne ordne dem således kræves et ret udviklet intelligenslegeme.

Dertil kommer, at menneskets hukommelseslegeme er på sit laveste energiniveau, som Martinus skriver i LB II stk. 342 om hukommelsesevnen, ”at den ikke har ret megen bærekraft for det jordiske menneskes vedkommende.” Vi kan end ikke normalt huske vore første 3-4 år af den aktuelle inkarnation. Når den er den svageste af vore seks grundenergier, er det vel ikke så mærkeligt, at den så hurtigt kan forsvinde.

Man forsøger nu på en del plejehjem at ”vække” de dementes erindringer ved hjælp af musik og dans, altså med musik fra deres unge dage. Jeg vil gætte på, at gen-

kendelsen i disse tilfælde har noget at gøre med instinktet kombineret med følelseslegemet, altså lidt af den samme evne, som findes i dyreriget. En slags automatfunktion? Det vi ikke bruger, svækkes og degenererer, det gælder også tænkeevnen. Der skal tankeenergi til at belive hjernecellerne, og Martinus opfordrer os da også til ihærdigt at træne tænkeevnen. Forskningen viser i øvrigt, at vi hele livet faktisk godt kan opbygge nye hjerneceller ved at være en aktiv ”tænker”.

Efter at have søgt rundt om i mine Martinus-bøger for at finde årsagerne til det stigende demens-problem, må jeg sluttelig konstatere, at der ikke er nogen helt entydig årsag. Hans råd om at bevare sundheden ved hjælp af god nattesøvn, motion og frisk luft – og så det med at få sit sind i harmonisk balance samt sende vort mikrounivers kærlige tanker, er fint nok. Men jeg kan ikke finde nogen årsag til, at det især er kvinder, der rammes af demens, måske bortset fra at kvinder har større tendens til depression, og hvad det betyder kan man læse om i artiklen ”Unaturlig træthed” i Impuls 3/2014. Hans advarsel mod alkohol f.eks. burde betyde, at mænd skulle være mere udsat for at blive demente.

Vi lever i en tid, hvor sygdom er en vigtig del af den lærdom, vi skal ”høste”, men jeg ved ikke, hvor meget klogere den demente bliver med sit formørkede sind, men måske er det nok så meget de pårørende, der lærer noget? Måske spiller karma også en rolle her? Det kan ikke handle om, at man i et tidligere liv har forringet sine talentkerner, for så skulle skaden jo være der fra fødslen.

Lægerne tror, den vigtigste årsag til demens er, at vi bliver ældre, men faktisk rammer det nu stadig yngre personer. De tror, de skal finde årsagerne i den fysiske hjerne, men det hjælper dem nok ikke lige nu, at vi kan fortælle dem, at årsagerne er at finde i den åndelige del af mennesket.

”Livets Bog er en meget ejendommelig bog”

Af Søren Ingemann Larsen

I en båndoptagelse nytårsaften 1980, dvs et par måneder før Martinus' død, kommer Martinus bl.a. ind på, hvad vi skal lægge i bebudelsen af ”Kristi genkomst”. Martinus gentager her, hvad han jo sagde mange gange, at vi ikke skulle regne med, at Kristus rent fysisk skulle ”vise sig i skyerne”. Derimod er det Kristi ånd, som vil vise sig i mørket, dvs. i dommedagens mørke, i form af den af Kristus bebudede ”Talsmanden den Hellige Ånd”.

Martinus gentager her, at den viden får man ved at læse i Livets Bog. Og videre siger Martinus, at ”Livets Bog er en meget ejendommelig bog, for der er nogle åndelige bøger, der følger bagefter. Det vil De opdage. - Når man læser Livets Bog første gang, læser man den ”materielt” [...].

Når man så læser den senere, så opdager man en hel masse andre ting. Det er lige som om, den har flere bøger bag sig - åndeligt set. Dem ser man ikke. Men dem kommer man til at opleve, hvis man af hjertet læser den med forståelse. Så vil man opdage, at der er en masse ting - kan man sige - ”mellem linjerne”, kalder man det også. Så der står meget mere i Livets Bog, end det man ser, ved bogstaverne. - For den ene oplysning, den fører

den anden med sig, som man ikke får lige akkurat den dag, man læser. Da får man oplyst ét. Så engang senere, når man læser... nåe, så fortælles en ny oplysning om den samme ting. Og på den måde bliver man beriget meget ved at læse Livets Bog flere gange. Det er dumt, når mange tænker: ”nå ja, den har jeg læst”. Det har de bare ikke. Den skal læses mange gange. Så får De meget meget mere ud af det.”

På den baggrund turde det være indlysende, at en sådan tekst rører man altså ikke ved. Men det forstår man desværre ikke på Martinus' eget institut. Her mener man nok, at det går an at ændre lidt hist og her, hvor man mener, at det ikke gør så meget. Dette uanset at man måske kun har læst Livet Bog en enkelt gang, eller måske slet ikke.

Hør udplukket ved at følge dette link:

martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2015-05-19-martinus-mellem-linjerne-2.html

Man må konkludere, at MI og dets nuværende råd og medarbejdere ”vandrer trygt, der hvor engle ikke tør træde.”

Guddommelige ord

Martinus skrev i småbogen ”Hvad er sandhed?” kap. 29 bl.a.:

”Næstekærlighedens videnskab” eller ”Talsmanden den helligånd” vil således igennem verdensgenløsningen af i dag blive åbenbaret for menneskene i ord og sætninger. Disse ord og sætninger kan naturligvis læses af enhver, der har lært at læse, men ”den guddommelige ånd” i disse ord og sætninger, livets virkelige analyser, får man ikke ved denne læsning, hvis man ikke på anden måde har udviklet sig til at have adgang til denne ånd.

Den guddommelige ånd eller sandheden i nævnte ord og sætninger kommer udelukkende kun til læseren i samme

grad, som han praktisk kan efterleve disse i sit daglige liv og forhold til næsten. Uden denne efterlevelse vil nævnte videnskab ikke på nogen som helst måde blive til videnskab eller sandhed for nogen som helst læser.

I stedet for ”den guddommelige ånd”, i stedet for det evige lys, de nævnte ord og sætninger rummer, vil disse for den umodne læser kun blive til noget, han stempler som naivitet, overtro, fantasi eller indbildning. Han vil kritisere disse ord og sætninger, deres opbygningsform og eventuelle stilistiske afvigelser fra de traditionelle eller moderne former for retskrivning.

Videnskab, åndelige love og hvor er værket på vej hen?

Af Jens Lindsby

Ja så er Det Evige Verdensbillede 6 (DEV6) kommet og det er grundlæggende en dejlig bog fyldt med visdom, i lighed med dens forgænger DEV5.

Der har været meget diskussion af disse udgivelser og min egen grundlæggende holdning er at det ville være mærkeligt at holde visdom tilbage, når Martinus har offentliggjort disse symboler bl.a. ved at have holdt foredrag om dem. Jeg er heller ikke i tvivl om at hvis man ikke havde offentliggjort disse ting ville Martinus Institut (MI) være blevet kritiseret for dette.

Ole Therkelsen har skrevet en glimrende artikel om DEV6 i Kosmos 5/2015. Og hvis man vil diskutere berettigelsen af udgivelsen, synes jeg det ville være relevant at diskutere/ forholde sig til det i relation til de citater fra Martinus, der bringes i denne artikel.

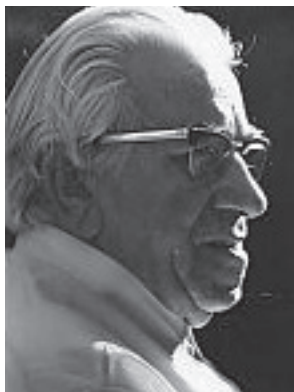
I artiklen citeres Martinus for at have lagt op til at foredragene skulle udgives på bånd og grammofoonplader. Men dette har man så ikke valgt at gøre nu. Og hvorfor egentlig ikke? Det er da et glimrende videnskabeligt princip at gøre kildematerialet tilgængeligt så andre kan danne deres egne indtryk. Derudover vil det også give folk med problemer med at læse en mulighed for at opleve bogen.

Så efter den første glæde over bogen, er næste skridt at undersøge hvilke ændringer MI har foretaget. Personligt må jeg vide hvad der er skrevet af Martinus og hvad MI har tilføjet, inden jeg går i gang med læsningen. Dette afspejler selvfølgelig ikke den største tillid til MI's håndtering af værket og jeg læser ikke deres nuværende udgaver, medmindre der ikke er andre alternativer.

Som det er nævnt mange gange før, er det mærkværdigt, at man fortsætter med at udgive bøger i Martinus værk efter hans død. DEV 1-3 og til dels 4 er jo lavet på en helt anden måde, alt skrevet af Martinus selv og der er en indre sammenhæng i disse bøger. Man argumenterer så for, at

man kalder det bøger og ikke bind, altså DEV6 hedder Bog 6. Dette skulle indikere, at bøgerne ikke skal ses som sammenhængende.

Men problemet med dette er, at det selvfølgelig er tallene der bliver meningsbærende. Så hvorfor ikke indikere, at dette er noget andet og f.eks. kaldet dem efterladte

symboler 1 og 2.

DEV6 og MI's tilføjede ord og sætninger.

Hvad man ikke kan læse nogle steder er, at DEV6 ikke kun består af Martinus egne ord og sætninger, men at MI har skrevet med i bogen i form af stykoverskrifter. F.eks. udkom artiklen Tærskelens vogtere i 1937 uden stykoverskrifter, men i DEV6 (s. 165-66) ser den således ud:

"9.4 "Den hellige ånd" lyser i form af en kosmisk energibølge fra vort mælkevejssystems centrum direkte ind over de skandinaviske lande

De svære lidelser har altså bragt individet frem til at opdage og erkende sin egen i højeste grad mangelfulde evne til at styre og lede sit eget væsen, sine egne indre naturer og anlæg. Og med denne erkendelse, der jo igen er basis for det, vi kalder "ydmyghed", træder verdensgenløsningen eller kristusprincippet hjælpende til. Nævnte princip er igen et princip, der gennemstrømmer alt, er til stede overalt i naturen. Det er dette princip, der betinger, at ethvert barn, der fødes til verden, har forældre, hvis pligt det er at tage sig kærligt af det, indtil det selv kommer til skelsår og alder. Og det er det samme princip, der er basis for skabelsen af alle former for religioner, for skabelsen af enhver form for forbedring, højnelse og udvidelse af moral og sund tænkning, og manifesteres her igennem ældre brødre i udviklingen, som derved kommer til at fremtræde som "profeter" og "vismænd", hvoraf de mest udviklede og førende er dem, man kalder "kristusvæsener" eller "verdensgenløserne". Og således er det også gældende i dag.

Kristi forjættelse: "talsmanden", "den hellige ånd", som "Faderen skal sende i mit navn" osv., er allerede under opfyldelse. "Den hellige ånd" stråler i dag med fornyet kraft ind over verden. Nævnte ånd er jo ikke en person, men er den lysende kosmiske materie, der er det eneste, der kan være materiale for skabelsen af de tanker i hjerne og bevidsthed, der er den højeste viden om Gud, om verdensaltets natur og livets højeste love. Denne materie lyser i dag i form af en kosmisk energibølge fra vort mælkevejssystems centrum direkte ind over de skandinaviske lande. Og det er denne, der f.eks. betinger, at jeg kan manifestere den højeste kosmiske viden. Min bevidsthed har nået et stadium, hvor den er udviklet til at kunne modtage, opleve og tilbagemanifestere "den hellige ånd". Og de væsener, der i dag er udviklet til at have interesse af denne den højeste oplysning, udgør tilsam-

men ”de kommende slægter”, som Kristus har bebudet skulle få tilsendt den førnævnte ”talsmand”, som disse ”kommende slægter” skulle kunne forstå.”

Som jeg kan forstå det, mener man, at det gør artiklerne mere læsevenlige, når der er overskrifter. Men en overskrift giver mening til et afsnit og påvirker hvordan afsnittet læses. Nu skal man passe på hvilke ord man bruger i disse konflikttider, men jeg synes ikke man kan kalde det andet end manipulation med Martinus værk.

Den stykoverskrift der er valgt, er nærmest taget ud af teksten og personligt har jeg svært ved at se, at essensen er, at en kosmisk energibølge strømmer ind over Skandinavien. Man kunne også have valgt ”Den hellige ånd stråler idag med fornyet kraft ind over verden ”. Vigtigere er, at stykket beskriver verdensgenløser eller kristusprincippet, der gennemstrømmer alt. Princippet for skabelse af enhver form for forbedring, højnelse og udvidelse af moral og sund tænkning. Det er jo almindeligt kendt, at MI har ønsket at nedtone det religiøse og dermed kristusprincippet. Dette blev også meget tydeligt i vidneafhøringen i byretten.

Men nu skal vi jo tænke på, at Martinus skrev følgende om kristusprincippet i Den Intellektualiserede Kristendom(DIK) (2004, stk. 6) ”...og dermed kristendommens urokkelighed som lykkens og salighedens livsfundament og verdensaltets eksistensbasis”. Hvis kristendommen er verdensaltets eksistensbasis, må kristendommen indeholde alt hvad verdensaltet indeholder og der kan ikke være noget der ikke er kristendom. Så derfor er kristusprocessen selvfølgelig det helt centrale i dette afsnit. Så at kristusprocessen er blevet fravalgt i denne stykoverskrift kan være en politisk motiveret handling af MI, der ønsker at nedtone dette aspekt.

Nu vil nogle nok tænke, at jeg ikke har ret i disse overvejelser og det er faktisk også essensen i pointen. Det der er skrevet af Martinus skal stå som Martinus skrev det: For vi ved ikke hvad der var vigtigt for ham præcist i dette afsnit. Og måske var det hans ønske, at intet skulle fremhæves. Og hvorfor er det ikke hans valg? Hvordan kan man få den ide at andre skal skrive i hans værk? Det er en helt basal videnskabelig regel, at man ikke skriver i andre folks værk.

Nu overvejede jeg at gennemgå hele DEV6 for at lave en opgørelse over alle MI's tilføjelser, men blev enig med mig selv om, at det er princippet der er det vigtige. Men jeg kan nævne at i artiklen: ”Omkring min skabelse af ”Livets Bog” ” fra 1941 er der tilføjet 41 sætninger og 458 ord, da den blev udgivet i Artikelsamling 1 i 2002. Ikke så lidt i en enkelt artikel.

Og jeg ved godt at de nævnte artikler stammer fra Artikelsamling 1, men det ændrer ikke ved, at når man inkluderer dem i Det evige verdensbillede, så har MI åbenlyst tilføjet

sine egne ord og sætninger i Martinus hovedværk. Jeg ved også godt at den citerede artikel er blevet til på baggrund af et foredrag, men udgivet i Martinus levetid og dermed godkendt af ham. Men man retter jo også lystigt i artikler Martinus har skrevet fra først til sidst.

Og måske er det også sådan at det ikke har været intentionen at de rettede artikler skulle ind i hovedværket, men pludselig sker det alligevel pga. andre omstændigheder. Og det er faktisk et af argumenterne mod at rette noget som helst. Man kan ikke styre det, når det kommer til stykket.

Og så er jeg nødt til at spørge, hvad har man lært siden udgivelsen af Bisættelse 1989, hvor hele dette ændringscirkus startede? Her redigerede eller omskrev man 100-200 ord fra Martinus, samtidig med at man intet nævnte om det. Et eksempel er ”renæssance” blev ændret til ”en midlertidig genoplivelse”. Nu tilføjer man et stort antal ord og nævner intet om det. Hvad er forskellen? Ingen i min optik.

Formålsparagraffen igen, igen

Den af Martinus formulerede formålsparagraf siger bl.a.: ”Bevare Martinus' samlede værker uændrede, som de foreligger fra hans side.” (10, s. 1)

Dette tolker man således. ”Indholdet skal bevares, som det forelå ved Martinus' bortgang. Tekstens mening må ikke ændres.” (10, s. 1)

Det er selvfølgelig en meget bred fortolkning af den af Martinus formulerede formålsparagraf og den åbner op for mange muligheder for ændringer.

Ja hvis det kun er meningen, der skal bevares, kan man jo i princippet omskrive Martinus tekst, så længe man ikke mener at meningen er ændret.

Man åbner således også en ladeport for andre, der senere kunne finde på at ændre i værket, da de nemt ville kunne henvise til MI's praksis.

I den generelle beskrivelse af håndteringen af værket nævnes det ikke, at der er tilføjet stykoverskrifter i artiklerne og at de er medtaget i DEV6. Så når man beskriver,

at alle ændringer er dokumenteret på Martinus.dk, er det selvfølgelig ikke rigtigt.

Man har også en yderlig politik for forskellige dele af værket (11) og de dele man ikke har en politik for, er selvfølgelig de dele af værket, hvor der er flest ændringer dvs. DEV 5+6 og Artikelsamling 1. Mærkeligt nok er Bisættelse med på denne liste, men det lever man jo overhovedet ikke op til, da det er den ændrede 1989 udgave man stadig sælger.

Den ene dag fremligger man lange rettelseslister for Livets Bog og dernæst udgiver man DEV6 hvor man tilføjer ord og sætninger uden at nævne det med et ord. Så hvad er strategien egentlig?

Nu ved vi ikke hvilken holdning MI har til de tilføjede ord og sætninger, men hvis man tilføjer ord og sætninger, der jo er meningsbærende elementer til et værk, skulle man mene, at det ændrer indholdet i værket. Eller hvad? Ændrer meningsbærende elementer ikke på indholdet?

Er det vigtigt at angive, hvornår Martinus skrev en tekst?

Ja og så er der endnu et forhold ved DEV6 der må nævnes. MI har i Samarbejdsstrukturen (1992, s.94) udstukket retningslinjer for kildeangivelser for artikler: ” Martinus artikler skal så vidt muligt være forsynet med dato for første udgivelse ”. Dette er et glimrende princip og det følges også for båndforedragene, hvor der er nøjagtig kildeangivelse. Men for artiklerne sejler det. Kildeangivelserne i DEV6 er angivet til 2002-2014, hvilket logisk set ikke kan være første udgivelse, så det må være rettede/ændrede udgaver. Og hermed lægger man op til et stort rod, idet den samme artikel kan have flere henvisningsår. En korrekt angivelse for Tærskelens vogter ville være Martinus (1937) eller hvis man ønsker at angive yderligere information (Martinus, Kosmos/4, 1937). Enhver der har søgt på et emne eller skrevet en afhandling ved, at man hurtigt lærer at navigere efter denne kildehenvisning. Men hvis den samme artikel kan hedde Martinus (1995) Martinus (2002), Martinus (2007) osv. alt efter hvornår man har ændret retskrivning, tilføjet stykoverskrifter, rettet kommaer, rettet kommaer tilbage, udgivet den igen i Kosmos eller hvad det nu er for kriterier man bruger, så bliver det hele noget forvirret. Og hvad er kriteriet egentlig?

Noget andet er, at videnskabelig set skal kildeangivelsen selvfølgelig være korrekt fordi alle forfattere beskæftiger sig med bestemte ting i bestemte perioder og det er jo også sådan, at teorier udvikler sig over tid, så derfor er det helt uomgængeligt, at man ved, hvornår en artikel blev skrevet og ikke hvornår man har ændret i den. Så vil nogen sige, at Martinus havde adgang til hele sit verdensbillede fra starten og det er selvfølgelig også rigtigt, men derfor beskæftiger han sig alligevel i perioder med bestemte emner.

Det er også tydeligt at kristendommen får en større betydning i DIK og derfor er det vigtigt, at man ved, hvornår andre udtalelser om kristendommen stammer fra.

Salige er de, som har forstået, at retskrivningsdebatten ikke drejer sig om aa eller å.

Der har været sagt meget om retskrivning og i lang tid har jeg også tænkt, at løsningen må være, at der bliver udgivet to udgaver, en moderniseret og første eller sidste udgaven. Men det er blevet tydeligt for mig, at problemstillingen er mere kompliceret end som så og at det har væsentlige ulemper at modernisere retskrivningen.

Det er rigtigt, at Martinus valgte at udgive Bisættelse med moderne retskrivning i 1951, efter den havde været trykt i Kosmos med den ældre retskrivning. Dette ses som et argument for, at Martinus er for modernisering af værket og at man derfor også har lov til at modernisere retskrivningen i Livets Bog og andre steder. At Martinus kan beslutte hvad han ønsker med værket er hævet over enhver tvivl, men derudover er det ikke så lige ud af landevejen.

Problemet er, at det ikke kun er retskrivningen, der ændrer sig, men også ords betydning. Så hvis man ændrer retskrivning i et ældre værk, kommer værket til at se moderne ud, men samtidig vil det moderne udtryk camouflere eller skjule at betydning af ordene er en anden end i dag. Derfor er man nødt til på sigt, at tekstmodernisere, hvis man ændrer retskrivning. Altså er man nødt til at ændre de ord der har fået ny betydning.

Da dette er et større indgreb i værket, er det selvfølgelig ikke noget, man ønsker at gøre i videnskabelige kredse og det er også det, der er baggrunden for, at man har valgt at udgive Søren Kierkegaards værk med gammel retskrivning.

Det er klart, at jo tættere på værkets oprindelse man ændrer retskrivningen, jo mindre betydning har det. Men på sigt kan man ikke blive ved med at ændre retskrivning i et værk, uden at man fordrejer den oprindelige betydning af ordene.

Så et værks retskrivning skal være i overensstemmelse med betydningen af et værks ord og der er derfor ikke nogen grund til at ændre den retskrivning værket udkom med, medmindre forfatteren selv ændrer den.

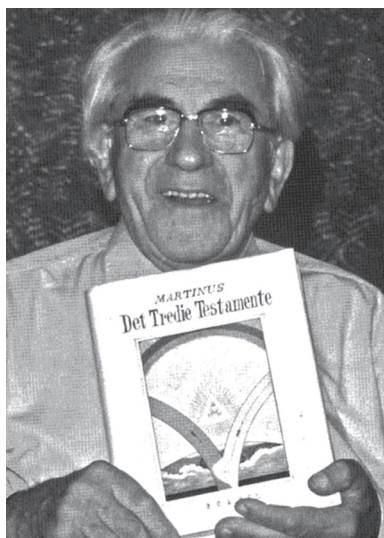
Så i virkeligheden er retskrivningsdebatten en mere indviklet problemstilling og dem der tror det drejer sig om aa eller å har nok ikke forstået så meget af det. Jeg må sige,

at jeg endnu har til gode at se en kommentar fra en fra MI, der indikerer, at man har forstået dette. Tværtimod er der mange kommentarer der tyder på det modsatte.

På hjemmesiden kan vi læse, at ny retskrivning ikke ændrer tekstens mening og ud fra det foregående må man sige, at dette ikke er korrekt. Pointen er at det er en simplificeret måde, at stille en indviklet problemstilling op på.

Og hvad siger man når man ikke har forstået dybden i retskrivningsdebatten.

Ja så må det selvfølgelig være svært helt, at forstå hvad der sker. Man må i hvert fald tro, at modparten er i gang med at argumentere for noget helt uvæsentligt. Ja man mener, de kun er ude på at skabe ballade eller, at det er et udtryk for, at de vil overtage magten. Man mente jo selv, at første udgaverne aldrig vil blive udgivet og at der kun ville komme efterspørgsel efter dem, hvis man kunne bilde folk ind, at de var bedre og mere autentiske. Første udgaverne bliver betegnet som varm luft og ikke væsentligere end førsteudgaverne af Anders And.

Jan Tarbensen har i dette blad (3/2005) udtalt, at det er godt at man er sluppet af med den lidt pinlige stavfejl i værkets overtitel, idet man har ændret Det Tredie Testamente til Det Tredje Testamente. Nu er dette at kalde værket Det Tredie Testamente en beslutning Martinus tog og hvis vi skal tale om pinligt i denne sammen-

hæng, så er det pinlige at man ikke bare følger Martinus anvisninger. Dette viser også at det man søger er, og undskyld mig udtrykket, en skolemester korrekt udgave af værket.

Nu er Søren Kierkegaards samlede værker netop udgivet efter alle kunstens regler med landets førende forskere og her har man sjovt nok taget udgangspunkt i førsteudgaven eller førstetrykket, som man kalder det.

Mener man så, at det kun har kunnet lade sig gøre, fordi disse forskere har bildt os ind, at det er det autentiske værk og en korrekt videnskabelig måde at gøre det på? Og mener man, at det kun er varm luft, der er udgivet og ikke vigtigere end førsteudgaven af Anders And?

Når Grundtvig, H.C. Andersen og mange andre bliver udgivet med original retskrivning er det så også varm

luft? Og tror man, at der udgives så mange pinlige stavfejl, uden der er en dybere grund?

Kunne det ikke være MI, der har misset noget på vejen?

Behøver man være uddannet for at træffe beslutninger om værket?

Hvis vi har problemer med helbredet kontakter vi en læge og vi har alle en forventning om, at vedkommende er uddannet og vidende indenfor området. Det er jo et helt almindeligt princip og sikrer i hvert fald i nogen udstrækning, at tingene bliver udført på højest muligt niveau til glæde og gavn for os alle.

Men hvordan er det så med dem, der tager sig af Martinus værk? Hvad kan man forlange her? For det første må de have indsigt i Martinus verdensbilledet og for det andet må man forvente at de kender til sprogvidenskabelige og almindelige videnskabelige principper. Der er jo en lang tradition for videnskabelig håndtering af filosofiske osv. værker i Danmark, specielt pga. Kierkegaard og H. C. Andersen, hvor sidstnævnte så åbenlyst har åndsvidenskabelige dybder i sine eventyr. Så vi bor i et land, hvor der er en meget høj og opdateret viden omkring håndtering af værker.

Så hvis man ikke vidste bedre skulle man tro, at Martinus værk fulgte denne tradition og blev udgivet på højeste videnskabelige niveau. Men nej, på MI bliver værket håndteret af bl.a. følgende faggrupper: Alternative behandlere, taxachauffører, skolelærere, gartnere, biokemikere, jurister osv. .

Nu er der slet ingen tvivl om at alle disse mennesker har de bedste intentioner og ønsker det bedste for sagen og Martinus værk. Det er ikke ønsket om at hjælpe og gøre det godt, der er problemet.

Jamen det er da også fordi f.eks. Søren Kierkegaards forskningsfond har så mange ressourcer siges det. Men hvis vi nu havde mulighed for at ansætte landets førende forskere til at tage sig af Martinus værk, hvad ville der så ske? Det ville selvfølgelig være et problem, at de ikke havde et dybt kendskab til Martinus verdensbillede, men hvis vi et kort øjeblik så bort fra dette, hvordan ville denne nye situation udvikle sig?

Ja vores forskere ville jo slet ikke kunne leve med den måde MI har grebet det an på. Det er nok lidt svært at forstille sig et forskerhold, der kan være med på at et institut selv skriver i en forfatters tekster mm.. Og medmindre MI var interesseret i at begynde forfra, ville man her ikke kunne acceptere forskernes indblanding.

Og er der ikke meget der tyder på at MI overvurderer sig selv? På trods af at man i 25-30 år har udgivet den ene problematiske bog efter den anden udfærdiget af en flok uuddannede mennesker, mener man stadig, at man gør det rigtige. Man mener, at man har lov til at

skrive med i et værk forfattet af den Hellige ånd og endda ændre beslutninger som en verdensgenløser har taget. Forstår man ikke, at der findes områder både på det åndelige plan og på et videnskabeligt videns plan, hvor man er novicer?

Det at skulle genudgive et værk er ikke lægmands arbejde, men et arbejde for højt specialiserede veluddannede mennesker. Denne specialviden skal selvfølgelig kombineres med en dyb indsigt i Martinus verdensbillede. Der er så mange faldgrupper og så mange ting, der tilsyneladende på et overfladisk plan kan virke logisk, som kun personen med specialviden med sikkerhed kan gennemskue. Hvis en gruppe af lægmænd skal genudgive et værk, må det ske som fotografisk genoptryk af en tidligere udgave, ellers kommer det til at gå som det er gået med Martinus værk.

Og når stemningen omkring Søren Kierkegaards værk er så behagelig, kunne det så ikke tænkes, at det er fordi det er gjort rigtigt af de i denne sammenhæng korrekt uddannede mennesker?

Og hvorfor det vil blive svært at finde et kompromis.

Og det er da trist med denne splittelse i sagen, der jo ikke kun vedrører værket. Man har hver sit undervisningsprogram, hver sit sommerkursus og det er da ærgerligt, at når man går til Fødselsdagen for Martinus kosmiske bevidsthed så kommer der 130 mennesker, vel at mærke 130 andre mennesker end dem der kom til MI's julereception.

Og nogle gange tænker man, at det ikke kan være rigtigt, som folk taler til hinanden når de har kendskab til Martinus, men det kan det altså, og så må man vel bare sige at konflikten er en enestående mulighed i at øve sig i næstekærlighed i en høj konflikt situation.

Så der er selvfølgelig vældig mange der opfordrer til fred og forsoning. At parterne mødes og indgår et kompromis, som begge parter kan leve med. Det må da være det mest kærlige i stedet for al den ufred. Men måske er det kun det mest kærlige på et overfladisk plan. Hvis man ønsker, at værket skal udgives efter videnskabelige og sprogvidenskabelige principper, kan man selvfølgelig ikke indgå noget kompromis om værkets udformning. Et sådant kompromis ville jo nødvendigvis indeholde noget forkert og en løsning der er forkert, er ikke kærlig og logisk. At Martinus skal udgives i en autentisk videnskabelig udgave er et princip, en ide som skal bringes til udførelse. Og bag denne ide synes der at være en stor energi og kraft.

Hvem har så skylden eller hvad med loven om årsag og virkning?

Robin W. Pedersen har i sidste nummer af dette blad i punktform stillet 4kløverets handlinger op og konsta-

terer, at Martinus aldrig ville have gjort noget sådant. Og det har han fuldstændigt ret i. Han har dog ikke medtaget det forhold, der sandsynligvis udløste retsagen, nemlig at Kurt Christiansen udgav Per Thorells udgave af DIK. En ejendommelig handling set i lyset af, at man er imod rettelser og udgivelser af manuskripter. Det siges dog at Kurt ikke vidste at det var Per Thorells udgave, men troede at det var Martinus egen. Og man ville ikke give ham adgang til de udgaver MI har, for at undersøge det nærmere.

Ja mange mener om denne sag, at man må forvente at ende i retten, når man overtræder lovene og det er da et meget rationelt synspunkt i 2015. I år 0 var 4kløveret sandsynligvis blevet korsfæstet, så vi kan da sammen glæde os over, at vi er nået længere frem i humanitet.

Robin mener ikke, at man kan betro nogle mennesker med den moral at stå for udgivelsen af værket. Nu drejer det sig altså om trykning af nogle bøger og ikke om, at man har villet gøre skade på nogle personer eller lignende, men ok hvis vi måler med den kosmisk bevidstes alen, så lad os bare kalde det amoralsk.

Men nu er man som bekendt selv den første årsag til alle årsager eller virkninger i ens eksistens og derfor er MI selvfølgelig selv årsagen til al den ballade og modstand de oplever.

Vi kan jo for god ordens skyld henlede opmærksomheden på symbol 19:

Og hvis man her kan vise mig hvilken skæbnebue der stammer fra 4kløveret, ville det i sandhed være spændende at høre om?

Og hvad er 4 kløveret rolle så? Ja ikke andet end et redskab for udløsning af MI's virkninger af deres egne handlinger. Og hvis man oplever virkninger, der ikke er moralsk korrekte, kan det da kun være fordi man har udløst amoralske årsager. Hvordan skulle det ellers hænge sammen? Lyder det sandsynligt, at man selv handler moralsk korrekt og at virkninger af dette er amoralske? Har vi ikke lært at hvis vi sår havre, så er det også det, vi høster?

Så al den ballade og modstand MI oplever stammer selvfølgelig fra deres egne ufærdige sider og hvad skulle denne ufærdige side være andet end håndteringen af værket? Hvis andre går ind og overtager ens hovedopgave som udgivelsen af værket er, hvad siger det så om ens håndtering af værket? Hvor stor sandsynlighed tror man der er, for at man har gjort det rigtigt, dvs. handlet logisk og kærligt, når den virkning man får er modstand og ballade? Og er det ikke kun med vores vanebevidsthed, at vi peger på næsten og siger at det er vedkommendes skyld? Vil det ikke blive sådan i fremtiden, at når man møder ballade og modstand, så forsøger man at beskrive hvad det er i en selv, der har

udløst det, siden man bliver mødt af guddommen på den måde ? Og ville det ikke være smart hvis et åndsvidenskabeligt institut forsøgte at møde dette med en analyse ved hjælp af de åndelige love?

Og selvfølgelig er MI noget særligt når man er betroet en verdensgenløseres værk. Men det betyder jo ikke, at det ikke har konsekvenser, hvis man ikke gør det rigtigt, dvs. kærligt og logisk. Hvor mange gange har Martinus ikke beskrevet at han ville miste sin kosmiske bevidsthed, hvis han ikke handlede kærligt og logisk? Så logisk set er MI nød til at handle rigtigt, da de ellers risikerer at miste deres opgavevaretagelse.

Men selvfølgelig kommer 4kløveren også til at høste det de har sået og den første del af deres karma er jo åbenlys, idet de er blevet retsforfulgt. Det der er interessant i relation til dem, er jo det princip de står for. Hvilken yderligere karma der evt. er udløst må være et anliggende mellem dem og gud.

Kurt Christiansen er jo en interessant person i denne sammenhæng. Manden der mener han er højt intellektuelt udviklet og at de fleste af os andre befinder os på børnehavestadiet. Ja man tænker at Kurt skal gennem flere inkarnationers følelsesmæssig udvikling, før det bliver helt behageligt at læse, hvordan han beskriver sine medmennesker. Men det er en anden sag.

Men som forsynets redskab i denne sag er han jo perfekt. Stålsat, robust, udholdende,

viljestærk, kompromisløs. Ikke mange, hvis nogen, ville på sammen måde gå op mod et institut og tage ansvaret for at et helt legitimt, men sandsynligvis juridisk ulovligt projekt. Set fra denne synsvinkel forekommer det mig logisk, at vi ikke bare har en almindelig uoverensstemmelse indenfor sagen, men at der her er tyngde af en anden dimension bag.

Og jo mindre man bryder sig om denne mand, jo mere skal man huske på, at det er ens spejlbillede, man udtaler sig om, guddommens tale, virkningen af de årsager man har udløst.

Den kære Søren Hahn har på Facebook givet udtryk for, at det selvfølgelig er rigtigt at det må ses som karma, men at MI har håndteret det meget fornuftigt. Det er da dejligt, at der er nogle, der accepterer at de åndelige love også fungerer i denne sag, men hvis MI havde håndteret denne sag godt, var konflikten jo stoppet.

Det hjælper jo ikke at påpege, at man ikke bør skrive i en andens videnskabelige værk, at overgangsvæsener ikke skriver i den kosmisk bevidstes værk. At det MI gør, overtræder alt, hvad vi ved om videnskab. At Søren Kirkegaards forskningsfond udgiver hans værk i første tryk, andentryk og manuskriptet og at det eneste de stort set ændrer, er gotisk skrift. Det hjælper ikke at

pege på, at alle der var tæt på Martinus, havde en klar opfattelse af, at der ikke måtte ændres et komma. At MI ikke kan pege på et eneste citat eller udtalelse, der tyder på, at Martinus har ment, som MI mener. Det hjælper heller ikke at pege på, at der ikke findes nogen kendt gren af videnskab, der mener det samme som MI. Ja at der sandsynligvis ikke er andre end MI, der mener som MI om håndtering af værker.

Det eneste man holder sig til, er ens noget brede tolkning af formålsparagraffen: Det er meningen, der ikke må ændres.

Og når det ikke hjælper så er det helt logisk at der må kraftigere virkemidler til og det er så måske det der udspiller sig for vores øjne.

Og sker alt dette mon ikke fordi MI har sat kursen mod en om muligt endnu større konflikt? For hvad tror man der vil ske, hvis man oversætter det manipulerede værk og den dag kommer, hvor Martinus virkelig slår igennem. Tror man så ikke, at den ballade vi har nu vil minde om en storm i et glas vand, mod den orkan man til den tid vil komme ud for? Eller tror man, at det kun er danskerne der ikke er interesseret i MI's ændringer ? En lille lokal konflikt der går over. Sandsynligvis vil man opdage at verden er fuld af videnskabeligt indstillede mennesker, der ikke vil acceptere MI's bud på værket.

Ja nu er der uden tvivl mange, der er uenige i de ting jeg her skriver, men det ville så være rart om man gjorde sig klart om denne uenighed skyldes:

1. Den åndelige lov om, at man selv er første årsag til det man oplever, eksisterer ikke. Dvs. det er næsten skyld eller hvis 4kløveren ikke var her, ville alt være bedre.
2. De åndelige love eksisterer stadig, men det er ikke håndteringen af værket, der udløser balladen. Men kunne man så pege på hvad det er?

Afsluttende bemærkninger

MI's nuværende håndtering af værket er behæftet med basale videnskabelige og sprogvidenskabelige problemer. Den måde værket er grebet an på er idiosynkratisk og ikke i overensstemmelse med, nogen af mig, kendt videnskabelig tilgang. Det må derfor betegnes som pseudovidenskab.

Det er trist og uforståeligt, at det der kommer til at være det førende videnskabelige værk, ikke bliver behandlet efter førende videnskabelige principper.

De moderniserede udgaver er på nuværende tidspunkt unødvendige, da alle danskere kan læse det autentiske værk (bredt forstået som det af Martinus godkendte værk). Ja min datter kunne i hvert fald som 8-årig nemt læse en side i førsteudgaven, så der er ingen nulevende dansker, der er ikke kan læse dette og der går mange hundrede år inden vi evt. er i den situation at man er nødt til at mo-

dernisere bøgerne for, at folk kan læse dem.

Konklusionen og anbefalingen må være at MI søger hjælp af videnskabelig og sprogvidenskabelig karakter. Dette ville betyde at værket kom i overensstemmelse med ønsket i formålsparagraffen, idet en videnskabelig håndtering af værket ville betyde, at Martinus' værk ville blive bevaret uændret. Der kan selvfølgelig ændres slå- og sættefejl, men andre "ændringer" ville være i form af noter. Da der ikke er udkommet en korrekt bog siden starten af 80'erne, må forslaget være at man starter fra nul, således at man starter med at fastlægge en korrekt strategi der gælder for hele værket og som er i overensstemmelse med god videnskabelig skik.

Det er i bund og grund ikke så mærkeligt, at de mennesker der er kommet ind i sagen pga. deres brændende engagement for analyserne ikke nødvendig har den store forstand på værket og derfor naturligt må søge de kompetencer, man ikke selv har, andre steder.

I min optik er der lige nu tre muligheder for værkets udgivelse:

MI vælger at udgive en videnskabelig korrekt udgave.

MI giver licens til at en anden gruppe gør det.

Alt efter udfaldet af retssagen vil en anden gruppe udgive det autentiske værk, senest 8. marts 2051, hvor copy-righten udløber.

Hvis punkt 1 kommer til udfoldelse, eliminerer det selvfølgelig de andre muligheder. At MI kommer til at udgive en korrekt videnskabelig udgave på et tidspunkt, er jeg ikke i tvivl om, men der er ikke meget der tyder på, at det bliver i den nærmeste fremtid. Så i en overgangsperiode kan man forestille sig, at en anden gruppe udgiver værket i en korrekt videnskabelig udgave. Det er allerede det, der er sket med faksimileudgaverne, der måske blot er første bølge i udgivelsen af Martinus værk udenfor MI. Og denne udgivelse er jo gået rigtig godt og er utvivlsomt langt mere efterspurgt end MI's bøger.

Når andre overtager ens opgaver, så er det jo åbenlyst, at man ikke er beskyttet mod dette og når man ikke er beskyttet, ville den logiske forklaring være, at man ikke gør det rigtigt. Der er selvfølgelig også den mulighed at

dette får lov til at komme til udløsning, blot for at gå i sig selv igen. Der er jo ingen tvivl om, at det er det MI håbede på for 10-15 år siden. Men er det gået i sig selv igen? Er bøgerne ikke blevet trykt, er det ikke på nettet, hvor det aldrig forsvinder fra igen? Er der noget der tyder på at det vil gå i sig selv igen?

Nu kan jeg forstå, at MI har skrevet noget om alt dette, som de vil offentliggøre, når retssagen er slut. Det kan der så gå mange år med, men jeg må være ærlig og sige, at jeg ikke kan se, hvad en sådan skrivelse skulle bringe af nyt. Udgivelsen af DEV6 siger desværre alt om, hvilken vej man vil gå.

Nu vil nogen selvfølgelig tænke, at jeg har vældigt meget mod MI, men det er overhovedet ikke tilfældet. Jeg har ikke mødt andet end venlighed, når jeg på den ene eller anden måde har været der og der findes mange mennesker på MI med stor indsigt i den visdom Martinus har skænket os. Og jeg så også meget gerne, at det er MI, der udgiver værket. Og det der er så rart ved det verdensbillede vi har fået skænket er, at vi ved, det vil løse sig. Vi ved også, at denne konflikt til syvende og sidst vil være en velsignelse og at den er her fordi den skal løse noget. Og når den er løst, bliver alt, som Martinus ønskede det. Værket bliver udgivet som han skabte det af det institut han grundlagde. Smukt ikke?

For god ordens skyld vil jeg nævne, at det skrevne, ikke er konfereret med andre og således udelukkende er for egen regning.

Kildeangivelser

Artikelsamling 1, 2002

Bisættelse, 1989

Den ny Verdensimpuls, 2004 nr. 3, Jan Tarbensen : Rettelserne af Martinus' værk.

Den Intellektualiserede Kristendom, 2004

Det Evige Verdensbillede, Bog 5, 2012

Det Evige Verdensbillede, Bog 6, 2015

Kosmos 1937 nr. 4, Martinus : Tærskelens Vogtere

Kosmos 1941, Martinus : Omkring min Skabelse af " Livets Bog "

Kosmos 2015, nr. 5, Ole Therkelsen : Baggrunden for udgivelsen af Det Evige Verdensbillede, Bog 6.

Martinus.dk, Orientering om udgivelse af Martinus værk, 2014

Martinus.dk, Retningslinjer for udgivelse af Det Tredje Testamente (bøger), 2014

Samarbejdsstrukturen, 1992

BOGANMELDELSER

Et liv uden sygdom

Af Naeem Sundoo

Forlaget Namaste 2013
232 sider

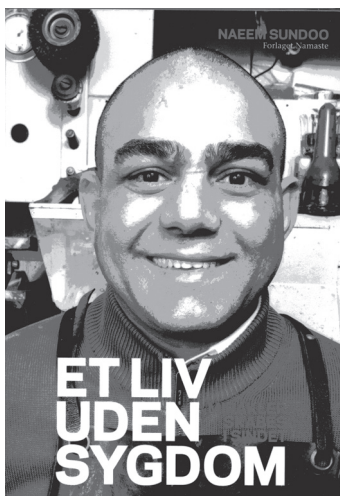
Det er ikke noget almindeligt liv, forfatteren har haft og som han opruller i denne bog. Født i Pakistan, kom til Danmark som 7-årig, som ung flere mesterskaber i boksning og endte med 5 års fængsel for væbnet røveri. Siden slog han sig ned med en hæle- og nøglebar i Lyngby, som gik godt. Han fik en dansk kone og to børn, men blev stofmisbruger og tog med på Robinson-ekspedition, hvor han kom ud af misbruget.

Af en ven blev han gjort opmærksom på Martinus og efter at have læst hans bøger, tog hans liv en helt ny drejning, han blev bl.a. vegetar. Han blev meget interesseret i, hvorfor folk bliver syge, læste flere spirituelle bøger og opdagede, at han kunne heale og mener nu at have hjulpet over 3000 personer.

Det meste af denne bog handler om, hvad sygdom er, og hvad man selv kan gøre for at blive og holde sig rask. Der er mange sygehistorier og beskrivelser af, hvad han har gjort for at hjælpe disse mennesker. Han lægger – ligesom Martinus – afgørende vægt på, hvad vore tanker betyder for helbredet. Der er i det hele taget mange kloge overvejelser, alt skrevet i et jordnært og letforståeligt sprog.

Der er nogle citater af Martinus, f.eks. "Fejl giver erfaring, erfaring giver viden, og viden gør dig bevidst". Lige dette betød en del for denne forfatter, der jo havde begået så mange fejl. Men han lærte meget af dem og forsøger nu at give noget af sin erfaring videre gennem forskellige foredrag til unge mennesker. Han fortæller dem bl.a., at livet handler om kærlighed og tilgivelse.

Det jeg synes gør denne bog både interessant og spændende er dens beskrivelse af, hvor langt man kan komme i sin udvikling i en enkelt inkarnation. Men han havde jo nok ret meget med fra tidligere liv, for ellers havde Martinus' værk jo ikke straks sagt ham en hel masse.

Nøglen til spontan helbredelse

Af Kelly a. Turner

Forlaget Det Blå Hus 2014
290 sider – 300 kr

Forfatteren, der arbejdede som rådgiver for kræftpatienter på et forskningscenter i San Francisco, undrede sig over, at der aldrig var forsket seriøst i, hvad der er årsagerne til, at nogle oplever det, man kalder spontan helbredelse trods lægers dom om deres uhelbredende sygdom. Hun begyndte med at efterlyse eksempler, og det strømmede ind med historier, som hun gav sig til systematisk at undersøge. Det er der kommet en spændende bog ud af.

Det kan ikke undre en Martinus-læser, at den vigtigste faktor er, hvordan personen tænker og føler. Grundlæggende gælder det om at styrke sit immunforsvar og dermed kroppens egen evne til at genoprette helbredet. Som lægen fra det 16. århundrede Paracelsus sagde. "Kunsten at helbrede kommer fra naturen, ikke fra lægen". Men man må hjælpe sin krop, dels ved den rigtige kost, ved at ændre sin livsstil som gør det muligt at skabe indre fred og ikke give sig passivt hen til hjælpeløshed og angst, men opsøge oplevelser, der giver glæde.

Følelser af kærlighed er af den mest afgørende betydning, så det anbefales f.eks. at sende kærlige tanker til sine kræftceller, at opfatte dem som fjender hjælper ikke. En af de helbredte fortalte, hvordan hun satte sig stille ned og spurgte sine kræftceller, hvorfor de var kommet, og hvad hun skulle gøre for at få dem til at forsvinde igen. Svaret overraskede hende, du har for lidt glæde i dit liv, fik hun at vide. Hun havde gjort meget for sin fysiske sundhed men forsømt sin følelsesmæssige sundhed.

Der er mange konkrete historier i bogen og mange gode råd, der bygger på det, som havde hjulpet de utallige personer, hun havde talt med. Forfatteren rejste rundt og besøgte alternative helbredere i flere dele af verden for at beskrive deres metoder og bagvedliggende filosofi. Fælles for dem var, at de så det åndelige som overordnet det fysiske. Hun mener, det er videnskabeligt bevist, at det er bevidstheden der styrer kroppen og ikke omvendt. Hun begrundet det med, at forskning har vist, at tanker og fø-

lelser udskiller hormoner i blodstrømmen, som enten har gavnlige eller skadelige virkninger på immunforsvaret. I øvrigt citerer hun Mark Twain for at udtale: ”Vrede er en syre, som kan gøre mere skade på det kar, den gemmes i, end på noget, den udgydes over.”

Hun prøver at inddrage videnskabelig forskning, hvor det giver mening. F.eks. fortæller hun at epigenetikken har vist, at adfærd kan ændre på de nedarvede geners udtryk, fordi det afhænger af om de skadelige gener aktiveres eller ej. At vi selv kan få indflydelse på dette, giver håb. Og således må vi tilbagevise de dystre meldinger om, at vore gener er vor skæbne.

Selvom hun ikke afviser moderne lægevidenskab, er det den spirituelle del af tilværelsen, der tæller mest, når det gælder om at blive helbredt for en livstruende sygdom. Der er i bogen en fantastisk historie om en ung mand med en hjernesvulst, som lægerne ikke kunne gøre noget ved. Ad flere såkaldt ”tilfældige” sammentræf, får han det råd at tage til ”John of God” i Brasilien. Vi følger her et langvarigt forløb hos denne healer med alt det, som mange vel nok vil kalde ”hokus pokus”, men det ender altså med at den unge mand bliver helbredt.

Det forfatteren ikke har med i bogen, og som måske nok ville være betydningsfuldt for de mange, der håber på en mirakuløs helbredelse uden det sker, selv om de følger alle bogens gode råd, er det som åndsvidenskaben gør os klart – nemlig at der er noget, der hedder karma. Hvis det har været med i planen for den aktuelle inkarnation, at vi skal ”høste” vor lidelseseerfaring i form af sygdom, er den nok svær at undgå.

Kan bjerge flytte troen?

Af Niels Chr. Hvidt og Christoffer Johansen

Gyldendal 2008
330 sider

Martinus siger som bekendt, at det er ved lidelseseerfaringer, vi udvikler os, og at det i vor tid og i denne del af verden især sker gennem sygdom. Da mere end 750.000 danskere har eller har haft en livstruende sygdom, viser dette, at der for tiden sker en forceret udvikling.

Teologen Niels Chr. Hvidt udgav i 2004 sammen med lægen Johansen bogen ”Kan tro flytte bjerge?”, hvor de

havde samlet en række personers artikler om, hvordan en religiøs tro kan have betydning for helbredelse. Senere har de så udgivet denne artikelsamling for at vise, hvordan en alvorlig sygdom ændrer menneskers livssyn og får dem til at spekulere over livets mening.

Bogens udgangspunkt er den almindelige kristendom, men alligevel er den tro, der her tales om, ikke kun den sædvanlige. Der er også en vis erkendelse af, at menneskers religiøsitet er blevet mere varieret. En del af bogen medtager videnskabelig forskning, f.eks. påvises det, at religiøst troende ikke lever længere end ateister. Ja, hvis ens religiøse tro indebærer en overbevisning om et helvede, har det negativ indflydelse på helbred og livslængde.

Der er et afsnit om miraklerne i Lourdes, og om hvordan den katolske kirke med et hold læger undersøger, hvornår der virkelig er tale om en usædvanlig helbredelse. Men er det så troen, der gør det? Fra åndsvidenskaben ved vi, at det er bevidstheden, dvs vore tanker, der styrer den fysiske organisme. Når den lykkes med at udvirke helbredelse, kalder lægerne det placebo. Men forskerne har også fundet noget, der ligner en ren fysisk forklaring, nemlig følgende: (citater fra artikel af Dr.med.professor Mogens H.Claesson)

”Inden for de seneste år er der hos voksne individer fundet stamceller i mange organer og væv, herunder hjernen, bugspytkirtlen, øjet, mavearmkanalen, huden, muskulatur samt i knoglemarv og immunsystem. Stamceller er celler, der det meste af livet ligger i dvale, men under de rette omstændigheder er i stand til at dele sig og erstatte cellerne i det organ, hvori de findes. Potentielt vil de forskellige stamcelletyper derfor efter behov kunne levere celler til vævs- og organfornyelse og altså kunne fungere som en nærmest uudtømmelig cellereserve.

Opdagelsen af stamceller i den udvoksede organisme er af ny dato og sætter begreber som spontan remission og selvhelbredelse i et helt nyt og mere dynamisk perspektiv. Og hvem ved måske kan stamcellerne også aktiveres gennem påvirkning af bevidstheden med forestillinger eller tilskyndelser, der går uden om forstanden.”

Dette viser, hvad man nok altid har vidst: det er ikke lægerne men kroppen selv, der helbreder! Men lægerne kan lindre smerter og af og til med deres symptombehandling forlænge en inkarnation, sådan at man når at lære lidt mere.

At sygdom får mennesker til at tænke alvorligt over liv og død er naturligt, men at det, som det påstås i denne bog, får dem til at erkende, at de ikke lever evigt, er desværre den usandhed, man stadig bilder folk ind. Teologen Hvidt trænger til at læse Det Tredie Testamente, inden han udgiver næste bog!

Vise ord fra himlen

Af Birgit Marie Schmidt

Forlag mellemgaard 2015
200 sider

Bogen har jeg fået tilsendt til anmeldelse. Den beskriver hvad forfatteren har fået kanaliseret, mest fra sin afdøde søn, og for mennesker der har tillid til kanaliseringer er der en del trøst at hente. Så længe der stadig er så mange, der ikke er klar over, at livet er evigt, og at døden blot er en "fødsel" til en anden verden, hvor man bevarer sin fulde bevidsthed, er der brug for bøger som denne.

For en skeptisk Martinus-læser som jeg er der ikke så meget at hente, men her er en del stof til fantasien, og noget er da tankevækkende. Der er fortællinger om jordens fortid, som jeg ikke har mulighed for at vurdere. Og så oplyses det, at det fly fra Malaysia, der på mystisk vis forsvandt og aldrig blev fundet, blev transporteret til en højere dimension, hvor passagererne nu lever videre på en anden planet i bedste velgående.

Jeg indrømmer, jeg nok ikke er i stand til at give en fair anmeldelse, for jeg tror ikke på interessante men noget vidtløftige fortællinger. Der er i øvrigt mange søde små tegninger i bogen.

Svaret er at metoden til pengeskabelse er ikke udviklet siden 900-tallet og sker dengang som nu gennem principet lån mod renter, i dag via verdens centralbanker. Vi leger med tanken, at når den første hundredlap skabes, skabes den som et lån mod renter. Til lånet kobles en rentedel, som også skal betales. Med hvad? Nye lån er eneste mulighed. Gentages dette en milliard gange får vi dagens verden, hvor den ene økonomiske krise afløser den anden, eftersom det er en matematisk umulighed at tilbagebetale samtlige lån mod renter som helhed. Rente-pengene eksisterer jo ikke. Dette er der ikke mange som forstår. Resultatet er en hård verden, hvor mennesker må erobre hinandens penge for at overleve, og hvor der altid findes en taber som brydes ned. Dette kan ikke kaldes en human verdensorden.

Monetærdemokrati – en ny human verdensorden forklarer, hvad der ville ske, hvis menneskeheden begyndte at skabe penge gennem princippet gaver i stedet for og dermed undgik den iboende mangel på penge, som lån mod renter uundgåeligt skaber. Frem træder et humant samfund uden pengenød, et monetærdemokrat. Konsekvenserne af dette gennemtrænger alt. Privatpersoner, firmaer, myndigheder og regering omdefineres og genopstår i en ny skikkelse som økonomisk uafhængig. Pengestrømmen styres ind i et kredsløb og genanvendes. EU får en ny rolle som den første monetærdemokratiske union, hvilket er en absolut løsning på Europas nuværende økonomiske krise. Nye stater som indfører monetærdemokrati kan smidigt tilslutte sig den nye union, som dermed har potentiale til at favne hele verden i ét stort monetærdemokrati, hvor hele menneskeheden har fri adgang til hele planetens samlede varer og tjenester.

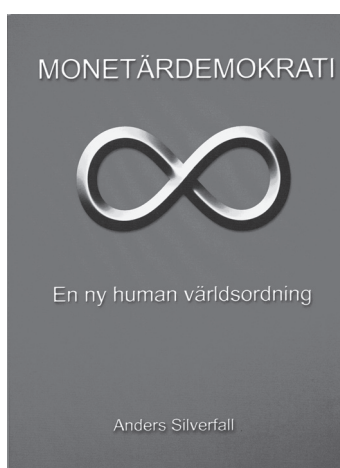
Det er enkelt, mangler der penge, skaber man bare flere. Hvordan dette er muligt, handler bogen om. Den kan købes på <http://monetardemokrati.se>

Monetærdemokrati

Af Anders Silverfall

Forlag Averbis 2015
200 sider

Bogen er på svensk, så det er måske ikke alt, jeg forstår, også fordi den handler om økonomi. Men hvis jeg oversætter det, der står på bogens bagside, giver det et ganske godt indtryk af, hvad den handler om. Der står: Penge er bare tal på en dataskærm. Det højeste tal er uendeligheden. Hvorfor lider hele verden af pengemangel, selv om der findes uendelig mange penge. Det lyder jo som den rene galskab.

Lysøen

Af Sanne Kristensen

Eget forlag 2015
100 sider

Dette er en meget speciel bog. Den er både en fantasifuld roman og en slags fremtidsvision, der inddrager kvantefysikken i forklaringen af, hvordan hovedpersonen Bjørn kan flytte sig til en anden dimension. Han finder nemlig ud af, hvordan man dematerialiserer sig. I bogen står: "Kernen

i dematerialisation var efter Bjørns seneste hypoteser at kunne ændre på atomernes partikelspin-omdrejningsvinkel i det fysiske legeme.”

På bogens bagside står: På sine indre rejser til andre verdener finder han lysøen, hvor han bliver introduceret til videnskaben om bevidsthedens udkrystallisering til materie.

Bogen vil uden tvivl være en spændende oplevelse for de, der tiltrækkes af ideerne om, hvad en større virkelighed kan indebære. Er man begyndt at tænke i spirituelle

baner, er der jo grænseløse muligheder. På mig virkede den lidt for mystisk.

Bagerst i bogen står der: ”Selvom forfatteren har ladet sig inspirere og fortolket teoretiske perspektiver præsenteret i Tan-Tri-Ahura Åndslæren, er hun under ingen omstændigheder garant for gengivelsen eller disse teoretiske perspektivers validitet, men må henvise til deres copyrightindehaver ARhAyas Productions (www.arhayas.com)

NU ER DET BARE EN ERHVERVSVIRKSOMHED

Af Ruth Olsen

Hvorfor har Martinus Instituttet (MI) i 2013 pludselig ændret mening om retssager? Da advokaten i 2008 søgte at retsforfølge Finn Bentzen for hans adfærd omkring afdøde Sam Zinglersens bo (se sagens fakta på dette blads hjemmeside www.nyimpuls.dk), forsøgte MI at få ham til at droppe retssagen med følgende begrundelse:

”Vi har den principielle holdning, at der ikke skal køres retssager – hverken om arveforhold eller andre forhold. Det baserer sig på Martinus’ grundlæggende tanker om udvikling af en ny fredsskabende kultur.”

Er der kommet nye medlemmer i Rådet, som ikke kender Martinus’ udtrykkelige holdning til retssager, bl.a. optrykt i Samarbejdsstrukturen s. 57?

Ifølge samme bog, udgivet af MI, sagde Martinus (s. 49):

”Vi skal ikke drive erhvervsvirksomhed”. Men nu er Martinus-sagen blevet en ren erhvervsvirksomhed, som det ses af de nye vedtægter, som Rådet har vedtaget i 2014, men som i skrivende stund endnu ikke er at finde på Instituttets hjemmeside. Den kan fås fra Erhvervsstyrelsen. (Interesserede kan også få den fra mig).

Efter disse vedtægter har ”Sagen” nu fået en direktion med en direktør, nemlig Per Jan Neergaard, med bemyndigelse til at ansætte og afskedige medarbejdere, og man kan oprette datterselskaber. Martinus sagde på et rådsmøde 5/2-1974:

”Vi skal ikke lave filialer. Vi er jo ikke en forretning, der skal vokse op og blive stor, men vi er en moral, der skal gennemsyre alle mennesker. Men en forretning skal gennemsyre alle mennesker med fortjeneste – men vi er en ny .. en guddommelig mentalitet, som vi skal indplante i menneskeheden”.

Nu har Instituttet bragt sig mere og mere i modsætningsforhold til alt det, Martinus stod for.

Antroposofi og Det Tredie Testamente

Rudolf Steiner og Martinus

Ved Uwe Todt

I det 20. århundrede opstod to åndelige strømninger, der adskiller sig stærkt fra hinanden – og derfor hidtil ikke har kunnet finde sammen – og dog åndeligt er beslægtet med hinanden. Jeg hentyder til antroposofi og Martinus åndsvidenskab, som han i sine sidste leveår omtalte som Det Tredie Testamente. I denne opsats og i følgende opsatser i dette tidsskrift vil der gøres forsøget at bygge en bro mellem begge disse strømninger, så at man som antroposof eller tilhænger af Martinus kan forstå, indtage og bringe impulsen til hver af disse strømninger med sig, hvorved der i fremtiden kan opstå en for begge strømninger båret åndsvidenskab til spirituelt at komplementere naturvidenskaben.

Da jeg i 2003, i en alder af 69 år, stødte på litteraturen af og om Martinus, blev jeg meget overrasket. Fra 1890 til 1981 havde en klarsynet dansker levet, der ligesom Rudolf Steiner grundlagde en åndsvidenskab, med Jesus Christus ligeledes stående i midtpunkt, der sågar selv var blevet indviet gennem Kristus selv - i en oplevelse man kan sammenligne med Paulus Damaskusoplevelsen -, uden at jeg havde hørt om dette menneske! Hvorledes var dette muligt?

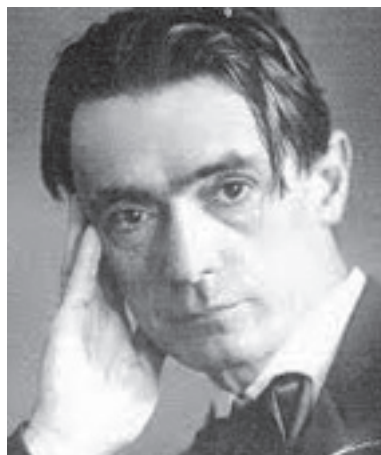
Siden 29 års alderen havde jeg kendt til antroposofien. Siden 35 års alderen støttede jeg den aktivt som forretningsfører for Rudolf Steiner Skolen eller Waldorfskolen i Munchen-Schwabing. Tidsvis deltog jeg også som forretningsfører ved grundlægningen af yderligere to Waldorfskoler i Munchen og Munchens omkreds. Her kendte jeg den antroposofiske lægekreds, fordi jeg besørgede bogholderiet for Munchen Foreningen For et Udvidet Helsevæsen og personligt var forbundet med tre Demetergårde, som jeg hjalp med at afsætte sine produkter i Munchen, det i en tid hvor den biodynamiske handel endnu ikke blomstrede.

Som medlem af det Antroposofiske Selskab deltog jeg i Munchengruppens arbejdskredse, hørte foredrag og læste Steinerlitteratur samt antroposofiske tidsskrifter. Personligt kendte jeg til de førende medlemmer i den tyske Waldorfskole Bevægelse - med sæde i Stuttgart. Jeg var til kongresser i Dornach i Schweiz, centrum for den internationale antroposofiske bevægelse. I en alder af 54 år og indtil min pension overgik jeg til at arbejde for en Waldorfskole i Kiel, hvortil hørte yderligere fire Waldorfskoler i Schleswig-Holstein, som i løbet af de næste år alle blev selvstændige nok til at stå på egne ben.

I denne tid havde jeg aldrig stødt på Martinus navn! Jeg stod over for en gåde.

Gåden blev ikke ringere af, da jeg i Martinus livshistorie læste og erfarede, at hans offentlige virke begyndte i Bernhard Løw's hjem, dengang allerede over 80 år gammel, som tidligere havde været leder for Danmarks Antroposofiske Selskab. Senere har han finansieret det første bind af Martinus "Livets Bog". For at skabe kendskab til Martinus havde Bernhard Løw inviteret sine antroposofiske venner og bekendte, som med spørgsmål satte Martinus på prøve for at se, om hans viden holdt stand. Da Martinus derefter begyndte at virke offentligt, udskilte en del af de antroposofiske tilhængere sig, fordi de ikke kunne forene antroposofien og Martinus åndsvidenskab med hinanden. En anden del blev overbevist af Martinus, men en forbindelse til det Antroposofiske Selskab blev det ikke til.

Efter denne omtale af Martinus vil jeg kort fortælle, hvem Rudolf Steiner var, så læseren kan danne sig et billede af begge de så grundforskellige personligheder. Denne fremstilling følger vidtgående min Martinusbiografi (1) i kapitlet "Rudolf Steiner und die Anthroposophie", som jeg på forskellige punkter har suppleret med tilføjelser. Rudolf Steiner blev født d. 25. februar 1861 i det nuværende Slovenien. Hans forældre var østrigere fra skovområdet nordvest for Wien. Faderen var telegrafist i det østrigske jernbaneselskab og på tidspunktet for Rudolf Steiners fødsel blevet forflyttet til Kraljevec. Et og et halvt år senere blev han forflyttet til Pottschach i Niederösterreich ikke langt fra grænsen til Steiermark og 1868 til Leitha i Burgenland i nærheden af Neustadt. Der gik Rudolf Steiner fra 1872 i realskolen, hvilket i dag

svarer til en naturvidenskabelig – teknisk gymnasium. Med start 1879 fuldførte han et ingeniørstudium ved den Tekniske Højskole i Wien og studerede filosofi ved Wiens Universitet.

Rudolf Steiner var en meget mærkværdig personlighed. Med en høj begavelse for matematik og naturvidenskab var han siden sin barndom forbundet med et eget klarsyn, der gjorde det muligt for ham at sanse menneskers aura og tankearter. Denne evne videreudviklede han igen og igen i løbet af sit liv. Han skuede ind i den åndelige verden og kunne følge afdødes liv efter døden. Desuden kunne han læse i akashaens kronik, som i teosofien kaldes verdenserindringen. Ganske snart blev sprog- og Goetheforskeren Kart Julius Schrøer opmærksom på den geniale student, som han anbefalede til udgivelsen af Goethes naturvidenskabelige skrifter. Af denne opgave opstod bogen ”Grundlinjer til en erkendelsesteori for Goethes verdensanskuelse” (1886).

Indtil 1890 levede Rudolf Steiner som privatlærer i Wien. Så antog han en stilling ved Goethe- og Schillerarkivet i Weimar, hvor han fra september 1890 var aktiv som fri vedvarende medarbejder, arkivet havde fået tildelt udgivelsen af Goethes naturvidenskabelige skrifter for Sophien-Gesamtausgabe. I denne tid tildeltes han doktorgraden i filosof (2) og skrev flere filosofiske bøger (3). I starten af 1897 var arbejdet med Sophien-udgaven afsluttet. Juli samme år tog han til Berlin for der sammen med forfatter Otto Erich Hartleben indtil september 1900 at overtage udgivelsen og redaktion af ”Magasin for litteratur og Dramaturgisk Blade”. Fra januar 1899 til januar 1905 var han også aktiv lærer ved Arbejderuddannelsesskolen. 1899 indgik han ægteskab med enken Anna Eunike, der før havde været gift med en tidligere kaptajn, med hvem hun havde fem børn. Hende kendte Rudolf Steiner siden Weimar tiden.

På indbydelse af greve og grevinde Brockdorf holdt han fra september 1900 foredrag i det Teosofiske Bibliotek i deres hus i Berlin (4). Der havde allerede været en forbindelse til teosofien i hans Wienertid gennem hans jævnaldrende ungdomsven Friedrich Eckstein, som i 1886 af Helena Petrovna Blavatsky var blevet udnævnt til generalsekretær for den østrigske sektion af det Teosofiske Selskab. Dengang forholdt Rudolf Steiner sig meget kritisk overfor teosofien, uden tilnærmelse. 1901 fortsatte han sine foredrag i det teosofiske bibliotek. I januar 1902 blev han medlem af det Teosofiske Selskab og i oktober generalsekretær for dets tyske sektion.

Det Teosofiske Selskab var blevet grundlagt 1875 af den tysk-russiske Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) sammen med amerikaneren Henry Steel Olcott (1832-1907) i New York. Selskabets mål var dannelsen af et

universelt broderskab for alle mennesker uden hensyn til race, hudfarve og verdensanskuelse, studiet af verdensreligioner og studiet af uopklarede naturkræfter for at inddæmme materialismen og belive religionen på ny. Helena Petrovna Blavatsky var medialt usædvanligt begavet med atavistiske evner. Det af hende forfattet omfangsrige værk ”Isis utilsløret” (Isis unveiled), og den af tibetanske mestre inspirerede trebinds ”Den hemmelige doktrin” (Secret doctrine) vakte stor opsigt og bidrog væsentligt til selskabets store udbredelse. Selskabets hovedsæde var, respektive er Adyar ved Madras i Sydindien. Efter H.P. Blavatskys og H. St. Olcotts død blev 1907 engelske Annie Besant (1847-1933) selskabets præsident.

I den ”Den hemmelige doktrin” bliver den kosmiske tilblivelse fremstillet som et urvæsens åndingsforløb. I udåndingen opstår materien, i indåndingen åbenbarer den kosmiske ånd sig. Der findes væsen, som godtager den kosmiske tilblivelse (i antroposofien kaldet ahrimanske væsen) og sådanne der fornægter den (antroposofisk kaldet luciferiske væsen), som i himmelen og på jorden ligger i kamp med hinanden. I denne kamp tager ”Den hemmelige doktrin” ensidigt parti for de luciferiske væsener, som i hendes bog repræsenterer lyset og det gode og vender sig mod de ahrimanske væsener, som har med det mørke og onde at gøre. I forhold til dette udtrykker Rudolf Steiner en kristen esoterik til at bekræfte skabelsen. Thi i den angivne polaritet så han en ensidig fremstilling, som mangler midten, gennem hvilken Christus virker.

Før sin indsættelse som generalsekretær for den tyske sektion af det Teosofiske Selskab havde Rudolf Steiner over for Annie Besant forbeholdt sig kun at ville foretræde det, der stammede fra hans egen forskning, hvilket hun var indforstået med. I de følgende år udviklede han en driftig intern (i de teosofiske grupper) og offentlig foredragsaktivitet først i Tyskland, men således også i Schweiz, i Holland, Frankrig, Sverige, Norge, Danmark, Italien, Ungarn, Østrig, Tjekkoslaviet, England og Finland. Organiseringen af denne foredragsvirksomhed lå i hænderne på Maria von Sievers, som han giftede sig med 1914. Hans første hustru døde 1911. Begge ægteskaber forblev barnløse. Desuden udgav han en række teosofiske respektive antroposofiske bøger, der for det meste først blev trykt i hans indtil maj 1908 udgave af det teosofiske tidsskrift ”Luzifer-Gnosis”. Senere tilkom der yderligere også filosofiske bøger af ham. I alt 17 fra 1904 til 1925.

Rudolf Steiners foredrag og teosofiske respektive antroposofiske bøger omfatter alle områder af livet, specielt de ikke synlige oversanselige eksistensfelter. De behandler temaer som reinkarnation og karma, menneskets højere væsensled, livet efter døden, de over menneskene stående hierarkier, menneskehedens historie og fremtid, jordens fortid, de højere væsener o. s. v. Han anså sig selv som

åndsforsker, der udforskede disse områder lige som naturvidenskabsmanden naturen. Oprindeligt ønskede han ikke, at hans foredrag blev nedskrevet. Det medførte imidlertid, at der cirkulerede efterskrifter med indhold af fejl og misforståelser. Rudolf Steiner besluttede sig derfor til at lade foredragene stenografere. Disse stenogrammer blev delvis offentliggjorte i hans livstid, men størstedelen af dem blev først udgivet efter hans død af hans hustru, som forvaltede hans arv. De samlede bogudgivelser omfatter 354 bind.

Det indledningsvis harmoniske forhold mellem Annie Besant og Rudolf Steiner ændrede sig i 1911, da Annie Besant stiftede Østens Stjerne Orden, for at opbygge den da endnu unge Krishnamurti (1895-1986) som fremtidig verdenslærer, idet teosofferne ved enden af det 20' ende århundrede ventede Buddha Maitreyas komme. Han der ifølge buddhistiske overleveringer 5000 år efter Buddhas virke (560-480 f. k.) ville fremtræde som en ny Buddha og desforinden inkarneret igen og igen virker som bodhisattva. Rudolf Steiner var ikke beredt på at propagandere for Østens Stjerne Orden i Tyskland, fordi han ikke så Krishnamurti som den ny verdenslærer. Derfor blev han suspenderet som generalsekretær for den tyske sektion af det Teosofiske Verdensselskab. Som modtræk grundlagde hans tilhængere det Antroposofiske Selskab d. 28. december 1912, hvorpå den selvstændige tyske sektion d. 7. marts 1913 blev udelukket af Teosofisk Selskab. Efterfølgende gik en del af de forskellige landes teosoffer over i det Antroposofiske Selskab.

Det antroposofiske Selskab flyttede bevægelsens center fra Berlin til Dornach ved Basel i Schweiz, hvor Goetheanum efter Rudolf Steiners plan kunstfærdigt blev bygget i tiden for Første Verdenskrig. Silvesternat 1923 brændte bygningen ned, branden var anstiftet, men den blev efter Rudolf Steiners død d. 30. marts 1925 bygget op igen af beton i stedet for træ efter hans anvisninger. Der består en antroposofisk højskole, hvor der årligt opføres de fire mysteriedramaer, han forfattede fra 1910 til 1913.

I tiden efter Første Verdenskrig udfoldede Rudolf Steiner en omfangsrig aktivitet, der førte til talrige initiativer og grundlæggende etableringer, der efter Anden Verdenskrig fremfor alt i de tysksprogede lande udviklede en befrugtende indflydelse på kultur og erhvervsliv. Dertil hører Waldorfskolerne, biodynamisk landbrug, antroposofisk medicin, antroposofisk helsepædagogik såvel som eurytmi som rørelseskunst og terapi. Der opstod også Kristensamfundet, som en fra det Antroposofiske Selskab uafhængig religiøs fornyelsesbevægelse, der dog beror på antroposofiske forestillinger, og hvis stiftende præster Rudolf Steiner holdt foredrag for.

... Fortsættes

- (1) Uwe Todt: "Martinus Leben und Werk, Band 1 Martinus Leben 1890-1981".
- (2) Dissertation offentliggjort i 1892: "Wahrheit und Wissenschaft".
- (3) 1894 "Die Philosophie der Freiheit", 1895 "Friedrich Nietzsche, ein Kämpfer gegen seine Zeit, 1897 "Goethes Weltanschauung".
- (4) Heraf udgivelserne 1901 "Die Mystik im Aufgange des neuzeitlichen Geistesleben", 1902 "Das Christentum als mystische Tatsache und die Mysterien des Altertums".

Om rådsarbejde eller hvordan man skaber en ny kultur ud fra de kosmiske analyser

Med et tilbageblik på den såkaldte ”svenskerkrig”

Af Jes Arbov

I en efterhånden lang række af artikler her i bladet og på de sociale medier har der i de senere år været skrevet meget om rådet ved Martinus Institut. Der har været en til tider temmelig heftig debat om rådets rolle og dets beslutninger og dispositioner i den tid, der er gået, siden Martinus forlod det fysiske plan. Udgangspunktet for denne debat har ofte været en af de efterhånden mange ”sager”, som er dukket op siden 1981.

Jeg vil her starte med at sætte fokus på en af disse ”sager”. Det drejer sig om den såkaldte ”svenskerkrig”, hvor en række svenske medarbejdere, der på det tidspunkt havde været med til at etablere en helårsskole i Klint, kom i konflikt med rådet. Min viden om konflikten, og det materiale jeg bygger på her, er en række åbne brev fra de implicerede, som er Max Käck, Ingemar Fridell og Christer Malmström. Dertil kommer Rådets svarbrev og et par artikler i *Kosmos*. Som eksponent for den svenske position har jeg valgt primært at benytte Max Käcks brev, fordi det er det mest udførlige af de tre. Desuden er Max Käcks brev repræsentativt i den forstand, at argumentationen i de to andre breve hviler på de samme principielle analyser og hovedsynspunkter.

Max Käck

Påske 1976 kom Max Käck som 25 årig til Klint for første gang. Siden 1972 havde han studeret Martinus, og helt fra begyndelsen, da han åbnede *Livets Bog* for første gang, havde det været en stor, følelsesmæssigt forløsende og intellektuelt omvæltende oplevelse. Herom skriver han i et tilbageblik fra 2013:

”Den første kontakt med Martinus’ tekst var en af de mest forvandlende oplevelser i mit liv. Oplevelsen af at læse bare det første stykke i *Livets Bog* var som at komme i kontakt med et stærkt, gennemtrængende intellektuelt lys, et lys som forandrede perspektivet på næsten alt, hvad jeg hidtil havde tænkt og troet. Jeg mindes følelsen af befrielse og klarhed fik mig til at le højt for mig selv.” (Käck, 2013, s. 1.

Dette og de følgende citater af Max Käck er gengivet i min oversættelse).

Max Käck kom som en del af den gruppe, Rolf Elving havde startet i Göteborg. Fra 1976 og de følgende 15 år tilbragte Max Käck hver sommer i Klint, og dertil kom

tillige de fleste påskeferier. Retrospektivt mindes han somrene på Klint som de vidunderligste, han har haft: ”Kombinationen af naturen, menneskene og kosmologien var en totaloplevelse for alle sanser.” (Käck, 2013, s. 3). Max Käck var ung, intelligent og følsom med et kreativt drive. Han var allerede godt inde i åndsvidenskaben og indså hurtigt, at Sagen havde betydelige, uudnyttede vækstmuligheder. Han var sig dog samtidig fuldt bevidst, at deres realisering og succes afhang af, at de kosmiske analyser blev lagt til grund for de nye initiativer og aktiviteter. Med sit indgående kendskab til Martinus’ værk, kom han med i undervisningsgruppen og senere i redaktionsgruppen for tidsskriftet *Kosmos*.

Gennem sit engagement i undervisningsgruppen fungerede han også som underviser på den såkaldte vinterskole i Klint, der afholdt undervisning i vinterhalvåret. Ved således at undervise koncentreret i længerevarende forløb var det muligt at give deltagerne en langt mere dybdegående og systematisk indføring i Martinus’ verdensbillede, end det var muligt i sommersæsonen. I redaktionsgruppen for *Kosmos* arbejdede han for, at bladet fik en ny profil. Han ønskede et mere samtidsorienteret tidsskrift, der i højere grad relaterede indholdet til aktuelle, samfundsmæssige problemstillinger, og som tog stilling til samfundsudviklingen ud fra et åndsvidenskabeligt perspektiv.

Vinterskolen var startet som eksperiment i vinterhalvåret 1984/85, men efter fire sæsoner besluttede rådet fra vinterhalvåret 1988/89 at lukke vinterskolen. Begrundelsen var, at skolen ikke hvilede i sig selv økonomisk, og at en fortsættelse af skolen derfor ville tære på Institutets formue. Venner af Sagen havde ganske vist givet tilsagn om økonomisk støtte til vinterskolen, men rådet havde afvist at modtage disse midler med den officielle begrundelse, at man ikke ønskede, at ”foranstalte specielle indsamlinger eller bruge andre ubetingede bidrag til at øge de løbende udgifter med.” (Rådet: ”Om vinterskolen“).

Rådets beslutning fik Max Käck til at skrive et 35 sider langt åbent brev dateret den 13. maj 1989 til Ib Schleicher og hele rådet. Brevet er på mange måder forbilledligt skrevet. Det er klart, velovervejet, og hvert argument fremsættes på grundlag af analyser baseret på Martinus' åndsvidenskab. Brevet består af en lang række principielle analyser, der hver især peger på fundamentale svagheder og uhensigtsmæssigheder ved rådets måde at træffe beslutninger på. Det er betegnende, at de principielle forhold, Max Käck sætter fokus på, på en række punkter er de samme, som plager rådet i dag mere end 25 år senere. På det principielle niveau er brevet derfor lige så aktuelt i dag, som det var, da det blev skrevet. Lad os derfor se nærmere på nogle af Max Käck's analyser og argumenter.

Vinterskolen

Som begrundelse for at lukke vinterskolen, havde rådet henvist til økonomien. Ud fra regnskabet fremgik det imidlertid, at økonomien rent faktisk var temmelig god, og at det ikke ville være et problem at afsætte midler til drift af vinterskolen, hvis det var det, man ville. Max Käck påpeger, at det kun er et spørgsmål om prioritering og henviser til, at Martinus har sagt, at der skal etableres en helårsskole i Klint. I 1980 regnede Martinus med, at skolen ville være en realitet i løbet af 6-7 år. (Käck, 1989, s. 24-25).

I den officielle begrundelse for at lukke skolen fremførte rådet, at man var villig til at acceptere et årligt driftsunderskud, så længe det kunne dækkes ind af renteindtægter fra Instituttets formue og gavebeløb; men at man ikke ville "bruge af formuen eller foranstalte specielle indsamlinger". (Rådet: "Om vinterskolen"). I sit brev argumenterer Max Käck for, at rådets måde at tænke økonomi på er i modstrid med de kosmiske analyser, der tager udgangspunkt i gaveprincippet. For ham, er rådets ønske om at "sikre formuen" et klart brud med den økonomiske tænkning, som Martinus praktiserede og handlede ud fra. For Martinus skulle pengene, man disponerede over, bruges aktivt til gavn for Sagen og til at udbrede kendskabet til åndsvidenskaben. De skulle ikke båndlægges ved at blive sat til side som "passiv" formue.

Hvis man nemlig i stedet brugte midlerne til at sætte aktiviteter i gang i form af oplysning og undervisning, ville det sprede kendskabet til åndsvidenskaben, og pengene ville komme tilbage i form af gaver. Man ville dermed handle i overensstemmelse med Martinus' analyser og det kosmiske kredsløbsprincip, der bygger på gaveprincippet. Som Max Käck ser det, er det dette kredsløb, rådet nu kortslutter med deres økonomiske dispositioner, hvor betydelige midler bindes som formue. Disse midler kunne have været anvendt bedre ved at placere dem i en "åndelig bank" i stedet for en almindelig bank. For, som Max Käck skriver, "vinterskolen er også en "bank", men en "bank" for åndelig kapital. (Käck, 1989, s. 19).

Kosmos

Max Käck sad, med en enkelt afbrydelse, i redaktionsgruppen for *Kosmos* fra januar 1982 til januar 1986. Han ønskede at forny bladet og give det en mere tidssvarende profil. Indholdet skulle i højere grad forholde sig til samtiden og det omgivende samfund og vise, hvordan Martinus' analyser kunne anvendes til belyse aktuelle tendenser og problemstillinger på en langt mere grundlæggende og kvalificeret måde, end det var muligt ud fra en materialistisk tilværelsestolkning. Ved på den måde at ændre bladets profil ønskede han samtidig at udvide målgruppen, så bladet ikke kun appellerede til en snæver kreds af Martinus-interesserede.

Fra redaktionsgruppen oplevede Max Käck, at der var stor modstand mod hans fornyelsesprojekt, men fra rådet havde han fået det indtryk, at de støttede hans planer og rent faktisk ønskede en fornyelse af den redaktionelle linje. Ingen meddelte ham det dog direkte, og det var først, da han på grund af samarbejdsvanskeligheder ikke så anden mulighed end at forlade gruppen, at han erfarede, at han på intet tidspunkt havde haft rådets opbakning. I brevet beklager han, at rådet ikke meldte klart ud. Havde de nemlig gjort det, kunne han på et langt tidligere tidspunkt have skrinlagt planerne og indstillet sit omfattende arbejde, og konflikten i redaktionsgruppen kunne have været undgået (Käck, 1989, s. 10). Situationen, som Max Käck her beskriver i sit brev, er et af mange eksempler på den "fortielseskultur", "uærlighed" og grundlæggende mangel på åbenhed, som trives inden for Sagen.

Kritik og samarbejde

Det er et gennemgående tema i Max Käck's brev, at det, at man inden for Martinus' åndsvidenskab arbejder med *sandheden*, stiller helt særlige krav til samarbejdet. Inden for den materialistiske videnskab er der mange sandheder, men åndsvidenskaben *er* sandheden. Det er vigtigt, at de, der har valgt åndsvidenskaben som arbejdsfelt, forstår betydningen af dette. Det betyder nemlig f.eks., at uenighed ikke uden videre kan afgøres gennem flertalsafgørelser, eller ved at de, som har magten, bestemmer. Det vil altid være en nødløsning. Inden man når dertil, må man med alle til rådighed stående midler søge at løse konflikter og

meningsforskelle gennem analyse af fakta. For sandheden må alle bøje sig, og det er først gennem erkendelse af sandheden, at man har sikkerhed for, at man reelt set handler i overensstemmelse med de kosmiske analyser. For, som Max Käck skriver i sit brev, ”det er jo vor opgave at demonstrere sandheden om livet og arbejde i kontakt med den. Men sandheden er ikke noget man kan købslå om. Virkeligheden er der uanset, hvad vi tænker om den.” (Käck, 1989, s. 5). At sikre, at Sagen er i kontakt med virkeligheden og alkærligheden, er ikke kun rådets, men alle medarbejderes ansvar. Det er derfor vigtigt at udvikle en kultur med åbenhed og gode rammer for at kunne give og modtage kritik.

Det er et centralt punkt i åndsvidenskaben, at det enkelte menneske har det fulde ansvar for sine handlinger. Max Käck erfarede her, at de enkelte medlemmer i rådet ikke altid holdt dig dette for øje, men handlede i nærmest blind tillid til, at de var indsatte i rådet som Guds udvalgte, og derfor *nærmest automatisk* havde de kvalifikationer, der behøvedes for at træffe de rigtige beslutninger. De lå med andre ord under for, hvad jeg her har valgt at kalde ”den teokratiske fejlslutning”:

1. Martinus havde kosmisk bevidsthed, og hans beslutninger var derfor altid rigtige
2. Jeg er den, jeg er, baseret på mit udviklingstrin
3. Martinus/Forsynet valgte mig som rådsmedlem

Konklusion: Mine beslutninger er altid rigtige og i kontakt med Guds vilje for Sagens udvikling (Käck, 1989, s. 22). På de vilkår var ingen åben og fordomsfri dialog mulig.

Exit

Det lykkedes aldrig Max Käck at komme i konstruktiv dialog med rådet, endsige få dets syn på de rejste problemstillinger. Skønt lignende åbne breve fra Ingemar Fridell og Christer Malmström blev sendt til rådet, fik ingen af brevskriverne et personligt svar (jf. ”Sakens historia – Om svenskekriget 1989”). I stedet sendte rådet et fælles svarbrev til de tre, hvor de undlod at forholde sig til den rejste – og i virkeligheden nuancerede og reflekterede – kritik. Brevets hovedbudskab var, at kritik af rådet og dets arbejde var uacceptabelt, og at de alle frit kunne forlade Klint, hvis de var utilfredse.

I brevet citerede de blandt andet fra et rådsmøde, hvor Martinus havde sagt: ”Er man misfornøjet, og har man kritik, så er man ikke i kontakt med Sagen. Så er man i konflikt” (”Sakens historia – Om svenskekriget 1989”). Dette er dog kun ét af flere eksempler på, hvordan rådet i sit svar misbruger udtalelser af Martinus og *twister* dem til egen fordel. Allerede i sit brev til rådet havde Max Käck forholdt sig til netop denne og tilsvarende udtalelser af Martinus, idet han påviste, at det, Martinus her henviste til, var mennesker, som var utilfredse med analyserne og kritiserede åndsvidenskaben. Kritik, der blev fremført

i overensstemmelse med analyserne, var det derimod vigtigt, at man forholdt sig til:

Vi må kunne skelne mellem kritik, der er udtryk for indignation, intolerance og er imod alkærligheden og de kosmiske analyser, og kritik som er et forsøg på at afhjælpe ufuldkommenheder og misforhold i vor fælles mission om at sprede kundskab om livslovene. Det er den først nævnte kritik, som ikke har nogen plads i sagen, den sidstnævnte er derimod en forudsætning for, at Sagen kan udvikles og holdes sund. (Käck, 1989, s. 27-28).

Rådet demonstrerede sin magt og statuerede et eksempel ved at forvise Max Käck, Ingemar Fridell og Christer Malmström fra Klint. (Käck, 2013, s. 5-6).

Da Max Käck i 2013 skrev om sit forhold til Sagen, vedlagde han brevet fra 1989. Han gjorde det, fordi han fandt, at dets indhold stadig var aktuelt. Om det dengang 24 år gamle skrev han: ”Jeg er glad for at have skrevet det, og jeg holder fast ved hver formulering. Jeg vil gerne, at det læses – ikke kun som et historisk dokument, men også som en analyse af spørgsmålene omkring Instituttet og Sagen samt den moral, som virksomheden må leve op til. For mig var arbejdet med at skrive det ikke blot en slags debatindlæg, men også en *erkendelsesproces*, som jeg har haft stor nytte af senere i livet.” (Min fremhævning. Käck, 2013, s. 6).

Hvad vi kan lære

Når vi i dag ser tilbage på det passerede, kan vi se, at Max Käck – sammen med Ingemar Fridell og Christer Malmström – på mange måder var forud for deres tid. De formulerede klare forventninger om, at alle væsentlige beslutninger, som rådet traf, skulle være i bedst mulig kontakt med de kosmiske analyser. Et krav som rådet havde svært ved at forholde sig til. På den måde kan man sige, at de kom med urealistiske forventninger; fordi rådet endnu ikke var modent til honorere dem. Og på den led er det logisk, at svenskerne måtte forlade Klint. For de kunne på deres side heller ikke leve med den måde, rådet arbejdede og traf beslutninger på.

Rådets reaktionsmønster er bemærkelsesværdigt i lyset af, at man som udgangspunkt måtte forvente, at det repræsenterede åbenhed, samarbejde og næstekærlighed. For frem for at gå i dialog og forholde sig til sagens substans, hænger det sig fast i det ”affektive lag”, som uvilkaarligt indgår i konflikter af denne type, så længe vi er ufærdige mennesker, men som vel at mærke på ingen måde er konfliktens kerne eller egentlige indhold. Rådet ser fuldstændig bort fra den grundige argumentation på basis af de kosmiske analyser, den stadige appel til åbenhjertighed og dialog og den dybe interesse for at handle i overensstemmelse med de kosmiske love, som kendetegnede de tre breve. I sit svarbrev affærdiger rådet

de tre henvendelser på denne måde:

”I de åbne breve er rådet mere eller mindre åbenlyst beskyldt for at være autoritært, uansvarligt, for at lyve og ’stjæle’ Sagens midler til Institutet, at anvende analyserne og Martinus udsagn på rådsmøderne efter eget forgodtbefindende, at manipulere med kosmologien og den kommende ’struktur for medarbejderskab’, at sløse med Sagens midler, at sløse med menneskers hengivenhed, næstekærlighed og forskertrang.” (Rådet: Brev til Max Käck, Ingemar Fridell og Christer Malmström, den 29. juli 1989)

Nøgternt set må man sige, at det er en uvenlig og karikeret sammenfatning af brevenes indhold. Men det var altså på den måde, rådet valgte at afvise dialog. Dermed undgik rådet at forholde sig til det principielle i konflikten, nemlig spørgsmålet om, hvordan det som ledende organ for Martinus Institut bedst sikrede, at dets beslutninger var i overensstemmelse med principperne for Martinus’ åndsvidenskabelige verdensbillede.

Set med nutidens øjne er Max Käck’s brev stadig inspirerende at læse, fordi han her klart demonstrerer, hvorledes man med de kosmiske analyser som grundlag kan kvalificere sine beslutninger og opnå en høj grad af sikkerhed for, at man handler i harmoni med logik og kærlighed. Det kunne have været interessant at se tilsvarende analyser fra rådet, der bekræftede Max Käck’s analyser eller viste, at han tog fejl; men rådet fremlagde ikke sådanne analyser. Når rådsmedlemmerne ikke gjorde det, skyldtes det efter alt at dømme, at de aldrig selv havde foretaget sådanne analyser, og at disse analyser derfor ikke fandtes. Af den grund kunne Rådet derfor heller ikke svare sagligt på de rejste problemstillinger. Det var rådet imidlertid ikke villig til at indrømme, og den eneste måde, det så sig i stand til at reagere på, var derfor gennem afvisning og udelukkelse.

Hermed grundlagde rådet et *reaktionsmønster*, som har præget samarbejdsklimaet lige siden. Frem for at vælge dialogens vej og tale substans med dem, man er uenige med, reagerer man med afstandstagen og ved at lukke af og ekskludere. Dette er ikke en kritik af rådet eller enkeltpersoner i rådet, men et forsøg på at analysere et reaktionsmønster nøgternt, som det er. Ingen kan handle anderledes, end de gør på et givet tidspunkt, og der er intet at bebrejde nogen. I Sagens interesse er vi dog nødt til at studere fortiden og sætte os grundigt ind i forskellige begivenhedsforløb for at få en bedre forståelse af baggrunden for, at vi står, hvor vi står i dag. Det er nemlig bl.a. ved at studere fortiden og lære af fejltagelserne, at vi med tiden kan undgå at gøre de samme fejltagelser igen og dermed skabe en lysere og mere harmonisk fremtid for Sagen.

Jeg vil afslutte dette afsnit med et citat fra Ingemar Fridell’s brev, som jeg er sikker på taler til hver enkelt af os uanset på hvilket niveau inden for Sagen, vi arbejder. Her har vi alle endnu meget at lære:

”At arbejde i Martinus’ ånd indebærer efter min mening bl.a. åbenhed, ærlighed, oprigtighed, generøsitet, kommunikation, forståelse, ydmyghed, stræben efter sandhed, upartiskhed, klarlæggende analyse, retfærdighed, tilgivelse, kærlighed og logik. Og enhver medarbejder bør ærligt ransage sig selv og sine egne motiver. I hvilken grad hersker der nu en menneskelig, varm atmosfære inden for Sagen? I hvilken grad råder saglighed og logik, og i hvilken grad styres ens meninger af personlige sympatier og antipatier? Er det en åben og næstekærlig dialog, som præger samarbejdet?” (Fridell, 1989)

Om rådets måde at håndtere kritik på

Pladsen her tillader desværre ikke at gå i detaljer med andre af de konflikter, som rådet og forskellige repræsentanter for Sagens medarbejdere har været involveret i siden 1981. Ser man imidlertid på den forholdsvis detaljerede information, det er muligt at få ved at orientere sig i debatten, som den er kommet til udtryk i tidsskrifter som *Den Ny Verdensimpuls* og til dels *Kosmos*, og på hjemmesider som martinusportal.se og martinus-webcenter.dk, samt på sociale medier som Facebook, vil jeg mene, at hvad der her er fremført, på mange måder er repræsentativt for rådets måde at håndtere kritik på.

Hvis vi derfor nu – på baggrund af eksemplet her og med den generelle debat som mere eller mindre klar videnshorisont – anskuer den måde rådet forholder sig til kritik på generelt, må man sige, at den iagttagelse, Ingemar Fridell allerede gjorde i 1989, er en ret præcis karakteristik af rådets måde at møde sine kritikere på:

”Rådet møder ikke altid saglige argumenter på en efter min opfattelse tilfredsstillende måde. Rådet har ganske vist ingen forpligtelse til at stå til ansvar, men det er på den anden side heller ikke næstekærligt at imødegå argumenter hverken med tavshed eller med ufuldstændige forklaringer og overfladiske analyser.” (Fridell 1989).

Det har under hele forløbet siden starten af 1980’erne været betegnende, at rådet typisk forholdt sig tavst eller kom med helt utilstrækkelige forklaringer, der ikke adresserede problemernes virkelige kerne, og som dermed viste, at rådet havde en mangelfuld forståelse af det pågældende problemfelt. Reaktionen kom kun sjældent i form af åben invitation til dialog, eller artikler i for eksempel *Kosmos*, der på et analytisk grundlag gav saglige og åndsvidenskabeligt set velbegrundede svar på de rejste spørgsmål. På den ene side kan det undre, fordi de problemstillinger, der blev sat til debat, almindeligvis var af principiel karakter og vitalt relevante for rådets

virke og Sagens fremtid. På den anden side kan man se, at det er en logisk konsekvens af rådets måde at arbejde på. Havde rådet nemlig samvittighedsfuldt anstrengt sig til det yderste for at sikre, at deres beslutninger i videst muligt omfang var udtryk for logik og næstekærlighed, ville det jo have været let for rådsmedlemmerne at tage dialogen. De ville nemlig kende deres egne bevæggrunde til bunds, og de ville være supermotiverede for at rette op, hvis noget kunne gøres bedre. De ville i det hele være besjælede af ønsket om at gøre alting rigtigt efter de kosmiske analyser, og der ville da uvilkårligt være overblik og overskud, åbenhed og dialog. Uden åndsvidenskabeligt saglige og dermed holdbare argumenter som beslutningsgrundlag, er det derimod logisk, at rådet optræder som det gør. Da har det nemlig ingen væsentlige argumenter at fremføre og uden det nødvendige analysearbejde, har det heller ikke kvalificeret sig til at tage dialogen.

Konsekvensen af dette har været, at rådet, fra starten af den periode vi her undersøger, på vitale områder har kortsluttet dialogen med Sagens interesserede. Den information, der flyder fra Sagens venner til rådet, bliver ikke behandlet på den ansvarlige og samvittighedsfulde måde, som man umiddelbart forventer af et Råd, der repræsenterer Martinus' næstekærlige væremåde. Informationen bliver muligvis opsamlet på en eller anden måde – det er ikke til at vide – men den bliver ikke analyseret til bunds, og der bliver ikke taget detaljeret stilling til den.

På den måde tilflyder der ganske vist information til rådet, men denne information bliver ikke anvendt, og der flyder ingen relevant information den anden vej. Det er en calamitet i Sagens organ, fordi det betyder, at den erfaringsudveksling og det pingpong, der burde være mellem rådet og Sagens interesserede, ikke finder sted i de tilfælde, hvor den interesserede har en opfattelse, der afviger fra den opfattelse, rådet repræsenterer. Det er langt mere alvorligt, end rådet måske umiddelbart gør sig klart. Forsynet har mange kanaler og kan bruge mange slags mennesker for at komme i kontakt med rådet. I den situation, rådet har bragt sig i ved ikke at være åben og lytte til kritik, risikerer det at ignorere eller ligefrem afvise henvendelser, hvis indhold er i perfekt kontakt med logik og kærlighed, og som dermed repræsenterer Forsynets forsøg på at komme igennem til rådet med de analyser, rådet selv undlader at foretage.

Det er, som om rådet slet ikke forstår sin rolle eller er klar over, at det skal kunne redegøre for sine beslutninger ud fra de kosmiske analyser, og at det skal være i stand til at indgå i en konstruktiv dialog med sine kritikere. Uden grundigt gennemarbejdede analyser som beslutningsgrundlag kan rådet kun træffe ukvalificerede og vilkårlige beslutninger. Hvis nogen vover at drage logikken bag disse beslutninger i tvivl, har det ingen dybtgående

fornuftsargumenter til rådighed, og det er derfor henvist til at optræde autoritært og udnytte sin magtposition. Man kan med rette spørge, om rådet helt har forstået, hvad det vil sige at arbejde bevidst og ansvarsfuldt på et åndsvidenskabeligt *grundlag*. De krav til objektivitet og sandhed, som det er helt nødvendigt at leve op til, når man arbejder videnskabeligt med livets højeste facitter, er rådet endnu meget langt fra at have tilegnet sig endsige indarbejdet i sin praksis. Meget tyder endog på, at rådet er så meget på *vildspor*, at det end ikke har erkendt problemet eller er klar over, hvor langt det har bevæget sig væk fra det åndsvidenskabelige fundament. Så længe det er tilfældet, vil *sagerne* løbende hobe sig op, sådan som vi har set det i årene der er gået, siden Martinus forlod det fysiske plan.

I svarbrevet til Max Käck, Ingemar Fridell og Christer Malmström havde rådet skrevet:

”Det må nødvendigvis være således, at det til enhver tid siddende råds beslutninger og indholdet i strukturen er retningsgivende for Instituttets vej. Til enhver tid vil Instituttet repræsentere et bestemt sæt regler, for at man kan deltage i arbejdet og samarbejdet. Man skal kun deltage i den udstrækning, man selv har lyst til det og befinder sig godt ved det.

I opfatter dette som diktatur, men det er det i virkeligheden ikke. Her er der tale om den samarbejdsform, Martinus i strukturen har givet udtryk for må gælde, når freden skal eksistere. Diktatur bliver det først, hvis man er tvunget til at arbejde under forhold, man ikke kan acceptere. For medarbejderskab ved Instituttet gælder det, at man frit kan forlade dette arbejde, når man ikke længere føler lyst, glæde eller inspiration til at fortsætte.” (”Sakens historia – Om svenskekriget 1989”)

Det er jo fuldstændigt rigtig, hvad rådet her skriver, at indholdet i strukturen – dvs. næstekærligheden og de kosmiske analyser – må være retningsgivende. Og så længe det er det, kan der ikke og vil der aldrig kunne blive tale om diktatur. Diktatur bliver det først, når rådet forlader strukturen og går sine egne veje, og samtidig indtager en *vi alene vide* holdning, og afviser at gå i dialog med sine kritikere. Det er nemlig sådan, at så snart rådet forlader strukturen, som rådet af Martinus har fået til opgave at vogte, vil der komme kritik. For det er ikke kun rådet; men alle Sagens medarbejdere, der er vogtere af strukturen. Hvis en af Sagens medarbejdere derfor er vidne til, at rådet går mod strukturen, er det denne medarbejders *pligt* at gøre opmærksom på det. For hvis medarbejderen udlod at gøre dette, ville denne medarbejder, ud over at handle mod sin samvittighed, også svigte Martinus og hans Sag. At kritikken så kommer i forskellige former, må rådet lære at håndtere venligt, imødekommende, engageret og kompetent. Det er kun den kritik, der retter sig mod de kosmiske analyser, som man blankt kan afvise. Her kan

folk nemlig gå andre steder hen og finde tilværelsestolkninger, der er i bedre kontakt med deres eget livssyn.

Om Sagens måde at forholde sig til berettiget kritik af rådet

Det er dog ikke kun Martinus Instituts ledelse, der undlod at lytte eller ikke forstod den dybere mening med den kritik, der blev fremført. Det var også Martinus' Sag som helhed, der ikke altid helt forstod betydningen af de oplysninger og analyser, der blev lagt frem. I dag, efter alle disse år, er det blevet lettere at se, at rådet har været på afveje i rigtig mange år, men der er stadig mange, der ikke har gjort sig sagens alvor helt klart. Det er således ikke kun rådet der har sovet. Det har Sagen som helhed i stor udstrækning også. Under hele forløbet har der været enkelte vågne personer, som har været fuldt ud klar over, at rådets kurs på væsentlige punkter var ude af kontakt med de kosmiske analyser. Nærværende tidsskrift – *Den Ny Verdensimpuls* – har her spillet en vigtig rolle, fordi det har været præget af fordomsfri åbenhed. Det har fungeret som organ for dem, der har kunnet se, at der var noget afgørende forkert ved den måde, rådet forvaltede arven efter Martinus på. Her har kritikerne kunnet komme til orde og udtrykke deres holdninger og synspunkter. Ved siden af den åbenlyse og artikulerede kritik må vi desuden regne med, at en del af Sagen venner er mere eller mindre enig i kritikken, men at de ikke er i stand til eller ønsker at give udtryk for den. Flertallet af Sagens venner sluttede dog dengang – og gør det i stor stil stadig – op om rådets linje.

Det er derfor nærliggende at spørge, hvorfor det stadig kun er et mindretal, som kan se, at der er noget grundlæggende forkert ved rådets måde at arbejde på. Hvorfor er det stadig relativt få, der står frem og åbent udtrykker det? Jeg tror, det primært skyldes tre forhold. For det første repræsenterer den opgave, Martinus har givet sit råd, noget helt nyt her på jordkloden. En institution, der hviler på ren logik og kærlighed, er næppe set tidligere og slet ikke på den måde, som Martinus lægger op til, at det skal fungere på. Det har betydet, at Sagen som helhed har været usikker på rådets egentlige rolle, og den har dermed heller ikke haft et klart billede af, hvad man kunne forvente. For det andet har vi som Sagens venner endnu ikke helt frigjort os fra en vis *autoritetstro*. Selvom vi gerne vil se os selv som *selvstændige* åndsforskere, stikker fortidens autoritetstro og respekt for religiøse institutioner og deres ledere dybt. Mange af os har ligget under for den opfattelse, at de personer, der til enhver tid sidder i rådet, bliver vejledt til at tage de rigtige beslutninger. Når vi så opdagede, at noget alligevel ikke stemte eller måske var åbenlyst forkert, har vi lullet os selv i søvn og troet, at det hele nok skulle "ordne sig", når rådet blot fik den tid, det behøvede. Vi har ikke altid gjort os det krystalklart, at vi som åndsforskere også har et ansvar for, at Sagen

forvaltes i overensstemmelse med Martinus' ønsker og den ny verdensimpuls' principper for næstekærlighed. For det tredje er vi ofte gået langt for at bevare den gode stemning og undgå uenighed. Et af de store temaer, Martinus skriver om, er, at frigørelse fra *flokmentaliteten* er en forudsætning for at kunne handle i overensstemmelse med livslovene. Flokmentaliteten trives også inden for Sagen, og selv om vi har kunnet se, at forskellige forhold og afgørelser ikke stemte med det, vi selv erkendte som sandt, undlod vi mange gange at gøre opmærksom på det, fordi det var forbundet med besvær og ubehag for os selv. Måske var vi nervøse for at miste omgivelsernes anerkendelse eller at sætte venskaber, vi værdsatte, over styr. Ved på den måde at foretrække "harmonien" og løgn frem for sandhed, er vi undertiden faldet for fristelsen til at vælge den lette løsning og gøre det bekvemt for os selv. Vi har købt anerkendelse og venskab og betalt med sandheden (jf. Käck, 1989, s. 5).

Et nyt sæt spilleregler

Der er et stort behov for et nyt sæt spilleregler, der kan hjælpe Sagen med at nå et mere modent refleksionsniveau, hvor kærlig kritik og dialog indgår helt naturligt som en del af dens daglige liv og virke. Lige så utrætteligt rådet må være i sine bestræbelser på at sikre, at alle væsentlige beslutninger træffes 100% i kontakt med de kosmiske analyser, lige så utrættelige må vi som Sagens interesserede være for i kærlighed og omsorg for Sagens ve og vel, at regne efter og undersøge, om vi når til det samme resultat og kan se, at de trufne beslutninger er i harmoni med næstekærligheden. Kun ved i bøn til Gud og tillid til Forsynet at anvende de kosmiske analyser i forhold til de løbende beslutninger og initiativer, kan vi ved fælles hjælp sikre, at Sagen holder sig på det rigtige spor. Martinus var utrættelig og vedholdende i sin betoning af, hvor vigtigt det var at få analyserne ind i det daglige arbejde. Som f.eks. her under et rådsmøde i 1974, hvor han formulerede det på denne måde:

"Analyserne er noderne, kan vi sige. Det er noderne, man skal spille efter. Det er det, vi skal have sat så vældig klart op om dagliglivet, vi skal have sammen eller I skal have sammen, og hvordan det kan passe med analyserne." (Min fremhævning. Rådsmøde den 10/12 1974. *Strukturen*, 8d, s. 53).

Her har rådet og Sagens interesserede stadig meget at lære. Først og fremmest må vi lære, at vi alle dybest set ønsker det samme, nemlig at lægge vor egen vilje ind under Forsynet og utrætteligt i kærlighed til de kosmiske analyser arbejde for, at Martinus' Sag bliver lysende. Vi må lære at forstå, at et synspunkt ikke har gyldighed, med mindre det kan underbygges og bekræftes ud fra de kosmiske analyser. Det vil sige, at det skal kunne begrundes ud fra logik og kærlighed. Det er det, der er vores fælles fundament. Logik og kærlighed er omdrejningspunktet for det hele. Det er her fra, Sagen henter sin styrke og suveræne overbevisningskraft.

Dernæst må vi lære at arbejde sammen på en mere harmonisk måde, end det hidtil er sket. Det nytter ikke noget bare at fremføre sin kritik "råt for usødet" eller at være unødigt provokerende. Og man må være klar over, at man ikke skal regne med at blive hørt eller taget alvorlig, men mindre den fremførte kritik er funderet i de kosmiske analyser eller tager udgangspunkt i dem. Omvendt må de, som kritikken adresseres til, være åbne for ethvert sagligt argument, der er begrundet ud fra analyserne. De må være imødekomende og villige til at gå i dialog. Her nytter det ikke at lukke af og ikke ville udtale sig eller at svare i øst, når man bliver spurgt i vest. Der må være højt til loftet. Det er ikke i orden, at rådet, som det ofte sker nu, lukker sig inde og nægter at tage en dialog.

Konsekvensen af ikke at følge de kosmiske analyser

Ved at gå uden om de kosmiske analyser forlader rådet åndsvidenskabens *og sandhedens sikre grund* og begiver sig ind på "politikens" område. Her findes ingen absolut sandhed, kun relative "sandheder", og hvad der er "sandt" afgøres gennem en skønsom blanding af materialistisk videnskab, magtkampe, retorik og flertalsafgørelser. Jeg er sikker på, at det er et terræn, som Martinus Institut ikke ønsker at betrede; men så længe rådet ikke baserer sine afgørelser på åndsvidenskabens, vil det gang på gang blive trukket ind i dette *relativitetens kviksandsområde*.

Man ser det meget tydeligt i den debat, der er fulgt i kølvandet på Martinus Instituts udgivelse af *Det Tredie Testamente* med ny retskrivning. Her er synspunkterne mellem tilhængere og modstanderne af den moderne retskrivning blevet udvekslet frem og tilbage igennem flere år, uden man har kunnet blive enige. Man forstår derfor i grunden godt, at Søren Hahn i en artikel, "Apropos en smuk Misforståelse", ser hele debatten som en *politisk debat*. Han skriver:

"Man kan blive uenige, tolke [Martinus] forskelligt. Det er det, jeg kalder politik, og jeg mener ikke noget ondt med det. ... Derfor er politik interessant på to måder. Det er interessant, når man har en politik, som man vil forsvare over for en anden politik. F.eks. ved at kalde den anden

politik for en misforståelse, hvad den nødvendigvis også må være – ellers var det jo ens egen politik, der var noget galt med. Men politik er også interessant, når man som jeg finder, at begge parter argumenterer lige godt uden at fatte, at de aldrig vil nå hinanden." (Hahn, 2012).

Søren Hahn har ret i, at de to parter indtil nu ikke har kunnet nå hinanden. At en sådan situation imidlertid får lov at opstå og udvikle sig inden for Sagen, er særdeles uheldigt og skyldes udelukkende, at Martinus Institut fra starten har undladt at lægge de kosmiske analyser til grund for beslutningen om, hvordan Martinus værker bør genudgives. Havde man nemlig undersøgt sagen åndsvidenskabeligt, ville man i virkeligheden forholdsvis let have kunnet afgøre, hvad der var det rigtige at gøre. En sådan undersøgelse har rådet og Martinus Institut imidlertid aldrig foretaget. I stedet har de gjort, hvad de fandt bedst. Resultat er, at deres afgørelse ingen autoritet har. Den er nemlig *uvidenskabelig*, og det er derfor heller ikke mærkeligt, at den møder modstand fra mennesker, der er gået mere bevidst åndsvidenskabeligt til værks, og som har sat sig bedre ind i beslutningens konsekvenser. Jeg har andetsteds forsøgt at vise (Arbov, 2015), hvordan en sådan analyse kan tilrettelægges og gennemføres på et åndsvidenskabeligt forsvarligt grundlag. Man kan synes, at Martinus Institut burde være lydhøre og tage en sådan og lignende analyser i betragtning; men det sker ikke og slet ikke nu, hvor det har bundet sig til retssagen. I øjeblikket er det faktisk helt ligegyldigt, hvilke analyser rådet bliver præsenteret for. Af principielle grunde – som vel at mærke er åndsvidenskaben uvedkomne – nægter det at forholde sig andre synspunkter end deres egne, så længe retssag pågår.

Alene af den grund er retssager i Martinus sammenhæng uantagelige. Ved helt principielt at lukke af for al dialog og afvise forsøg på mægling, kortslutter rådet hele Martinus' Sag. Som jeg set det, tager man på den måde Martinus-sagen som gidsel i en magtkamp, der føres for gennemtvinge rent personlige opfattelser og interesser. Jeg ved godt, at Martinus Institut og rådet handler i den bedste mening, og ikke selv er klar over, hvor slemt det er. Men reelt set handler de fuldstændigt på egen hånd. Det er en meget alvorlig situation at stå i.

Vi ved dog, at al denne uro og uorden, som vi har vi har været vidne til i mere end 30 år, indgår i en erfarings- og læreproces, og at alle er tilgivet på forhånd. Det er usigeligt opløftende, og det er et af de absolutte kvalitetstræk ved Martinus verdensbillede, at ingen dybest set kan bebrejdes det, de gør, fordi alle handler ud fra de erfaringer og den viden, de nu engang har. Det gælder selvsagt også rådet, og man må derfor sige, at i kosmisk forstand, gør det ikke noget forkert. Det handler ganske vist i modstrid med Martinus' anvisninger, men i absolut

forstand gør det ikke noget galt, fordi det er tilladt at gå mod livslovene. Man må selvfølgelig indstille sig på at tage de karmiske konsekvenser af sine handlinger, men også i det ligger der en stor velsignelse, fordi man gennem de ubehageligheder, en sådan handlemåde afstedkommer, bliver ledt ind på det rette spor og til sidst lærer at handle i overensstemmelse med livslovene.

Da Martinus græd

Træder vi herefter et skridt tilbage, og forsøger at danne os et samlet overblik over hele denne *scene* med konfliktfyldt interaktion mellem rådet og et efterhånden ganske betydeligt mindretal af Sagens venner, er spørgsmålet, som jeg tror uvilkårligt melder sig hos mange, hvordan det kan være, at Forsynet tillader, at Martinus' Sag er kørt af sporet umiddelbart efter, at Martinus forlod det fysiske plan. Ja, allerede mens Martinus stadig levede, var der knas. Det var som om rådet ikke helt forstod Martinus, og det han ville. Rådsmedlemmerne var så vant til at tænke i jordmenneskelige kategorier og organisationsformer, at det vist aldrig gik helt op for dem, hvad Martinus præcist talte om, når han talte om *strukturen*, og beskrev hvordan rådet skulle fungere som Sagens hoved og vogtere af strukturen. For Martinus var det også svært. For som han så det, var det i virkeligheden enkelt og ligetil. For han kunne jo se, at hvis man blot fulgte analyserne, ville det hele falde på plads og give sig selv. Fulgte man derimod ikke analyserne, ville Sagen gå i stå, og så ville man jo kunne se, at det var forkert. Det var så indlysende, at han kunne have svært ved at se problemet; og det var svært for ham at forstå, at rådsmedlemmerne forstod så lidt. Tage Buch referer en episode, hvor Martinus tilkaldte Gerard Oude Groen, efter at der havde været et rådsmøde. ”Det var omkring midnat, da Gerard kom og lukkede sig ind og så, at Martinus sad ved sit skrivebord og græd. Han gik hen og tog Martinus om skuldrene, og så sagde Martinus: ”Jeg føler mig som en mus mellem tusinde katte. De vil kun deres eget.” (Buch, s. 30).

Der er nu snart gået 35 år siden Martinus bortgang fra det fysiske plan, og den krise Sagen står i, er i dag mere alvorlig end nogensinde. Kun Forsynet kan give os det endelige svar på, hvad der er den dybere mening med det, som er sket i de sidste 35 år. Personligt tror jeg, at det fra starten *har været meningen, at der skulle ske fejltagelser*. Det, vi har været vidne til, har skullet demonstrere, hvor galt det kan gå, når man undlader at anvende de kosmiske analyser som rettesnor for de beslutninger, der træffes. Jo flere fejltagelser, jo mere erfaring. Og jo mere erfaring, jo bedre rustet står man den dag, åndsvidenskaben bliver kendt i offentligheden. Det der er sket, har været en *anskuelsesundervisning* i, hvordan Sagen sættes i stå, og der opstår splittelse, når man tilsidesætter analyserne. Den undervisning er guld værd og kommer til at indgå som

et værdifuldt erfaringsgrundlag for fremtidens udvikling af Sagen. Set i det lys bør vi ret beset takke rådet for at tilvejebringe dette vigtige erfaringsmateriale.

Da Martinus gik omkring og var tilstede med sin fysiske krop, sagde han altid, at det var godt, at Sagen ikke var mere kendt, fordi det gav ham fred til at skrive. Vi kan nu tilføje, at det også var godt af en anden grund. Hvis Sagen nemlig var mere kendt i dag, ville omverdenens opmærksomhed være rettet mod den, og den ville blive bedømt på det, den *absolut ikke* er bestemt til at være. Den ville blive set som en bevægelse i splid med sig selv. En bevægelse som sagde ét, men praktiserende det modsatte. Den ville måske ovenikøbet blive udlagt som en bevægelse på vej mod opløsning. Vi, der kender Sagen, ved, at det heldigvis ikke er tilfældet, og at der ligger en stor lys fremtid foran os. Men hvor må vi dog være taknemmelige for, at Sagen endnu er ukendt i offentligheden, og det derfor endnu er muligt at begå fejltagelser og ligge i stridigheder i relativ ubemærkhed.

Meningen med Sagen

Som vi har set, er rådet endnu ikke helt klar over, hvordan det skal tilrettelægge arbejdet. Men det vil ændre sig. Ifølge Martinus vil det starte med en lille kerne, som det hele vil udvikle sig ud fra:

”Vi får en kerne. Der i den grad bliver fuldkommen. Det kan godt være svært til at begynde med, men der bliver en kerne, og så bliver de andre jo smittet, for så bliver der en større og større kraft til at holde sammen.” (Rådsmøde den 27/8 1974. *Strukturen*, 8f, s. 57).

Rådet vil blive det faste punkt i opbygningen af et aldrig tidligere set fællesskab, og dette fællesskab – som jo er helt frit og uden medlemskab – bliver *lysende*. Meningen er jo, at Martinus' Sag skal udstråle et lys, så omverdenen begynder at undre sig og tænke over, hvordan det mon kan lade sig gøre at udstråle så meget lys og kærlighed. Fundamentet til en helt ny kultur skal lægges, og alle aktiviteter, der er forbundet med dette arbejde, skal demonstrere for omverdenen, at det rent faktisk er muligt at bygge med logik og kærlighed som hovedingredienser.

Det er et fantastisk projekt, og alle der føler ansvar for analyserne kan være med som ”bygningsarbejdere”. I respekt for analyserne vil vi hjælpe til, så godt vi kan, i forhold til de evner vi har. I det omfang det lykkes for os i samarbejde at lægge de enkelte sten tilrette, så de opfylder et logisk og kærligt formål, vil den del af bygningen stå stabilt, og den vil udstråle et vidunderligt lys. De sten, hvor det på den anden side viser sig, at de ikke er lagt kærligt tilrette med et logisk formål, vil udstråle en tilsvarende grad af mørke. De sten vil man være nødt til at pille ud og erstatte med andre, lysende sten. I samme grad som det lykkes os at arbejde succesfuldt på

denne levende og lysende bygning, vil vi opleve en glæde og lettelse uden lige. Al hård uenighed vil efterhånden tage af for til sidst helt at forsvinde. Det vil den, fordi vi vil stå samlet. Vi vil have én og samme inderlige og oprigtige interesse. Nemlig at sikre, at de sten vi er med til at lægge, er lagt kærligt tilrette i logisk sammenhæng med bygningens helhedsstruktur. I bøn til Gud og med hjælp fra Forsynet vil vi med de kosmiske analyser som rettesnor sammen overvinde uenighed og ydre og indre modstand. Vi vil med stadig større overbevisning arbejde på denne facon, fordi vi har erfaret, at det eneste, der gør os virkeligt glade, er bevidstheden om, at stenene ligger rigtigt.

Det er det, vores fællesskab hviler på. At vi lægger disse sten sammen, og at det eneste, vi er interesserede i, er, at hver sten lægges logisk og kærligt tilrette. Er vi den mindste smule i tvivl, vil vi tage det op og rådføre os med hinanden. Der vil være ekspertgrupper, som vi kan konsultere, og vi vil lade uløste problemstillinger og tvivl indgå i vores bøn til Gud om at få den nødvendige hjælp og vejledning til at gøre det rigtige.

Det bliver et vidunderligt fællesskab, vi kommer til at skabe sammen. Alle vil være besjælede af ønsket om i ydmyghed at arbejde i overensstemmelse med de kosmiske analyser. Det vil være et meget åbent og transparent fællesskab. For hver sten, der lægges, vil der være stor glæde og meget at tale om. Den lukkethed, der har været, vil helt forsvinde; for "hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med". Informationen vil strømme frit, fordi alle implicerede i produktion og placering af de enkelte sten slet ikke kan lade være med at fortælle om det. De vil producere informationsmateriale af forskellig art og berette detaljeret om processen. Og de vil fortælle om de forhindringer, de mødte undervejs, og hvordan de ved fælles hjælp og med vejledning fra de kosmiske analyser til sidst overvandt alle hindringer.

Det vil ikke kunne undgås, at omverdenen begynder at bemærke, at der er noget helt særligt på færde. Den vil i starten med forundring se det vidunderlige lys, der strømmer ud fra de igangværende byggeaktiviteter. Det vil til-

trække mennesker fra nær og fjer, og alle, der har evnen til at forstå de kosmiske analyser og lysten til at arbejde efter dem, vil slutte sig til arbejdsstyrken. De vil lære at lægge sten med de kosmiske analyser som rettesnor. Det er *fri-murertanken realiseret på åndsvidenskabeligt grundlag*. Al planlægning, opmåling og beregning bliver foretaget ud fra de kosmiske principper, og når den enkelte sten er lagt, bliver det kontrolleret, at den flygter med logik og kærlighed. Gør den det, får den lov at blive liggende, og den får dermed en blivende placering i bygningen.

De tider, hvor tilkomne bygningsarbejdere med lyst og evne til at arbejde efter analyserne, bliver afvist og smidt på porten, vil være ovre. Rådet vil ikke længere gå sine egne veje og træffe beslutninger i modstrid med analyserne og diktere, at andre skal respektere og følge disse fejlagtige afgørelser. Rådet vil nu selv være besjælet af ønsket om at følge analyserne i alt, hvad det gør. Rådets medlemmer vil arbejde på helt samme måde som de øvrige deltagere i arbejdsfællesskabet, og de vil samvittighedsfuldt kvalitetssikre, at deres beslutninger harmonerer med logik og kærlighed. Dermed vil rådet fungere efter sin bestemmelse som Sagens kerne og faste punkt.

Litteratur

Arbov, Jes: Åbent brev til Rådet for Martinus Institut, 2. juni 2015 <http://martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2015-06-02-jes-arbov.html>

Buch, Tage: "Udviklingen efter Martinus bortgang". *Den Ny Verdensimpuls*, nr. 2, 2012, s. 24-32.

Fridell, Ingemar: Åbent brev til Rådet for Martinus Institut. Klint foråret 1989. <http://martinusportal.se/blog/sakens-historia-om-svenskekriget-1989>

Hahn, Søren: "Apropos en smuk misforståelse". *Den ny Verdensimpuls* nr. 1, 2012 marts, side 12

Käck, Max: *Om mitt förhållande till Saken. Minnen och reflektioner från tjugofem års arbete med Martinus Kosmologi*, 2013 http://www.xn--kck-qla.se/artiklar/Om_mitt_forhallande_till_Saken.pdf.

Käck, Max: *Öppet brev till Ib Schleicher och Rådet för Martinus Institut*, 13. maj 1989. http://www.xn--kck-qla.se/artiklar/Om_mitt_forhallande_till_Saken.pdf.

Rådet: Brev til Max Käck, Ingemar Fridell og Christer Malmström, den 29. juli 1989. <http://martinusportal.se/blog/sakens-historia-om-svenskekriget-1989>

Rådet: "Om vinterskolen", *Kosmos*, nr. 5 1988.

"Sakens historia – Om svenskekriget 1989", Indlæg offentliggjort 16. juni 2013. <http://martinusportal.se/blog/sakens-historia-om-svenskekriget-1989>

Strukturen. Martinus Institut 1992.

Rådsmedlem Jacob Kølle Christensen på mindedagen 2015:

Af Søren Ingemann Larsen

På den årlige "Mindedag", som Martinusinstituttet arrangerer på centeret i Klint - i år den 8. august 2015 - i anledning af Martinus fødselsdag fremkom rådsmedlemmet Jacob Kølle Christensen med en 3 minutters redegørelse for den verserende ophavsretssag. Man kan høre den via følgende link:
martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2015-08-15-jacob-koelle-christensen-paa-mindedagen.html

Som man kan konstatere, er Jacob Kølles version af konflikten åbenlyst misvisende og i strid med sandheden.

Jacob Kølle præsenterer konflikten som en helt banal og typisk piratkopieringssag. Han nævner intet om selve baggrunden for, at firkløveret har publiceret materiale uden om MI. For en intetanende tilhører på mindedagen vil det se ud, som om nogen på ulovlig vis kopierer materiale, som MI selv udgiver eller giver adgang til. Der er derfor tale om en grov manipulation af Sagens interesserede.

Som de, som læser dette, udmærket vil vide, spærres MI i sine publikationer adgangen til det uændrede materiale. Uden firkløverets indsats ville der ikke her og nu være adgang til

- manuskriptet til Livets Bog
- førsteudgaver (eller udgaver fra Martinus' tid) af Livets Bog, Det evige Verdensbillede I-III, logik, bisættelse og samtlige småbøger og artikler
- Martinus' originale bandede foredrag

Når Jacob Kølle intet nævner om dette med, at værket skal kunne tilgås i uændret form, kan det kun skyldes, at han nødt vil ind i den diskussion, selv om den er alfa og omega og Sagens egentlige omdrejningspunkt. Han ved, at MI her har et forklaringsproblem, og hvis der dykkes ned i det aspekt, vil absurditeten af MI retssag blive synlig. Det er og bliver jo absurd, at MI - for gavegiveres penge - anlægger retssag mod tilgængeliggørelsen af det uændrede værk.

Jacob Kølle går så vidt som til at kalde firkløverets handlinger for et "angreb på instituttets ophavsret". Også dette er direkte usandt. Et angreb ville det jo kun have været, hvis det, firkløveret publicerede, var identisk med det, instituttet selv gav adgang til. Men det er jo netop ikke tilfældet.

Jacob Kølle forsøger at gøre gældende, at hvis MI ikke hindrede firkløverets udgivelse af det originale uændrede værk, ville MI miste sin ophavsret, hvilket er endnu en usandhed.

Situationen er den, at uanset udfaldet af retssagen vil MI til enhver tid - så længe gyldighedstiden af ophavsretten varer - kunne gribe ind over for piratkopiering, dvs MI vil med rettens hjælp kunne forhindre, at andre udgav MIs egne forfalskede og ændrede udgaver. MI vil også ved hjælp af sin ophavsret kunne hindre - andre end dem selv - i at lave ændringer i Martinus' værk.

Hvis MI var i tvivl og ville have en juridisk bekræftelse på, at det er MI, der er indehaver af ophavsretten, kunne MI jo blot meddele firkløveret en licens.

Så der ligger noget andet bag disse mange fordrejninger og direkte usandheder, og det eneste, jeg kan få øje på, er, at MI ønsker at fastholde sin juridiske og moralske ret til at udgive Martinus' værk i ændret og dermed forfalsket form, selv om det strider åbenlyst mod selve loven for MIs virke og eksistens, nemlig den, der siger, at værket skal bevares UÆNDRET SOM DET FORELÅ ved Martinus' bortgang.

Jacob Kølles næste manipulation af sandheden består i, at han overfor Mindedagens tilhørere fremstiller det, som om sagen er endelig afgjort. Han undlader helt at nævne, at sagen er anket til Landsretten. Den intetanende tilhører må således forlade Mindedagen med det indtryk, at sagen er endelig afgjort, og at der kun mangler en sag om de økonomiske konsekvenser.

Det er temmelig rystende, at et rådsmedlem fra Martinus eget institut på Martinus' mindedag vil nedlade sig til at udtale sig så usandt om noget der er så relevant for Martinus' sag.

Var der noget, Martinus var kompromisløs overfor, så var det at han værk skulle være tilgængeligt i uændret form, og hele dette aspekt af konflikten forbigår Jacob Kølle blot i tavshed.

Historien om endnu et forgæves forsøg på konfliktløsning

Først blev følgende brev sendt:

Ebberup, den 22. juni 2015

Kære

Den 30. august 2015 kl. 11:00 vil vi gerne invitere jer alle - Rådets 6 medlemmer og "firkløverets" 4 personer til en samtale i sagen om copyrighten til Martinus åndsvidenskabelige værker.

Hvor ville det være dejligt, hvis I kunne komme til en forståelse og trods forskellighederne til et samarbejde og droppe den kedelige retssag.

Vi, Nils og Hanne, vil ikke deltage, men vi vil invitere en konfliktløser/coach, som vil deltage i jeres samtaler. Vi vil være hjemme og sørge for mad og drikke.

Denne invitation kendes kun af jer 10 personer og Nils og Hanne. Konfliktløseren/coachen får først besked, når vi ved om I vil deltage i dette møde. Efter mødet vil der ikke komme nogen referater eller udtalelser, hverken skriftligt eller mundtligt fra os, Nils og Hanne. Denne opslidende uoverensstemmelse fylder dagligt vores sind og vi ønsker inderligt, at den snart må kunne afsluttes.

Det er med stor kærlighed og dyb respekt for alt det Martinus har givet os, at vi med denne invitation tillader os at forsøge, om det er muligt at der kan nås en overensstemmelse.

Kærlig hilsen

Nils og Hanne

S.U.: Venligst senest 1. august 2015

Nils og Hanne Hulgaard Ebberupvej 110
5631 Ebberup

Nils: e-mail: nils@nils-h.d.ls mobil: 2210 7277

Hanne: e-mail: hannelh@hannelh.dk mobil: 2032 5979

Enslydende breve er sendt til følgende:

Willem Johannes Kuiper

Per Jan Neergaard

Trine Møller

Jakob Kølbe Christensen

Peter Bendtsen

Mary McGovern

Ruth Olsen

Kurt Christiansen

Søren Ingemann Larsen

Jan Langekær

Dernæst fik vi flg mail:

Ebberup d. 3. august 2015

Kære Ruth, Søren, Kurt og Jan

Vi vil gerne sige tak for jeres positive og venlige tilbagemelding på vores oprigtige forsøg på at etablere et møde mellem jer fire og MI's seks rådsmedlemmer, Willem, Per Jan, Trine, Jakob, Peter og Mary.

Vi havde SU senest 1. august 2015 - men, men vi har intet som helst hørt fra de seks rådsmedlemmer og derfor betragter vi denne tavshed som et tegn på, - at rådsmedlemmerne ikke er interesserede i dette møde. Vi undres alligevel lidt over, at vi ikke har hørt bare den mindste lyd fra nogen af rådsmedlemmerne. Så vi må vel bare konstatere at vi er opdraget meget forskelligt.

Hvis I stadig har lyst til at kigge forbi her hos os d. 30. august, er I hjertelig velkomne – blot lad os det vide.

De kærligste hilsner

Nils og Hanne

PS: Da der ikke har været noget møde, ser vi ingen grund til fortrolighed om invitationen og dette brev.

Da der d. 6/8 opstod debat på facebook om, at Rådet/Instituttet endnu engang ignorerede alle gode Martinus-venners forsøg på at få en mægling i stand, kom der flg. mail fra råds-suppleant Mary MCGovern ved hæftet et udateret brev, som man mente Rådet skulle have sendt.

Fra: Mary McGovern [<mailto:mary@martinus.dk>]

Sendt: 7. august 2015 16:19

Til: nils@nils-h.dk; hannelh@hannelh.dk

Emne: re. jeres brev

Kære Nils og Hanne Hulgaard

I fald I ikke har modtaget vores svar på jeres invitation, som vi sendte som et fysisk brev i juni, fremsender vi en kopi af vores svar til orientering.

Med venlig hilsen

Rådet

Kære Nils og Hanne Hulgaard.

Medlemmerne af rådet har hver i sær modtaget en skriftlig invitation fra jer til en samtale med modparten i retssagen. Rådet vil gerne sige tak for disse velmente henvendelser.

Rådet kan imidlertid ikke deltage i en sådan samtale, når retsprocessen ikke er afsluttet.

Når retssagen er endeligt afsluttet ved dansk ret vil rådet offentliggøre en redegørelse over hele forløbet omkring ophavsretslikekrænkelserne som de sagsøgte har været impliceret i. Af redegørelsen vil det fremgå, at der allerede er gjort mange forsøg fra instituttets side på at løse konflikten uden en retssag.

Vi skal bede om, at eventuelle fremtidige henvendelser af denne art rettes til Martinus Institut eller til rådet og ikke til rådets medlemmer som privatpersoner.

Med venlig hilsen

Rådet

Nils og Hanne Hulgaard sendte derpå flg. Mail:

Kære Rådet for Martinus Institut

Att.: Willem, Per Jan, Trine, Jakob, Peter & Mary.

Tak for e-mail som vi har modtaget i dag 7. august 2015 kl. 16:19, hvorefter det fremgår at Rådet har sendt et fysisk brev til os med svar på vores invitation af 22. juni 2015.

Vi har ikke modtaget noget brev fra Rådet – og vi har ikke været bortrejst herfra siden vi sendte invitationen. Det første vi hører fra Rådet er nedenstående mail fra Mary McGovern, som vi altså lige har modtaget.

Medsendte kopi af det fysiske brev, som Rådet altså skulle have sendt til os, er ikke dateret – hvornår mon rådet har sendt det til os? Alt i alt må vi dog sige at det er utrolig positivt at Rådet nu kommunikerer – det er dog bedre end total tavshed.

kærlig hilsen

Hanne og Nils

cc: Ruth, Jan, Kurt & Søren

Så kom der endnu en mail fra Mary:

Fra: Mary McGovern [<mailto:mary@martinus.dk>]

Sendt: 11. august 2015 20:19

Til: Nils Hulgaard; raadet@martinus.dk; hannelh@hannelh.dk

Emne: Re: re. jeres brev

Kære Hanne og Nils!

Som jeg skrev i min mail, blev brevet sendt i juni måned. Vi har ikke den præcise dato, men vi kan se,

at det blev lavet et udkast til vores svar d. 25. juni. Vi kunne ikke sende det per mail, da vi ikke havde jeres mailadresse på det tidspunkt. Vi ved ikke, om der gik én eller to dage, før vores svar blev skrevet ud på vores brevpapir og sendt afsted med posten, med det blev i hvert fald sendt afsted inden afgang af juni.

Det er jo meget beklageligt, at I ikke modtog brevet.

Endnu en gang tak for jeres gode hensigter.

Med venlig hilsen

Rådet

Herpå skriver Nils og Hanne:

den 12. august 2015

Kære rådsmedlemmer for Martinus Institut

Att: Willem, Per Jan, Trine, Jakob, Peter og Mary

Tak for e-mail som Mary sendte os den 11. august 2015 kl. 20:19 underskrevet af Rådet (se nedenfor).

Vi har ikke modtaget noget brev fra Rådet efter at vi sendte vores invitation den 22. juni 2015 til en samtale mellem Rådets medlemmer og 4-kløveret.

Mary skriver, at de kan se, at der lavet et udkast til et brev dateret d. 25. juni indeholdende et svar på vores invitation. Et brev skrevet på deres eget brevpapir skulle så være afsendt inden udgangen af juni. Vi har ikke modtaget noget brev.

Mary skriver også at de sendte brevet med posten, fordi de ikke havde vores e-mail adresser. Det forstår vi ikke, da både Hannes og Nils e-mail adresser står på forsiden af invitationen, som vi sendte 22. juni 2015 (kopi vedlagt). Dette er absurd!

Det er muligt, at det er naivt af os at prøve at mildne det efterhånden absurde teater, der udspiller sig i konflikten – men for Vorherre er vi vel alle ens?

Tænk engang hvilken lettelse det ville være at skrinlægge disse absurde uoverensstemmelser eller blot i det mindste at begynde at tale sammen her i 125-året for Verdensgenløseren Martinus' fødsel.

Oprigtig talt så var invitationen et dybtfølt forsøg på at mildne uoverensstemmelserne – og tillige i dybfølt respekt for alt det Martinus har givet os.

Kærlig hilsen

Nils og Hanne

cc: Ruth, Kurt, Søren og Jan

BARE ALMINDELIGT VAND

Af Gunnar Carlsson

Hvad er vand, hvorfra kommer det og hvorhen forsvinder det?

Vand er det mærkeligste stof, vi kender. Alt hvad vi forbinder med begrebet liv behøver vand. Vand er af overordentlig betydning for jordklodens varmeomsætning. Men måske det mest forunderlige er, at vand er tungest og har mest tæthed ved omkring 4 grader celsius. Indenfor temperatur-intervallet +4 til 0 grader formindskes tætheden til forskel fra så godt som alle andre stoffer, hvis tæthed øges med faldende temperatur.

Hvorfra kommer vandet? Man har foreslået, at vand kommer til jorden med kometer og andet himmelstof, som indeholder vand, men i den senere tid har man fundet vældige vandreservoirer i jordens indre, som tyder på, at vor planet allerede fra begyndelsen af sin udvikling indeholdt meget vand.

Som alle andre fysiske stoffer, vi kan sanse, består vand af partikler og tomrum, hvor tomheden er totalt dominerende. Analyserer vi de mindste fysiske partikler, vi kan opleve, elementarpartiklerne, viser stadig flere undersøgelser, at selv disse består af partikler og dominerende tomrum, et tomrum som ikke er noget intet men opfyldt af stråler og bølger af elektromagnetisk karakter.

Vandet er i sig selv altså noget helt andet end vor oplevelse af vand. Hvornår bliver vand til det vand, vi oplever med vore fysiske sanser? Det bliver det, når den energitilstand af rent elektromagnetisk karakter, som vand repræsenterer, reagerer med vore sanseorganer, hvorved nye energikombinationer skabes, som giver os forestillingen om det, vi kalder vand. For fysisk oplevende væsener kan "vand-energitilstanden" opleves helt forskellig. For et "klodævsen" som jorden vil vort vand sandsynligvis opleves som ren elektricitet.

Hvordan skabes da den energitilstand, som efter reaktion med vore fysiske sanseorganer giver os illusionen af vand? Den gængse opfattelse hos den materialistiske videnskab er, at det er tilfældigheder, den "årsagsløse årsag" i postulatet om den kausale determinisme. For andre er svaret "Gud" eller Skaberen. Analyserer vi et hvilket som helst fysisk fænomen finder vi, at det består af bevægelses-kombinationer i bevægelses-kombinationer, intetsteds finder vi et fast punkt, hvorfra bevægelsen kan opleves. Men en bevægelse kan ikke opleve en anden bevægelse, der må findes et fast punkt, dette "noget" som skaber og oplever. Det vi oplever som vort Jeg.

Det vand, vi oplever, er altså noget skabt på det elektromagnetiske plan som er synonymt med det psykiske eller åndelige plan, hvilket også er at betragte som tanker. Når et væsen tænker skabes der forskellige slags energitilstande. Tænkningen er midlertidig. I det ene øjeblik er den rolig og harmonisk og i næste opbrusende og rasende.

Men der findes også tænkning, som er unddraget dagsbevidstheden og findes som en automatfunktion, der "passer sig selv". En sådan form for tænkning kan være det, som vi oplever som vand, et tankeklima der hos jordkloden findes som en permanent funktion, en energifunktion som kan betragtes som jordklodens livskraft for dens mikroindivider. I denne energitilstand er der mulighed for at inkarnere og diskarnere konstant og jævnlige, for vandmolekylernes vedkommende måske tusind gange per sekund

Det vi betragter som vand er altså ikke noget permanent med vandmolekyler der næsten har evigt liv, det er et dynamisk energiocean, hvori væsenerne fødes, "dør" og reinkarnerer konstant. Skulle jordkloden "dø" og tankevirksomheden ophøre ville den energitilstand, i hvilken vandmolekylerne lever langsomt nedbrydes og overgå i andre energitilstande, hvorved vandmolekylernes mulighed for at inkarnere efterhånden forsvinder og jordkloden bliver et kosmisk lig.

Denne yderst komprimerede fremstilling vækker sikkert en masse spørgsmål. Lad mig bare påpege, at tids- og rumbegreber på det psykiske plan, i tankeverdenen, er noget helt andet end i den fysiske oplevede verden. Alle de mål- og vægtfacitter som materialisterne har udtænkt er bundne til eksperimenter og iagttagelser, udregnet i det "materialistiske rum", som altså er illusorisk! Men vi lever her og nu på det fysiske plan og må indrette os på det, indtil vi får udviklet psykiske sanser og kan opleve i et uendeligheds- og evighedsperspektiv.

KORT

Ruth Olsen

FOR TAL

Hvor kommer Jordens vand fra?

For naturvidenskaben er det stadig en gåde, hvor vandet på Jorden kommer fra, især de store oceaner der dækker ca 70% af Jordens overflade. Alle de fantasifulde forklaringer, man hidtil har forsøgt sig med, som f.eks. fra meteornedslag, regn ude fra rummet osv, kan de nok selv se, ikke passer.

Men de kan jo ikke forestille sig, at Jorden som levende væsen med sin skabende bevidsthed selv kan skabe vand.

Man har for nylig opdaget kilometervis af kæmpestore dybe søer langt under den knastørre Kalahari-ørken i det sydlige Afrika. Havde man kunnet hente dette friske ferskvand op, ville ørkenen kunne blive til frugtbare marker. Med denne opdagelse må man erkende, at vand ikke kommer udefra, men noget Jorden skaber indefra. Man kender det allerede fra de mange kildevæld, der rundt om springer frem fra Jordens indre klippegrund.

Martinus har forklaret, at Jordens vand er ligesom vores blod, og det ved man nok er noget, der fysisk skabes i vor egen organisme, nu som automatfunktion men engang i fjerne tider som en bevidsthedsfunktion. Principielt er Jorden ikke anderledes end os.

Når man ikke finder vand på uddøde planeter, er det selvfølgelig, fordi ”ånden har forladt dem”, dvs de mangler den skabende bevidsthed.

Om bl.a. klima

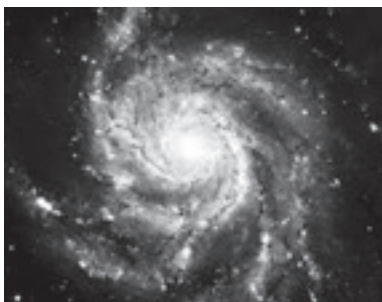
Mon menneskene tillægger sig selv for stor betydning for udviklingen her på jorden både mht. dyrearters ophør og klimaforandringer? I småbogen ”Den ideelle føde” kap. 7 skriver Martinus:

”Det, der er faldet i menneskenes lod at regulere af de levende væsners antal på jorden, er i realiteten kun en ubetydelighed ved siden af den virkelige reguleringsfaktor: Jordens åndelige atmosfære, idet den er det direkte udløsende moment i jordens tiltræknings- og frastødningsevne, og denne igen ifølge kosmiske analyser udgør fundamentet for jordens astronomiske forhold og dermed for dens klima.”

Altså – det er Jorden som makrovæsen, der tiltrækker sine mikrovæsen og styrer begivenhederne i sin organisme.

Men vi kan selvfølgelig ikke derfor frasige os ethvert ansvar for de ulykker, vi selv er årsag til, om end de set i det store perspektiv er ”småting” og ikke kan vælte den overordnede udviklingsplan. Skulle forandringen af klimaet koste nogle millioner menneskers for tidlige diskarnation, gør det jo ikke den store forskel for jorden som makrovæsen.

Universet skabt af støv?

Vi hører en vedholdende påstand fra naturvidenskabens folk om, at universet er skabt af støv, der har samlet sig. De kan åbenbart ikke selv se, hvor tåbeligt det lyder, for hvor skulle det allerførste støvkorn komme fra? Jo, der er støv i Jordens nærmeste atmosfære, men ude i rummet er der intet støv.

Der er der til gengæld masser af ”ånd”, dvs elektricitet også kaldet stråleformig materie. Det er når denne energi fortætter sig i en indadgående spiralbevægelse, at varmen til sidst bliver så høj, at der opstår lysende partikler. Så først regner forskerne dem med til universet, resten er jo bare tomrum, tror de. Når disse partikler lyser, er det fordi det er små kulstofpartikler, som jo er grundlaget for al soldannelse.

Man har undret sig over, at et solsystem 63 lysår herfra, kaldet Beta Pictoris, indeholder 20 gange så meget kulstof som vort solsystem, skønt det kun er 8-20 millioner år (vort eget 4,5 mia. år). Men det er ganske naturligt, da al synlig fysisk stofdannelse begynder som kulstof og først med alderen udvikler en masse andre stoffer. Centeret, solen, vedbliver dog at bestå af mest kulstof udover de usynlige materier.

Genforskningens vildveje

I en TV-udsendelse 15/8 om eenæggede tvillinger, kom den igen – påstanden om, at ens politiske holdning er styret af generne. Som om noget fysisk kunne styre noget åndeligt!

I udsendelsen optrådte et par unge piger, som angiveligt skulle være født med de helt samme gener, og dog var de meget forskellige af personlighed, f.eks. var den ene heteroseksuel og den anden homoseksuel. Hvordan forsøgte man så at forklare det? Med at den ene havde fået ”tændt” for lidt andre gener end den anden i fostertilstanden pga nogle hormoner indflydelse.

Det er det, man kalder ”epigenetik”, og som bl.a. bruges til at forklare, hvordan gener kan ændres af påvirkning fra omgivelserne og af personens adfærd. Nu hvor man således er blevet klar over, at generne ikke er så afgørende endda, hvorfor bliver man så ved med at skræmme unge piger til at få bortopereret deres bryster, fordi brystkræft menes hos dem at være arveligt betinget af deres gener.

Forskerne mener også, at de ved en gentest kan afgøre, hvem der får en for tidlig død. Ja det er ikke så lidt, man mener at kunne forudsige på grundlag af en persons gener. Jeg har læst et sted, at man er begyndt at eksperimentere med genmanipulation på ufødte fostre for at undgå diverse sygdomme. Racehygiejne eller ”fagre ny verden”?

Mon ikke det haster med at komme til erkendelse af, hvad gener *ikke* er! Eenæggede tvillinger har måske nok et ret ens ydre, men de medbringer jo hver sit sæt af talentkerner fra tidligere liv. Når de vælger at ligge sammen i den samme livmoder i 9 måneder, er det jo nok fordi de følte sig forbundne, inden de kom der.

At bevidstheden og de åndelige legemer er overordnet den fysiske organisme, og altså også generne, må videnskaben til at forstå, inden den kører alt for langt ud af det spor, hvor man vil gøre gener til uafvendelig skæbne.

Den katolske kirke

Katolicismen ”synger på sit sidste vers”. Dens kirker lukker nu i tusindvis i USA, bl.a. fordi der er stadig færre, der vil være præster i den, og økonomien skranter fordi de har måttet betale store erstatninger for præsters seksuelle overgreb på børn. Også i Irland halter det, og tilslutningen er mere end halveret de sidste 5 år. Overalt i EU, også i Polen, mangler der præster til den kirke.

Denne udvikling er for længst blevet forudsagt, også af Martinus, som tilføjede at der til sidst ville komme en pave, der rettede lidt op på kirkens indre forfald. Nogle mener, at i de lande som var udsat for undertrykkelse udefra og nationalismen derfor blomstrede, fik kirken en ret stor betydning, som et slags mentalt samlingspunkt. Men med større frihed og en udviklet evne til at tænke selv sammen med den store globale informationsstrøm, gider man – især de unge – ikke længere de forældede dogmer.

Den dyre medicin

Der bliver flere og flere syge, og udgifterne til medicin truer med at sprænge rammerne for, hvad samfundet kan klare at bruge på sygehusvæsenet. At forlænge et liv bare nogle måneder kan koste mere, end det en skatteyder betaler i flere år. Og måske er der kun tale om en kort og lidelsesfyldt frist for den syge. Men politikerne tør ikke bremse op. Folk tror jo, de kun har det ene liv og klamrer sig til det.

Og hvordan kan de tro andet, når medierne konstant er fyldt med det budskab. Tænk hvis det gik op for folk flest, at døden i virkeligheden er en befrielse, så de selv kunne sige nej tak til den kostbare livsforlængelse. Men de ved ikke, de blot skal på en midlertidig "ferie".

For nylig var der stor ståhej, fordi et plejehjem ikke havde en hjertestarter, og en gammel mand derfor døde, da hans hjerte holdt op med at slå. Jeg gætter på, han nu sidder et sted og er kisteglad for at have fået lov til at slippe herfra. Livet på vore dages plejehjem er jo sjældent ligefrem livsglædebefordrende. Når min tid kommer, vil jeg nødigt have, at andre kan bestemme, om jeg skal blive her lidt endnu.

Aktiv dødshjælp

Der var en udmærket dokumentarudsendelse i TV om en mand, der var rejst til Schweiz for at få aktiv dødshjælp. Da han fik overrakt det

lille bæger med den medicin, der skulle standse hans hjerte, ville han gerne have en forsikring om, at han ved at drikke det aldrig ville vågne op mere. Den forsikring fik han.

Hvad mon han nu tænker, når han vågner op på den anden side og opdager, han stadig har sin bevidsthed? Jeg håber, det ikke vil vare alt for længe, inden han finder ud af at bede om hjælp.

Musik terapi

Der er oprettet et forskningscenter i Århus, som skal kortlægge, hvordan musik kan bruges i sygdomsbehandling og til at lindre smerter. Der er ikke noget nyt i, at harmoniske toner har en afslappende og dermed gavnlig indflydelse på den menneskelige sindstilstand, og således også på helbredet. Vi kender det også fra de vuggeviser, vi synger for at få små børn til at falde i søvn.

Men i dag er almindelig erfaring ikke nok. Det skal kunne dokumenteres i forskningsrapporter. Og det er jo fint nok, hvis det kan føre til, at man begynder at bruge healingsmusik på hospitaler og plejehjem. Musik er en energivibration, der kan påvirke den menneskelige organismes energimønster, så måske kan forskningen afsløre, hvilken type musik der passer for den enkelte persons mønster og bedst kan rette op på en ubalance. Altså en form for energimedisin.

Finansmagtens EU

De private banker øger deres formue ved at lade folk (spekulanter) og stater stifte gæld. Når regeringerne giver slip på enhver lovregering af finansmarkedet, skaber bankerne de økonomiske "bobler" og kriser, vi jævnligt ser opstå. Når låntagerne så ikke kan betale deres gæld til bankerne, må landenes skatteydere træde til, politikerne tør jo ikke lade banker gå konkurs, for så går penge-svikmøllen i stå.

Det er hvad vi ser i EU i dag, bl.a. med problemet Grækenland. Bankerne blev ved med at låne grækerne penge, uden åbenbart at bekymre sig om, hvordan de fik dem igen. De var så sikre på, politikerne ville redde dem. Det er så det EURO-landene er i gang med via deres hjælpepakker, især for at redde de tyske banker. Hvem har nu ansvaret? Hvem kan EU's skatteborgere give skylden?

Man lod på helt uansvarlig vis Grækenland gå med i EURO'en, selv om der ikke var basis for det. For finanssystemet ønskede et EU med fælles mønt. Nu lader man den nye regering stå med problemet, nu hvor der endelig er en regering, der vil gøre op med korrupsionen og alle de spekulanter, der "skummede fløden" før krisen og siden førte pengene ud af landet.

Man spiller på finanskapitalens betingelser i EU, ligesom i resten af verden i øvrigt. Først når der sker

virkelige ændringer i det grundlag, sådan at vi kan forhindre kriserne med dertilhørende stor arbejdsløshed, vil vi kunne få et folkeligt forenet Europa. Indtil da vil vi se stigning i de fascistiske kræfter og dermed intern konflikt dog uden rigtig krig. Det er jo meningen, at vi skal forenes, men der er en del ”børnesygdomme”, som først skal overstås.

Feminisering

Mange mænd – også statsminister Lars Løkke – klager over, at samfundet er blevet det, de kalder ”feminiseret”. De synes kvinder er ved at blive for dominerende, og at drengene lades i stikken, fordi de ikke kan følge med nu, hvor pigerne har fuld fart på i udviklingen. Maskuline værdier synes ikke at være i høj kurs længere – hvad det så er for noget.

Nu er det jo ikke, fordi mænd mangler indflydelse i samfundet, for det er godt nok mest mænd, der ligger i bunden, men de ligger jo også mest i toppen. Måske skulle jeg sende statsministeren et eksemplar af bogen ”Polforvandling”, men den gider han nok ikke læse.

Efterhånden som polforvandlingen skrider fremad og mænd pga udviklingen af deres feminine side mister magtmæssig terræn, vil der komme en masse problemer. Men det finder på et tidspunkt et fredeligt leje, hvor vi lærer at sætte pris på de menneskelige kærlige egenskaber uanset køn.

Vegetarisme-forskning

Forskningen har vist, at de religiøse grupper, der spiser vegetarisk, har langt mindre hjerte-kar sygdomme. Ikke fordi de er religiøse, men altså fordi de ikke spiser kød.

Det hober sig op for tiden med forskningsrapporter, der viser, hvor megen sygdom man kan undgå ved at blive vegetar. Den logiske forklaring giver Martinus os i småbogen ”Dem ideelle føde” – kød er f.eks. alt for energikrævende for vort fordøjelsessystem.

En ny myte?

Joseph Campbell, som fremhævede mytens betydning for menneskers livsforståelse gennem tiderne, mener at da vi så jordkloden ude fra rummet, begyndte en ny og moderne myte at tage form, bl.a. ved beskrivelsen af Gaia som et levende væsen. Den vil komme til at indeholde noget af det, som høvding Seattle skrev i et brev 1954 til den amerikanske præsident som svar på de hvides ønsker om at købe indianernes land, mener Campbell.

Så lad mig her bringe nogle få citater i udpluk fra dette brev:

Hvorledes kan man købe eller sælge himlen og jordens varme? Tanken er os fremmed. Hvis vi ikke ejer luftens friskhed og vandets glitren – hvorledes kan De så købe dem? Vi er en del af jorden, og jorden er en del af os. De duftende blomster er vore søstre. Hjorten, hesten og den mægtige ørn er vore brødre.

Den hvide mand behandler sin moder, jorden, og sin broder, himmelen, som ting der kan købes og plyndres, sælges som får eller glasperler. For at stille sin umådelige sult vil den hvide mand opsluge jorden og ikke efterlade andet end ørken.

Luften er kostbar for den røde mand, for alting deler det samme vejr – dyret, træet, mennesket – alle deler de den samme luft.

Hvad er mennesket uden dyr? Var alle dyr væk, ville mennesket dø af sjælens store ensomhed. For hvad der sker med dyrene, vil snart også overgå menneskene. Alting er forbundet med hinanden.

Hvis vi sælger jer vort land, så elsk det, som vi elskede det. Tag vare på det, som vi tog vare på det. Behold erindringen om landet, som det var, da I tog det. Og pas med al jeres styrke, ånd og hjerte på det for jeres børn og elsk det, som Gud elsker os alle.

Det tragiske er, at det gjorde de ikke! I dag er den profithungrende fødevarerindustri ved at ødelægge menneskers liv med bl.a. sukkersyge, fedme m.m.

Mike Peter Bartholdy Jørgensen skrev på facebook:

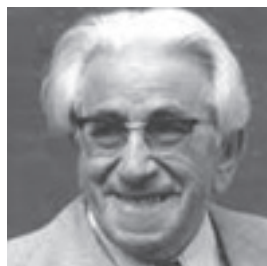
Som søgende sjæl i Sandhedens Skov, er jeg kommet til et smukt og forunderligt træ der hedder Martinus. Det er STORT og ser sundt og fantastisk ud. Det står badet i lys og skinner i alle regnbuens farver.

Har gjort vejen forbi træet til min faste rute og glæder mig til at få overskud til at klatre i det. Har siddet lidt på afstand og kigget i betagelse.. Kan fornemme mange andre betragtere i skyggerne, der ligesom mig ikke kommer frem pga. uro omkring dens stamme..

Vil forblive lidt mere på afstand, indtil freden igen har indfundet sig og fortsætter min vandring i Sandheden Skov. Vel vidende at hele skoven tilsammen er sandheden.

At hvert lille og stort træ i skoven (religion og videnskab) vokser mod solen (Gud). Og at "luften" mellem træerne (det vores menneskelige hjerne ikke kan forstå), altid vil repræsentere et større areal, end træernes samlede masse (den samlede mængde af viden og åbenbaringer).

Desværre ser jeg mange, der krammer et træ så hårdt og lidenskabeligt, at de ikke for en stund kan slippe det, og nyde en tur i Sandhedens Skov. Der er mange smukke steder i skoven, hvor det er sundt at meditere. Må det være mit ønske for alle - Kærlighed

Martinus skrev et brev, der viser hans omsorg for demokratiske processer i hans "sag":

Den 28. april 1972.

TIL MIN MISSIONS TROFASTE
MEDARBEJDERE

I henhold til det store kosmiske analysearbejde og den symbolskabelse, jeg endnu har tilbage at udføre foruden den ny bog, jeg også arbejder på og må have færdig hurtigst muligt, har jeg følt det nødvendigt at føre udarbejdelsen PLANEN FOR OVERDRAGELSEN OG VIDERFØRELSEN AF MIN MISSION OG DENS ARBEJDSSTRUKTUR TIL MEDARBEJDERNE ind i en mere kortfattet skabelse end det noget vidtløftige diskussionsområde, vi er kommet ind i. Dette i forbindelse med de månedlange tidsrum mellem medarbejdermøderne er med til at forlænge skabelsen af nævnte plan.

Jeg mener også, at de på medarbejdermøderne herskende diskussioner over samme emne er overordentligt velmente, men mange af disse er foreløbig ganske uaktuelle og udgør derfor spild af tid. Jeg har derfor følt, at vi er kommet ind på en for mig alt for besværlig vej i skabelsen af den omtalte plan, der i virkeligheden skal være mit testamente for min missions sags overdragelse til dens trofaste og kærlige medarbejdere efter mit ophør på det fysiske plan.

Det er derfor i henhold til det foranstående nødvendigt, at jeg selv må udarbejde dette for min mission og

dens sags videreførelse livsvigtige testamente. Nævnte testaments udformning vil derfor midlertidigt blive udtaget af medarbejdermødernes program. Men når testamentet er færdigt vil det med tekst og symbol blive forevist på et medarbejdermøde til medarbejdernes bedømmelse og til eventuelle mulige rettelser inden dets stadfæstelse.

Dets bestemmelser vil naturligvis være fuld demokratisk eller kosmisk højkommunistisk.

Jeg håber, at mine kære og trofaste medarbejdere her vil forstå mig. Og jeg beder jer modtage min kærligste hilsen.

Martinus

N.B. Medarbejdermøderne vil naturligvis fortsætte som sædvanligt.

PS. Efter Martinus forlod jorden ophørte medarbejdermøderne, så vidt jeg ved. Det var vel for besværligt, hvis der kom afvigende meninger ind i billedet. (Ruth)

Vatikanets demokrati

Nu er selv Vatikanet begyndt at indføre en slags demokrati, nemlig ved valg af kardinaler. Måske ender det med, at selv den katolske kirke får mere åbenhed og demokrati end Martinus-sagen!

Pave Frans med samt en del af de italienske biskopper vil hjælpe de stakkels flygtninge og appellerer til almindelige mennesker om gøre, hvad de kan for at hjælpe.

Hvad med den danske folkekirke?

Heldigvis er der mange såkaldt almindelige danskere, der nu danner grupper for at række flygtninge en hjælpende hånd. Hvad med Martinus-folkets næstekærlighed? - Martinus forudsagde jo, at vi fik en sådan opgave!

Udpluk fra debatten på facebook:

Facebook-udveksling mellem 2xSøren:

Søren Hahn Det er svært at forstå hinanden Søren Ingemann Larsen, når man har forskellig baggrund for sin "skelneevne". Så du må bare tage det ad notam, når jeg gentager, hvad jeg har sagt tidligere: Det er helt ufatteligt for både mig og MI, at nogen ligesom forventer, at der ligger en skjult skat begravet i de ting, som nu er blevet rettet. Og når så dertil kommer, at disse rettelser var lige akkurat det, Martinus ventede af sine medarbejdere, så bliver det endnu mere uforståeligt.

Og på den baggrund vil du sikkert også kunne forstå, at MI slet ikke værdsætter dit arbejde og dit brud på copyrighten. De "historiske udgaver" er ikke udtryk for, at MI har forstået dig eller er enig med dig. De er som sagt blot tænkt som kopier af den historiske afdelings udstilling af tidligere tiders genstande. Ting, som hører Sagens oprindelse til.

Jeg tvivler heller ikke om, at du har samvittigheden i orden og føler det som en pligt. Vi får jo også er i gruppen bekræftet, at man opfatter situationen på samme måde som du. Men det gør hverken MI eller Byretten.

Søren Ingemann Larsen Det er en klar udmelding, og den viser nødvendigheden af, at vi greb til handling uden om MI. For med det, du siger, bør enhver kunne indse, at det ville og vil være udsigtsløst, at MI selv ville gøre dette materiale tilgængeligt. Det er lige præcis den slags udmeldinger, som vi skal bruge for at forklare en dommer, hvorfor det var NØDVENDIGT, at vi gik uden om MI.

Det er derfor UTROVÆRDIGT, når du samtidig forsøger at bilde os ind, at MI havde eller har realistiske planer om selv at trykke førsteudgaverne. Jeg siger mange tak.

SKELNE-EVNENS NØDVENDIGHED I FREDENS SKABELSE

Af Jan Schmidt

I sekteriske organisationer kræves der blind lydighed mod ledelsen. Den, der ønsker en logisk og klar intellektuel begrundelse for ledelsens beslutninger anses for det farligste i verden. I "Jehovas vidner" kræves der ubetinget tro på - og lydighed mod - ledelsen kaldet 'ældsterådet'. Og i Scientology kræves der også ubetinget tro på - og lydighed mod - ledelsen.

Og det samme er beklageligvis tilfældet i Martinus Institut til trods for at Martinus analyser handler om det diametralt modsatte, nemlig at frigøre sig for sådanne autoritære, diktatoriske magtprincipper; at lære at tænke selv og ved brug af sin skelneevne at forholde sig kritisk til, hvad der er rigtigt og forkert. I ledelsen af Martinus Institut bliver Martinus egne analyser uheldigvis groft fejlfortolket og brugt imod ham og hans åndsvidenskab. Martinus' analyser om A- og B-kritikere bliver misbrugt til at udråbe enhver til b-kritiker, der ikke tror ukritisk - og ikke er ubetinget lydig mod - ledelsens beslutninger, helt analog med at Scientology har en tilsvarende betegnelse for folk, der ikke er ukritiske overfor ledelsen. I Scientology kaldes de blot for "suppressive person", eller anti-social person, hvor man under denne betegnelse bliver sat i bås med Napoleon, Hitler og i det hele taget alle, der ikke er ukritiske overfor Scientologis ledelse. I Jehovas vidner har man også et tilsvarende begreb, nemlig "de udstødte", som også defineres som alt, hvad der er grumt og uetisk og som ikke er ukritiske overfor ledelsen.

Hvis folk derfor fejlagtigt får indtryk af, at Martinus' verdensbillede er ligeså menneskefjendsk, forlorent og sekterisk som Jehovas vidner og Scientology, er det dybt beklageligt, men omvendt ikke så mærkeligt, for hvordan skulle folk, der ikke kender det i forvejen, kunne gennemskue, at Martinus' verdensbillede er lige modsat af den praksis hans institut ledes efter? Nemlig af mennesker med samme principielle omnipotente, autoritære, diktatoriske og patriarkalske tankegang og ledelsesmåde som den, der hersker hos både Scientology og Jehovas vidner og andre totalitære sekter.

Det mest positive er vel, at Martinus Institut har langt mindre magt end Scientology og Jehovas vidner. Men principielt ledes de ikke desto mindre ud fra samme forældede, sekteriske tankesæt om 'dem' og 'os': den påståede ufejlbarlige ledelse med dens blinde tilhængere overfor folk, der ikke er ukritiske overfor samme ledelse og derfor

regnes for at udgøre de forkerte, ulydige ballademagere. I denne sekteriske tankegang er det naturligvis de mod ledelsen ulydige, som er roden til alle problemer og freden ville øjeblikkeligt indfinde sig, hvis blot de ulydige ville underkaste sig ledelsen, sådan som mange andre allerede har gjort. Dette er sekt-mentalitetens egen selvforståelse eller lokallogik.

Denne lokallogik er sagens nuværende korsfæstelse - indefra. Og det må vi naturligvis tilgive. For dem, der fører krig, ved ikke hvad de gør, Og vi ved fra analyserne, at dem, der vil føre krig, de må føre krig, for at få de nødvendige lidelsesserfaringer, der lærer dem, at det skal man ikke. Ja, i visse tilfælde for overhovedet at opdage, at det, de laver, ikke er fred, men krig. Deres skelneevne er nemlig så spæd, at de ikke kan skelne mellem krig og fred, og derfor TROR de, de vælger freden, når de vælger krigen, At forsøge at tale dem fra det, hjælper intet. Men til dem der ikke vil krigen og som er modne til at skelne mellem krig og fred, til dem kan man oplyse om, hvad der foregår og dermed arbejde for at virkeliggøre analyserne i praksis.

Skelneevnen må vågne der, hvor den sover. I sekteriske systemer er al kritik - udover den ledelsen konstant selv udøver mod alt og alle - forbudt. Der, hvor al kritik er forbudt, der sover skelneevnen, og der hersker sekt-mentaliteten og diktaturet. Der støtter man krigen, selv om man tror, man støtter freden. Men sekt-mentaliteten udrydder sig selv i kraft af sin konflikt med verdenslogikken. Når sekt-mentalitetens lokallogik møder verdenslogikken, opstår lidelsen. Når lidelsen opstår, opstår længslen efter frigørelsen fra lidelsen og dermed længslen efter at tænke selv og ikke være bundet af sekt-mentalitetens 'tankepoliti' eller lokallogik. Derved opstår modet til at gå imod sekt-mentaliteten, uanset hvad det må koste af forfølgelse fra samme sekt-mentalitet. Og det er det, der er vejen ud i friheden og freden. Ikke ved at forskanse sig og "hytte sit eget", ikke ved at lade som ingenting og gemme sig bag en falsk etiket med ordet "upartiskhed", idet upartiskhed er det modsatte af ikke at tage stilling. Upartiskhed praktiseres alene ved virkelig at turde tage stilling - og ved virkelig at ønske at tage enhver korsfæstelse, der måtte være forbundet med denne stillingtagen. Først når man gør det, er man upartisk, og først dér opstår freden.

Jes Arbov skrev:

ENESTÅENDE FREMVISNING

Fuldstændigt enestående. Ikke tidligere set. Kom nærmere, mine damer og herrer! De tror næppe Deres egne øjne.

Århundreders suverænt mest betydningsfulde åndsvidenskabelige værk, som aldrig skulle ændres på

grundsproget, er nu ændret. Det, der aldrig nogensinde måtte ske, er nu hændt.

Det var ganske vist forfatterens tydelige og ufravigelige anvisning, at værket under ingen omstændigheder måtte ændres. Det måtte det ikke, havde forfatteren sagt, fordi ingen - absolut ingen - skulle være i tvivl om, at det var forfatterens originale tekst fra ord til anden. Hvert bogstav, hvert tegn, hvert komma skulle, ubetvivleligt for alle mennesker, være skrevet af ham.

Forfatteren havde været meget tydelig på dette punkt og havde sagt, at hvis folk på hans eget sprog om flere hundrede år ikke længere forstod hans bøger, ja så måtte de lære sig gammelt dansk.

Nu tror De måske, at der er gået hundreder af år siden forfatterens død, og at der efterhånden har indsneget sig en form for sløvsind eller døvhed over for hans bestemte og umisforståelige anvisning. Men det er der ikke. Der gik, mine damer og herrer, såmænd ikke meget mere end 10 år, før man begyndte at ændre forfatterens bøger. Nu ville man nemlig udgive bøgerne med den nyeste retskrivning.

Det er helt utroligt. Ingen har nogensinde set noget lignende!

Kom blot nærmere, mine damer og herrer. Se nøje på disse sider. Giv Dem endelig god tid og læs teksten omhyggeligt. Den er helt den samme og dog så forandret.

Jo, jeg forstår godt Deres spørgsmål, frue. De vil gerne vide, hvem der har gjort dette imod den elskelige forfatter og hans vidunderlige bøger. De tænker, at det må være ondsindede mennesker, der vil skade forfatteren og undergrave hans autoritet.

Men nej. Her tager De ganske fejl. Det er skam velmenende mennesker, der er glade for bøgerne.

Ja, det er et godt spørgsmål hr. De vil vide, hvorfor man vælger at træde op mod den mageløst epokegørende forfatter og tilsidesætte hans ønske for sine bøger, når man nu holder af ham og synes om hans værk?

Det er faktisk lidt af et mysterium. Nogle mener, man har gjort det for at tjene penge på at sælge flere bøger og andre mener, det er for at få flere unge læsere. Nogle tror, det er forfængelighed. At man er lidt flov og synes,

at hans bøger er gammeldags, og at man derfor vil pifte dem lidt op med et mere moderne skriftbillede. Måske spiller det hele ind. Det er svært at sige. Igen ved det vist med sikkerhed. Men noget i den retning.

Det mærkelige er også, at ethvert ungt menneske med lethed kan læse forfatterens vidunderlige bøger, hvis det vil. Sproget og skriften er slet ikke svær, men meget ligetil. For nogle mennesker kan bøgerne ganske vist være vanskelige at forstå. Men det er ikke på grund af ordene eller bogstaverne. Det skyldes indholdet, som ikke er for alle og enhver.

Så desværre, mine damer og herrer, her bliver jeg Dem svar skyldig. Det fremstår stadig som et mysterium, hvorfor man har valgt at ændre i bøgerne og volde den elskelige forfatter sorg.

De har helt ret, hr. Dette lille kongerige har mange ædle forfattere, som har skrevet hyldevis af bøger med gamle danske ord og bogstaver, og de bliver rask væk trykt, som de er, uden ændringer.

Nej, det er jo sandt frue. Vi ønsker slet ikke at læse forfatterens tekst i en anden form end hans egen. For som De ganske rigtigt siger, vi vil tæt ind på livet af forfatteren, hans mentalitet og samtid og se alting nøjagtigt, som han skrev det. Og vi vil mærke forfatteren og hans tilstedeværelse i det, han skrev. Nej, så du'r det ikke med de ændringer.

Jo, jeg forstår godt spørgsmålet. De vil vide om der har været fagfolk involveret. ... Okay, jeg forstår. Om der findes sprogkyndige fagpersoner, der har lagt navn til dette.

Her kan jeg svare meget klart nej. Der har ikke været fagfolk involveret, og ingen fagperson har lagt navn til udgivelsen. Der var ganske vist en filolog inde i billedet på et tidspunkt. Men han kom ikke rigtigt med i arbejdet. Han stillede nemlig som betingelse for at være med, at bøgerne skulle udgives uændrede, som de var, præcis efter forfatterens ønske. Og så kunne de jo ikke bruge ham. For det var det, de ville. Det havde de allerede besluttet. De VILLE ændre.

Jo frue, det er klart, De gerne vil vide det. Hvem der står bag. Hvem der lægger navn til.

Til det kan jeg sige, at man nogenlunde ved, hvem det er. Men nu skal De ikke tro, at det er sådan, at disse forskellige tekstredaktører, eller hvad vi skal kalde dem, står frem med navns nævnelse, eller at de er nævnt på titelbladet eller noget sådant. Det er der ikke tale om. Så langt fra! De vil vist helst være anonyme, sådan i baggrunden. Men som sagt, man ved alligevel, hvem der er de ansvarlige. Det lyder mærkeligt, men det er rent faktisk de personer, som har påtaget sig ansvaret for, at forfatterens værk

aldrig nogensinde må ændres, der har givet grønt lys og blåstemplet ændringerne.

Rolig, rolig nu! Det er ikke min beslutning. Slet ikke. Jeg har ikke noget med det at gøre. Jeg forstår Deres ophidselse, men min opgave er blot at kaste lys over, hvad der er sket med den kære forfatters værk. Og De må jo forstå, at alt er gjort i den bedste mening. Disse mennesker er ikke uddannede sprog- og litteraturfolk, og de har derfor heller ingen faglig indsigt i det, de foretager sig.

Det er jo rigtigt nok, frue. Man kan synes det er forkasteligt og meget forkert at sætte uddannede til den slags. Men her må De huske på, at disse personers manglende viden spiller ind på en meget ejendommelig måde. De tror nemlig selv, at de har stor forstand på sprog og litteratur og på udgivelsen af det epokegørende værk. Deres uvidenhed er faktisk så stor, at de slet ikke ved, at de ikke ved, hvordan et sådant arbejde skal gribes an.

Jeg vil bede Dem alle tænke alvorligt over dette. Disse menneskers store uvidenhed inden for området betyder helt enkelt, at de ikke kan overskue, hvad de gør. De skader ganske vist den elskelige forfatters værk, men det ved de virkelig ikke. Det må De endelig ikke tro. Det gør de ikke. De tror tværtimod, at de gør ham en tjeneste. Jeg har tilfældigvis hørt enkelte af dem sige det med stolthed i stemmen, at de var glade for at gøre den forfatter, de beundrede allermest, en bjørnetjeneste. De lagde selvfølgelig den nye betydning i ordet og var helt uvidende om, at den tjeneste, de i virkeligheden gjorde den elskelige forfatter, var en bjørnetjeneste i den gamle danske betydning.

Jamen det er da rigtigt, hr. Det ville være meget dejligt, hvis nogen kunne trykke forfatterens egne bøger, som de var, inden de blev ændret. Det er der rent faktisk nogen, der har gjort. Til en meget billig pris endda. Dejlige bøger.

Nej frue, desværre. Her må jeg skuffe Dem. Jeg forstår godt, at de mener, at nu, hvor det igen er muligt at læse den epokegørende forfatters bøger, som han skrev dem, må alt igen være blevet godt. Men det må De forstå. Dertil er vi slet ikke nået endnu.

Ja, hvad er der dog sket, frue.

Det falder mig ikke ganske let, men nu skal jeg fortælle Dem det. Her vil jeg bede Dem høre godt efter, for dette er vanskeligt at forstå. Men det forholder sig sådan. De, der er ansvarlige for ikke at ændre den enestående forfatters bøger, men som har ændret dem, har anlagt retssag mod dem, som har udgivet bøgerne uden at ændre dem.

Tys, tys. Stille nu. Nej, nej. Rolig, rolig. De må jo huske på... . Hør nu. Det er meget vigtigt, at De forstår dette.

De, der har ændret bøgerne, er helt sikre på, at de gør et godt arbejde og hjælper den elskelige forfatter med at bringe hans værk ud i verden.

Ja hr., det har De helt ret i. Det spørgsmål må man naturligvis stille. Hvordan nogen kan tro, at de hjælper ved at være ulydige mod den, de vil hjælpe?

Desværre hr., jeg bliver Dem svar skyldig. Jeg ville gerne have spurgt de ansvarlige for ændringerne om dette, men de vil ikke udtale sig. De har en retssag at tage sig af og svarer ikke på den slags spørgsmål.

Jo, det er rigtigt. Det sagde jeg. Den gamle forfatter er det elskeligste væsen. Ja, jeg forstår godt spørgsmålet. De vil vide, hvordan et så vidunderligt kærligt væsen kan gå ind for retssager med straf og skrappe bøder og den slags. Ja, og hvordan han kan bifalde, at man forfølger dem, der gør hans vilje ved at trykke hans bøger, præcis som han ønsker det.

Til det kan jeg svare helt klart. Den slags går han sandelig heller ikke ind for. Det gør han ikke. Det er lige omvendt for ham. Helt modsat faktisk. Han synes, at man skal tale sammen, finde ud af det og blive enige. Hans synes slet ikke, at retssager egner sig til at løse den slags problemer.

Jo, jo. Det er rigtigt forstået. Dem der har anlagt retsagen er de officielle udgivere af forfatterens bøger og repræsentanter for hans værk. De vil gerne vide, hvorfor de så gør det? Hvorfor de anlægger retssag?

Her har jeg ikke noget entydigt klart svar. Men jeg tror, at man må forstå det på den måde, at de dybest set ikke ved, hvad de gør. På den måde er de sådan set undskyldt.

Åbent brev til Institutet og bestyrelserne.
Om "Sagens hovedformål", næstekærligheden:

Af Tommy Bæk og Daniel Lundberg

,Martinus sagde, at samarbejdet i hans sag ville blive så godt, at det vil være et forbillede for samfundet uden for. Man kan vel næppe sige, at vi er nået til sagens samarbejdsmaal, når to store grupper er involveret i en bitter og langvarig retstvist! Hvilket føles paradoksalt, når tredje testamente skal inspirere til at få os fra konflikt til fred... Og selv om Martinus kosmologi står for sig selv, spiller det vel en rolle, hvordan fremtrædende repræsentanter

handler, hvad angår offentlighedens tillid til os og lyst til at interessere sig for analyserne? Gøres der god "reklame" for kærlighedsvidenskaben med denne store konflikt? Samtidig med, at personer på begge sider i konflikten i foredrag taler om Martinus åndelige videnskab som vejen til fred, er man altså involveret i en kamp, der deler Martinus sag i to lejre...

"jeg kan godt lide Kristus, men jeg kan ikke lide de kristne. De kristne er i modsætning til Kristus." – sagde mahatma gandhi. Gad vide, hvad han ville sige om Martinus og os martinusinteresserede i disse retssagstider? Og hvor mange millioner kommer der til at gå til sagsomkostninger, før afgørelsen sker? Penge, der overvejende er gavemidler, menneskers hårdt tjente penge, og som havde kunnet anvendes til mere positive ting.

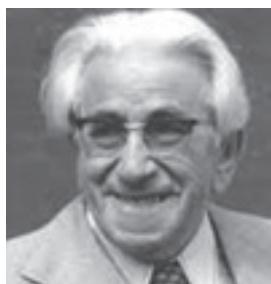
Konflikten er også meget svær at se en afslutning på, hvis man ikke når til enighed uden for retten. Selv når man får en endelig retlig afgørelse (om flere år?), vil kampen jo gå videre uden for retten på forskellige fora, i en evig kamp om gavepenge, hvor man spreder ondsindede rygter om hinanden.

Martinus skrev: "Man må altid huske på den store synssvagthed eller blindhed, der gør sig gældende, når det drejer sig om ransagning eller bedømmelse af egne fejl, og den umådelige synsskarphe, der er fremherskende, når det er næstens fejl, man ønsker at fremhæve." "Indenfor 'Sagen' må råde en Ånd, som absolut kun ser det lyse, det gode og kærlige i hver og en, for der findes absolut noget guddommeligt, lyst og kærligt i hvert levende væsen. At koncentrere sig om dette, at beskæftige sig med denne side af vor næstes natur, giver stor kundskab om lyset, giver stråleglans omkring enhver mentalitet, får alles øjne til at lyse."

"De der er i forbindelse og i så nær berøring med disse ting som jer, har et søgelys rettet på sig fra de kommende menneskeslægter. Enhver ting eller handling de foretager sig, bliver i dette øjeblik betragtet af millioner af mennesker, intet vil blive skjult. Enhver ting de gør, som ikke er i harmoni med mine ting, vil forårsage at tusinder af mennesker senere hen vil tage dette som undskyldning for deres egne forkerte handlinger. En gerning som ikke er i harmoni med mig, vil være som et mørkt punkt, der kaster en stedse voksende slagskygge langt ud i fremtiden, medens en gerning som er i harmoni med disse ting, vil lyse og stråle til evige tider, som eksempel til efterfølgelse. Man skal ikke lære i ord, men i gerning. Teoretikere har verden haft nok af, men det er praktikere den trænger til".

I lang tid har der været uoverensstemmelser mellem MI og firkløveret, og under en retssag vil det jo ses ekstra tydeligt. På forum fremhæver forskellige kritik om og om igen i en skyttegravskrig, der sjældent fører os nogen

vegne. Os, der skriver dette, tager ikke parti for den ene eller den anden side, men derimod synes vi, at der findes sådan noget som er godt, og sådan, som er mindre godt hos begge. Og det, vi anbefaler i stedet for retssag og skyttegravskrig er mere konstruktive samtaler mellem parterne, som vi mener lettere vil kunne løse problemerne. Ville det ikke være mere i Martinus ånd?

Noget, der ofte kommer frem i drøftelserne, er, at MI burde have været lidt mere lydhøre, og at firkløveret vist mere tålmodighed og ladet være med at udgive bøgerne selv. Så det er egentlig så svært at finde løsninger, hvis ikke viljen er til det, ved f. eks.: at give firkløveret licens til at udgive bøgerne eller at MI både udgiver en moderniseret udgave og en ”historisk”.

Vi tror ikke på at dæmonisere hinanden og udmale modstanderne som b-kritikere, som man vil holde uden for indflydelse. Ingen af parterne består af nogle enkelte personer, men det drejer sig om store fraktioner, der begge gør stor nytte i Martinus sag, og burde kunne supplere hinanden og have respekt for hinanden. Og det føles som at Martinus selv pegede på denne løsning fra starten af, da han satte Willy Kuijper og Rolf Elving i rådet, det siges, at han gjorde det for at de ville afbalancere hinanden. For selv om Rolf ikke har med retssagen at gøre, er han tæt forbundet med de sagsøgte, Kurt Christensen ønsker f. eks. at Rolf skal komme tilbage til rådet.

Og selv om vi alle har testamentet i fællesskab, tredje verdensbillede, er det jo ikke underligt, at der dannes større grupper i en forening af mennesker, ligesom det plejer at gøre i politiske partier. I de politiske partiers bestyrelser plejer man derfor sikre, at de større fraktioner får plads og lade deres stemme høre, for at partiet skal kunne holde sammen.

”Når vi taler og skriver og tænker over fornyelse og udvikling inden for ”Sagen”, handler det altså ikke kun om teknologisk tilpasning, flere oversættelser og udgivelser, fornyet formidlingskultur, bedre overholdelse af fondsformål etc. – Det handler også om større indfrielse af ”Sagens hovedformål”, næstekærligheden. – Det handler om, hvordan vi i højere grad kan skabe en venskabskultur.” –(står der i MI:s seneste julebrev)

Apropos deres bemærkning her om tanker om, hvordan vi kan skabe en større venskabskultur i sagen, vil vi gerne vide, om det ikke ville være godt, hvis MI skabte en platform, en slags samarbejdsråd, hvor man kan tale om forskellige ting, hvor man konstruktivt

kan gå ind for at forstå hinanden bedre, således at konflikterne ikke behøver at være så alvorlige, som de blevet hidtil. Her ville f. eks. parterne prestigeløst kunne gennemgå forskellige stridspunkter, og være påvirket af hinanden, se mangler, der er i deres egen opfattelse, og sammen søge den kærlige løsning, som Martinus også sagde, var ved forskellige problemer. ”Der, hvor uvidenhed fjernes, ophører det såkaldte ”onde” med at eksistere.” – sagde Martinus

Venner, bliver det ikke tydeligt, hvor skadelig denne kamp er for sagen, og at alle kræfter nu må styres ind på at bryde stagnationen og finde den kærlige løsning Martinus taler om? For det er en forfærdelig konflikt, der har varet i år nu, og som det ikke er muligt at se en afslutning på om ikke fælles fredsskabende indsats gøres. Derfor vil vi på det kraftigste tilskynde dem til at sætte en stopper for dette nu, så sagen ikke skal få mig til at skamme mig mere, og endnu flere penge forsvinde ind i et juridisk maskineri.

Selv om mange penge er forsvundet allerede, har vi stadig meget at redde, hvis der sættes en stopper nu. Tilliden til hinanden hos parterne er vel nærmest ikkeeksisterende, men for sagens skyld har vi brug for at det sættes til side nu, så vi kan begynde fra nul og indlede konstruktive dialoger. For så kan vi i stedet ændre dette til noget fantastisk lys i Martinus ånd. Han taler jo om, at samarbejdet i sagen skal blive så godt, at det vil blive et forbillede for samfundet udenfor, og hvis vi kan blive venner og finde kærlige løsninger, efter mange års hård kamp, har vi jo virkelig noget at lære andre hvad angår samarbejde!

”Vi må arbejde lige som uret. Der må være små hjul og store hjul, men de er lige vigtige alle sammen. Mangler der blot et lille hjul, kan uret ikke gå. ... Alting arbejder fuldkomment sammen, når det er sundt.” – sagde Martinus.

Jørgen Leon Knudsen skrev:

Det er betrykkende at menneskehedens fremtid ikke beror på udfaldet af en retssag på den gamle verdens-impuls principper. Eller om der er copyright eller ikke i en beskeden periode. Retssagen har givetvis bidraget til at fremme udviklingen for de implicerede og berørte personer. Og da intet er tilfældigt har den igangværende dialog, proces og retssag naturligvis et formål.

Martinus påtog sig at plante et frø her på kloden, for at fremme menneskehedens udvikling og for at mindske dens lidelser. Det frø ER sået ! - Nu skal dette frø skærmes, passes og plejes de næste århundreder.

De forskellige gartnere passer den spæde spire efter bedste evne. Nogle synes ikke at frøene er pæne nok, så de skal poleres, tilrettes og forskønnes efter tidens mode. Andre finder det væsentligt at bevare det oprindelige og naturlige udseende. Nogle har klonet frøet og mener at det genmodificerede afkom kan give et bedre udbytte. Andre foretrækker at opformere det oprindelige frø, idet det muligvis indeholder kvaliteter, som gartnerne endnu ikke er uddannet til at erkende.

Uanset hvad, så er processen nyttig og nødvendig. Ligesom alt andet i universet er den til glæde og velsignelse. Processen fremmer både nuværende og kommende gartneres uddannelse og skærper deres forståelse for at passe det spæde frø på den rigtige måde. Og den bidrager til at skabe det optimale miljø hvorfra afgrøden skal udbredes, når tiden og menneskeheden er moden.

NOGET OM AT ANALYSERE EN PROBLEMSTILLING MED LOGIK OG KÆRLIGHED SOM LEDESTJERNE

Af Jes Arbov

Alle forskelle til trods er der mindst én ting vi er fælles om i dette forum, nemlig at vi søger sandheden. Når derfor spørgsmålet, om hvordan M's interesser bedst varetages ved udgivelse af hans værker, kan sætte sindene i kog, skyldes det, det simple faktum at det korrekte svar på spørgsmålet endnu ikke står lysende klart, så det er synligt som uigendrivelig sandhed for alle.

En af de opgaver, vi derfor er stillet overfor, er i fællesskab, at finde frem til det korrekte svar. Det er jo det, der er vores dybeste interesse i øjeblikket: At finde frem til sandheden om hvordan vi bedst varetager M's og forsynet interesser i denne sag. Her er det fuldstændig underordnet om man tilhører den ene eller anden fløj. For sandheden må alle andre interesser og personlige præferencer vige.

Det er umiddelbart ikke nogen nem opgave, men Martinus har givet os nogle virksomme redskaber i hænde, som vi kan benytte. Navnet på disse redskaber er "logik" og "kærlighed". Og det forholder sig jo sådan med disse redskaber, at tænker vi 100% logisk er det kærligt - og omvendt, tænker vi 100% kærligt, er det logisk.

Opgaven må derfor være, for hver enkelt af os, at fremkomme med analyser, der belyser spørgsmålet og angiver mulige svar. Det eneste krav til disse analyser er, at vi til det yderste må bestræbe os for, at de er i kontakt med logik og kærlighed. Alle analyser, der er logiske og kærlige, må anses for sande. Og tilsvarende må enhver analyse, som kan påvises at være i strid med logik eller kærlighed anses for falsk eller i det mindste at have begrænset gyldighed.

Det er sandsynligvis ikke muligt at skrive den store forkromede analyse, der en gang for alle påviser, hvad der er den bedste udgivelsespraksis for M's værker. Men ved at vi alle bidrager med små logiske og kærlige analyser, vil vi forhåbentligt sammen kunne afdække problemstillingen indtil svaret bliver mere og mere tydeligt og lysende for til sidst at træde frem som en dejlig, uigendriveligt sand løsning på problemet til glæde for alle.

Først når vi finder det korrekte svar, får vi "fred", og vi får dermed mulighed for inden for dette område at bringe

vores egen vilje i overensstemmelse med ”styrelsen” eller den højere vilje, der også er M’s vilje. Og vi når dermed den tilstand, vi stræber efter, og som gør os lykkelige.

Efter således at have ”præciseret rammerne”, vil jeg gerne lægge ud med 3 analyser, der for mig at se ligger lige for, og som efter min bedste vurdering er i overensstemmelse med logikken og kærligheden.

Analyse nr. 1: Det formelt logiske argument

1. Jeg går ud fra, at alle på dette forum er enige om, at M ikke på noget tidspunkt har givet udtryk for, at han ikke ønskede, eller at han på nogen måde modsatte sig, at hans værker blev udgivet med den oprindelige retskrivning.

2. Tilsvarende går jeg ud fra, at han på intet tidspunkt udtrykkeligt gav udtryk for, at han ønskede den ældre del af sit værk udgivet med ny retskrivning. Med retskrivningsreformen 1948 havde han ellers haft rig lejlighed til det. Og hvis det virkelig havde været et udtrykkeligt ønske, må man gå ud fra, at han havde sagt det.

Af punkt ét fremgår, at udgivelse med den oprindelige retskrivning ikke kan være i modstrid mod M’s vilje.

Af punkt to fremgår, at vi ikke ved om M ville modsætte sig, at værket nu udgives med ny retskrivning. Måske ville han acceptere det, men vi ved det ikke. Omvendt ved vi, at det ikke lå ham stærkt på sinde. Hvis det havde gjort det, havde han sagt det.

Konklusionen på denne analyse må derfor være, at hvis man ønsker at handle i overensstemmelse med hvad man med sikkerhed ved, M ville støtte og acceptere, skal man udgive værket med den oprindelige retskrivning.

Vælger man derimod at ændre til ny retskrivning, handler man måske ikke i modstrid med M’s vilje - det er muligt - men måske gør man det! Det er der en reel risiko for. Det er ikke til at vide med sikkerhed, da M ikke har været eksplicit i sine udtalelser på punkt.

Ønsker man derfor at være på sikker grund og bringe sin egen vilje i overensstemmelse med M’s vilje, skal værket udgives med den oprindelige retskrivning. Det eneste der - som jeg ser det - kan rokke ved dette ræsonnement, er at nogen fremkommer med klar dokumentation for, at

M - hævet over enhver tvivl - ønskede værket ajourført med ny retskrivning. I modsat fald handler man på egen hånd. Personligt forstår jeg ikke nogen vover at løbe den risiko; men det er en anden sag.

Analyse nr. 2: Det sprogvidenskabelige argument

Sproget er dynamisk og ændrer betydning over tid. Skal man være konsistent og tro mod ny retskrivning, er man derfor mødt til også at «oversætte» forældede ord og vendinger, eller ord der har ændret betydning.

Gør man ikke det, forringer man kvaliteten af teksten, fordi visse ord og vendinger nu ser forældede ud eller har en anden betydning i konteksten og dermed repræsenterer en mening, der afviger fra den oprindeligt intenderede.

Vælger man derimod at «oversætte» ændre ord og vendinger, så de svarer til den nye retskrivnings sproglige betydningshorisont, forringer man også kvaliteten. Det gør man, fordi en 1:1 oversættelser ikke er mulig.

Ved tekstmodernisering bringer man sig dermed i et uløseligt dilemma, fordi teksten udsættes for et kvalitetstab ligegyldigt hvad man vælger at gøre. At udsætte M’s tekst for et kvalitetstab er hverken logisk eller kærligt.

Analyse nr. 3: Det kildekritiske argument

En del læsere er forskningsorienterede i deres tilgang. De ønsker at komme så tæt på kilden og skabelsesprocessen som muligt. I den sammenhæng er tekstmodernisering og «normalisering» af bestemte udtryk identisk med tab af nuancer og dermed information.

Det betyder igen, at man ved tekstmodernisering forringer kvaliteten og det særlige sproglige særpræg, der knytter sig til den gave M har skænket menneskeheden. En sådan praksis kan af den grund næppe karakteriseres som «kærlig», fordi man – om end diskret – lægger «et filter» eller «et slør» ind over visse ord og udtryk. Uden tvivl i den bedste mening; men for den udviklede åndsforsker er det generende og logisk set ubegrundet.

Ser vi afslutningsvis videnskabsteoretisk på det spørgsmål, vi har rejst, kan vi med inspiration fra den østrigske videnskabsteoretiker Karl Popper sige, at M med sine nyudgivelser har opstillet den «hypotese», at sprogmoder-

nisering af M's tekster er den mest sandfærdige, logiske og kærlige måde at behandle teksterne på. Det håber jeg da, at MI er helt enig i.

Bevisets stilling er nu sådan, at hver af de her angivne analyser må tilbagevises som «ugyldige» eller «falske» - og det vil i denne sammenhæng sige ulogisk og ukærlige - for at ændringen af retskrivningen kan begrundes og dermed «forsvares» rent logisk. Er blot et af beviserne nemlig sande, er det dermed påvist, at hypotesen, om at overførsel af M's tekster til ny retskrivning er i fuld overensstemmelse med logik og kærlighed, må tilbagevises som ikke-gyldig.

Det samme gælder vel at mærke alle tilsvarende analyser, der efterfølgende kommer i denne tråd - eller i det hele taget fremover i helt andre sammenhænge!

Alternativt vil man være nødt til at påvise, at alle relevante, logisk begrundede indvendinger – der kan komme nu og i fremtiden - repræsenterer et mindre «onde» end det «gode» man opnår ved at tekstmodernisere.

Dette er i korthed mit syn på «bevisets stilling» i denne sag. Håber at dette indlæg sammen med de mange andre glimrende indlæg om emnet i dette forum kan medvirke til at åbne op for en saglig og konstruktiv dialog, hvor MI åbent fremlægger de analyser og overvejelser, der ligger til grund for deres beslutning om at ændre retskrivningen.

Kun ved at lægge præmisserne åbent frem, er det efter mig opfattelse muligt at komme videre i denne sag og forhåbentlig nå frem til en god løsning til gavn for sagens interesserede og dens renommé.

Møder i Livets Skole 2015: Kulturhuset Kilden, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster. 2605 Brøndby

Søndag den 13. september, studiegruppe og foredrag,
kl. 09:00 – 16:00

Søndag den 27. september, studiegruppe

Søndag den 11. oktober, studiegruppe og foredrag

Søndag den 25. oktober, studiegruppe

Søndag den 8. november, studiegruppe og foredrag

Søndag den 22. november, studiegruppe

Søndag den 6. december, studiegruppe og foredrag
Fri Adgang. Ingen entré.

Nærmere oplysninger på www.livetsskole.info eller tlf.
2015 7811

Filosofiske krummer

Enhver, der seriøst beskæftiger sig med videnskab, må blive overbevist om, at et åndeligt væsen manifesterer sig i universets love – en ånd, der er mennesket umådeligt overlegen, og overfor hvilken vi med vore beskedne evner må føle os ydmyge. (Albert Einstein)

Hvis man ikke kan udføre store ting med kærlighed, må man hellere gøre små ting med stor kærlighed. (Annedorte Riis)

Eet ord frier os for hele vægten af livets smerte. Ordet er ”kærlighed”. (Sofokles)

Ønsker du at helbrede kroppen, må du først helbrede sindet. (Platon)

Enhver rejse mod visdom starter med et knust hjerte. (Leonard Cohen)

Mørke kan ikke drive mørke på flugt, kun lys kan gøre det. Had kan ikke drive had ud, det kan kun kærlighed. (Martin Luther King)

Vi har ikke en tanke, ikke en erfaring, som ikke lever videre. Livet er evigt, der kan ikke være nogen død. (Henry Ford)

Hvis vi kunne se tingene og os selv som de virkelig er, så ville vi se os selv i en verden af åndelige naturer, til hvilke hele vort virkelige forhold hverken begyndte ved fødslen eller endte med legemets død. (Emanuel Kant)

Tanken om en mægtig ånde verden og selv muligheden af dens indgriben i vor sanseverden, har ikke forekommet mig fornuftstridig. (B.S.Ingemann)

Den moderne spiritisme burde vække kristendommens bekenders interesse og glæde. (A.E.Newton)

Jeg har en lille dråbe viden i min sjæl. Lad den opløse sig i dit hav. (Rumi)

Sjælens sæde er dér, hvor den ydre og den indre verden mødes. (Novalis)

Der er et energifelt, som knytter hele skabelsen sammen. (Gregg Braden)

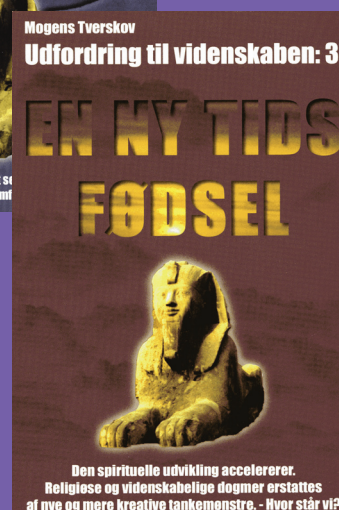
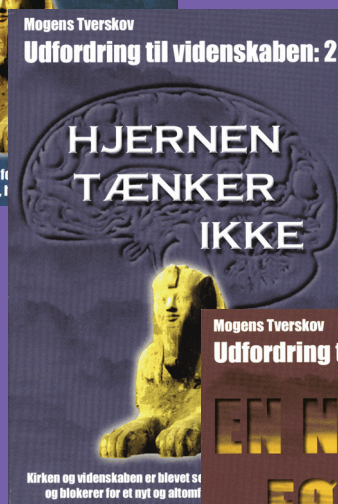
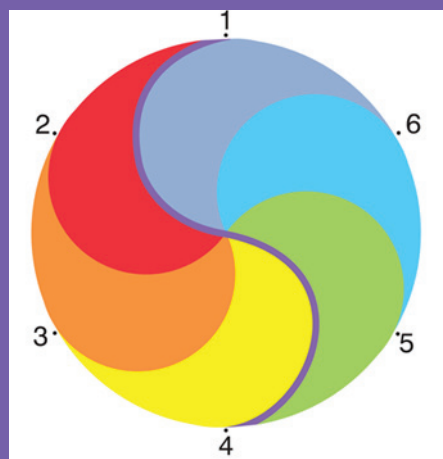
Jeg ved at jeg har talt med gode og kærlige mennesker fra den anden side, og mange af de stunder har været de heligste i mit liv. (Haraldur Nielsson, professor ved universitetet på Island)

Jeg kan lide Kristus, men jeg bryder mig ikke om kristne, for de ligner slet ikke deres Kristus. (Gandhi)

Den største misforståelse indenfor sygdomsbehandling er, at der findes læger til kroppen og læger til sjælen, skønt de to ting ikke kan adskilles. (Platon)

Livets formål er at være lykkelig. (Dalai Lama)

Lad kroppen tænke på ånden som det der strømmer, vælder, bruser og stråler ind i den fra alle sider. (Plotin)

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - reg 3409 konto 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk